

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

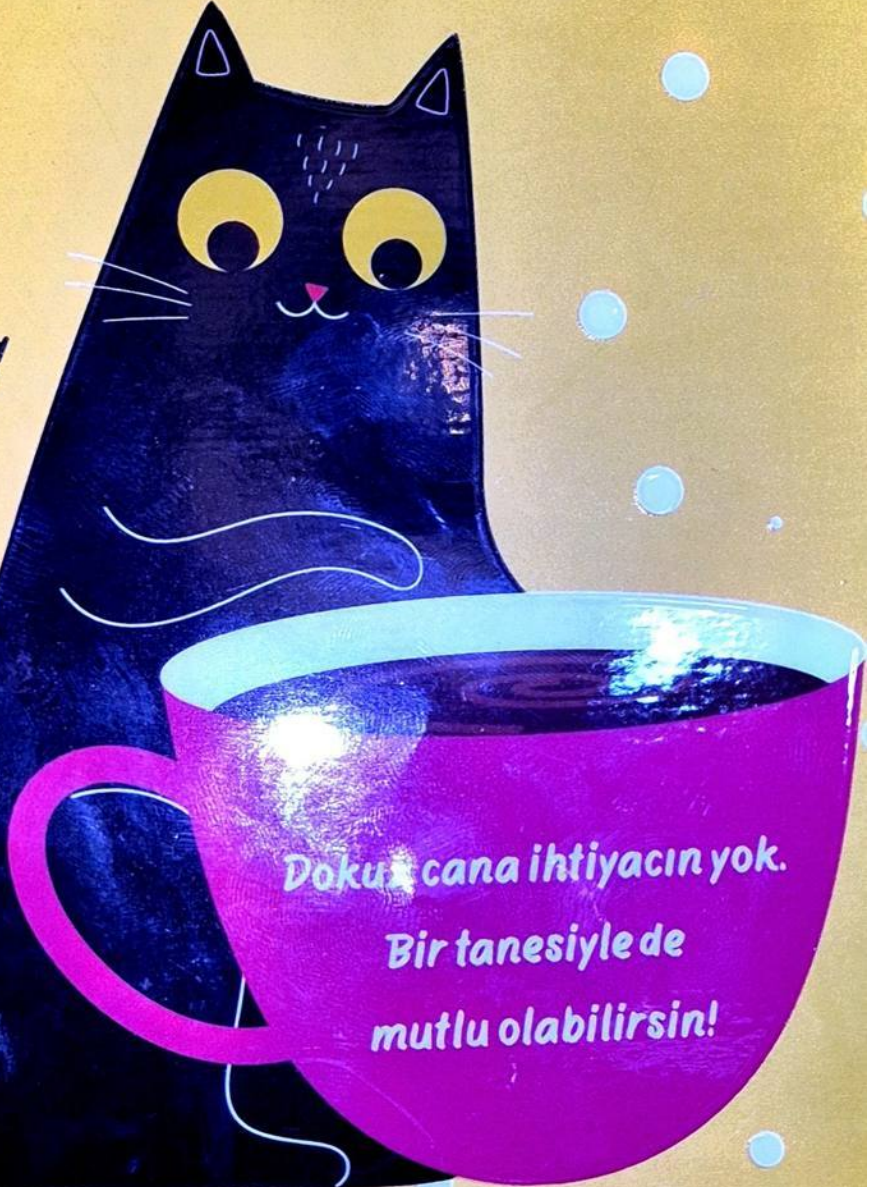
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

15 DİLE ÇEVİRİLMİŞ ULUSLARARASI ÇOK SATAN

Neko Kafe

Anna Solyom

Dokuz cana ihtiyacın yok.
Bir tanesiyle de
mutlu olabilirsin!

Çeviri: Ezgi Sayan

Anna Sólyom

Neko Kafe

©ATHİCA: 15
EDEBİYAT: 1

ANNA SÓLYOM
NEKO KAFE

Neko Café

Neko Café Anna Sólyom ©

Turkish rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria, SL All rights reserved

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Yayıma Hazırlayan: Melike Doğan

Yayın Koordinatörü: Majda Chitach

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Çevirmen: Ezgi Şayan

Editör: Cansu Poyraz Karadeniz

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

ATHİCA: Haziran 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-99114-5-8

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

Destek Dükkan

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com

[f](https://www.facebook.com/athicabooks) athicabooks

[i](https://www.instagram.com/athicabooks) athicabooks

[t](https://www.twitter.com/athicabooks) athicabooks

[d](https://www.spotify.com/athicabooks) athicabooks

info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

15 DİLE ÇEVİRİLMİŞ ULUSLARARASI ÇOK SATAN

Neko Kafe

İÇİNDEKİLER

1. Gece serenadı.....	9
2. Kazık	13
3. Sende ailurofobi var hayatım	19
4. Laubali tanışmalar.....	27
5. Kedi kehaneti	33
6. Kendi hayatınla ilgilenmek	39
7. Sekizinci yolcu	45
8. Huzur, cesaret ve bilgelik.....	51
9. Gece yürüyüşü	55
10. Tango iki kişiyle yapılır.....	59
11. Baştan başlamak için yedi hayat.....	63
12. İkigai nedir?	67
13. Zaman neredeyse her şeyin ilacıdır	73
14. Şekerleme şifası.....	77
15. Marc'ın gizemi	83
16. Buda'nın gözleri	87
17. Öğretmenin mektupları.....	93
18. Saklı bir hazine	97

19. Duygusal stretching	101
20. Elías'ın gezintisi	105
21. Kedi dili konuşmayı bilir misin?	109
22. Acı-tatlı bir kutlama.....	113
23. Figaro'nun hediyesi	117
24. Kara şövalye	121
25. Merak kediye kurtardı.....	125
26. Değişim denklemi	129
27. Eski eve yeni can.....	135
Teşekkürler	141

Pek çok Zen ustası ile yaşadım.

Hepsi kedi idi.

ECKHART TOLLE

1. Gece serenadı

Kedilerin Arap ülkelerinde ve Türkiye’de altı canı; Latin Amerika ve Portekiz’de yedi; Shakespeare’in dilinin konuşulduğu yerlerde ise dokuz canı vardır.

Bir kedinin niçin bu kadar çok cana ihtiyacı olur ki? Eski bir İngiliz atasözü bunu şöyle açıklar:

Kedi ilk üç canında oyun oynar.
Sonraki üçünde sokaklarda gezer.
Son üçünde de evde yaşar.

Neko Kafé’ye girmeden önce Nagore, kediler hakkında hiçbir şey bilmiyordu, dokuz canı bırakın, bir tanesi hakkında bile bir fikri yoktu.

Her şey hamam gibi sıcak bir gecede başladı. Terli vücudunu pek çok kez döndürdükten sonra uykuya dalmayı başarabilmişti. Tiz ve acı dolu bir çığlık onu uyandırdığında bir saattir anca uyuyordu.

Başta, Nagore bu çığlığın bir kâbusun en derinliklerinden geldiğini düşündü. Yatakta yuvarlandı. Dünyaya geri dönmek için fazlasıyla yorgundu. Şimdi olmazdı...

Sonra o çığlığı yeniden duydu, artık tamamen uyanıktı. Kimsenin teselli etmediği, avutulamaz bir şekilde ağlayan bir çocuğun feryadına benziyordu bu çığlık.

Uykusuna geri d6nmek için o g6r6lt6y6 duymamaya çalı-
şarak başını yastığın altına g6md6. Ancak nafileydi, zira bu ilk
sese ondan bile şiddetli olan ikinci bir ses daha eklendi.

Hemen sonra dank etti: O lanet olası sokak kedileri tam da
seslerini hoparl6r gibi artıran içerideki teras penceresinin altın-
da kavga ediyorlardı.

“Yazdan o kadar nefret ediyorum ki...” dedi kendi kendine,
6l6 gibi uyurken. Eğer kliması olsaydı, bu işkenceden kurtul-
mak için pencereyi kapatırdı, ama durum b6yle değildi. Bunal-
tıcı havanın ortasında soluklanmak için pencereyi açık bırak-
ması gerekiyordu.

Gece serenadı, adeta çaresiz bebek seslerinden oluşmuşa-
sına ahenksiz bir koro ile devam etti. Ta ki kedilerden biri şid-
detle hırlayana ve rakibi de ona tehditk6r bir tıslamayla cevap
verene dek.

Nagore hiddetle doğruldu. Yatağında oturuyordu, eğer uy-
kusuzlukla m6cadele eden başka komşular olmasaydı kendisi
de umutsuzluk içinde inlerdi.

Bir başka savaş narası kulağına hançer gibi saplandı. Bu
tahamm6l edemeyeceği kadar fazlaydı. Yatak odasındaki ışığı
açmadan başucu masasındaki suyla dolu bardağını aldı ve pen-
cereden dışarıya boşalttı.

Tiz bir miyavlamayı devrilen bir saksının atırtıları takip
etti, bu da hedefi on ikiden vurduğunu g6steriyordu.

Artık enerjisi t6kenmiş halde sırtını yatak başlığına yasladı
ve başucu masasındaki zeytin yeşili lambayı yaktı. Tamamen
uykusuz halde, saate bakmak için eline akıllı telefonunu aldı.
Camı atlamış ekran 03.05'i g6steriyordu, buna ek olarak gelen
mesajı bildiren bir zarf da vardı.

Mesaj bankadan gelmişti.

Huzursuzluk içinde ışığı söndürdü, sanki böyle yapınca banka personeli onu göremeyecekmiş gibi. Aptalca bir düşünceydi, çünkü kuşkusuz öteki insanlar klima sayesinde 22°C odalarında rahatça uyuyabiliyorlardı.

Mevcut bakiyenizi aşan bir faturanın bir sonraki işgününde tahsil edilmesinin planlandığını size bildiriyoruz. Detaylı bilgi için lütfen ofisinizdeki personel ile iletişime geçin.

Nagore banka hesabına girmek ve bu facianın derecesini anlamak için endişeyle klavyeyi tuşladı. Ekranda gördüğü miktar, genç kızın yüreğine indi: Telefon faturası için kesmeye yeltendikleri tutar yüz avrodan fazlaydı ve hesabında yalnızca yirmi üç avrosu vardı.

“Kahretsin!” Bu faturanın nasıl şişmiş olabileceğini düşündüğü esnada karanlıkta ekrandan çıkış yaptı. İnternet ve arama tarifesi elli beş avroydu. Fas’a seyahate gittiğinde bir kız arkadaşına kısa bir telefon etmişti, ama bunun ona böylesine bir darbe vuracağını asla düşünemezdi.

Dünyanın öbür ucundaki müşteri hizmetleriyle sinir harbi yaşayacağını bilmeseydi anında telefon şirketini arardı, gerçi bunun keyfini daha da kaçırmaktan başka bir faydası olmazdı.

Telefonu başucundaki sehpayı bıraktıktan sonra dizlerine sarıldı ve zihnini sakinleştirmeye çalışırken gözleri karanlığın içine dalıp gitti. Hiçbirinden sonuç alamadığı yarım düzine iş görüşmesi yapmıştı. Tacize uğradığı iletişim ajansından ayrıldığından beri hiçbir işi yolunda gitmiyordu.

Farkında olmadan gözyaşları yanaklarına dökülmeye başladı.

Annesiyle babasından yardım isteyebilirdi, ama bu kabullenme oldukça ağır bir yenilgi olurdu. “İşte buradayım: işsiz,

parasız, yalnız... Sadece borçlarım ve uyumama izin vermeyen terastaki korkunç kediler var..." dedi kendi kendine, bir yandan kırk yaşına yalnızca beş ay kaldığını hesaplarken.

Nagore kendini onu çaresizce içindeki boş merkeze doğru sürükleyen varoluşsal bir kara deliğın ortasında gibi hissetti.

Neşesini yerine getirmek için, üniversite arkadaşı Lucía'yla kamp yapmaya gittiğı, artık çok eskide kalan bir yaz hatırasına kaptırdı kendini. İki ılgın grafik tasarım öğrencisi bir mucize arayışında İngiltere'nin güneyinde, Somerset'te geziniyorlardı.

Tam o anda akıllı telefonu iki kez titredi, bu sırada ekran karanlıkta aydınlanmıştı.

Telefonunu kapattıktan sonra bilmem kaçınıcı kez tekrar uykuya dalmaya alışan Nagore, bir yandan da gecenin bir yarısı kimin mesaj gönderdiğini merak ediyordu.

2. Kazık

Sabit telefonun tiz sesi Nagore'yi yerinden zıplatarak uyardı. Uykuya dalmayı başarılı sadece birkaç saat olmuştu, bu yüzden arayan kişinin telefonu kapatacağını umarak başını yastığın altına gömdü. Telefon salonda duruyordu, çünkü sabit hattan arayanlar sadece “mucizevi ürünler” satmaya çalışanlardı.

Nihayet sustuğunda rahatlayarak bir iç çekti. Tam uykunun ataleti onu bir daha zapt ediyordu ki tekrar çalmaya başlayan telefonun sesi her şeyi mahvetti.

Görev başındaki reklamcının kolay kolay pes etmeyeceğini anlayarak, sanki bir geminin güvertesinde yürüyormuşçasına her adımda başının döndüğünü hissederek odadan çıktı.

Yapmak istediği ilk şey cihazın bağlantısını kesmek, sonra da yatağa dönmekti ama zerre kadar bir şüphe ilkönce ahizeyi kulağına götürmesine neden oldu.

“Nagore! Orada mısın?”

Bu zinde ve enerjik sesi duymayalı iki yıldan fazla olmuştu, bu yüzden sabah sekiz buçukta aradığı için onu hemen affetti.

“Lucía... Tam da dün seni düşünüyordum.”

“WhatsApp'ta yazdığımı okudun mu?”

“Hayır... Henüz okumadım. Uyuyordum. Yani, uyumaya çalışıyordum. Ne oldu?” diye sordu alarma geçmiş halde. “Biri mi öldü?”

Telefonun 6te yanından gelen belirgin bir kahkaha, eski dostunun h6l6 her zamanki kişi olduğunu g6steriyordu.

“Mutlaka biri 6lm6şt6r, insanlar her g6n 6l6yor...” dedi felsefi bir şekilde. “Ancak ben sana iyi haberler vermek için aradım... Birkaç g6n 6nce Amanda ile yazıştık. 6niversite hatıralarımızı anıp hasret giderdik. Son zamanlarda pek ortalıkta olmadığımın farkındayım, seninle ilgilenemediğim için 6z6r dilerim. Bebek sahibi olmak tıpkı kara bir delik gibi insanın b6t6n zamanını yutuyor.”

“Tahmin edebiliyorum...” dedi Nagore aniden 6zerine 6ken bir 6z6nt6yle. “ok istiyorum g6rmeyi senin şu...”

“Sa6l. Adı Sa6l.”

Nagore tam da 6z6r dilemek 6zereydi ki Lucía tatlı sesiyle s6z6n6 kesti:

“Sakin ol! Çok yakında onunla tanışacaksın.”

“Peki. Sabırsızlıkla bekliyorum. şu iyi haberler de ne peki?” diye sordu Nagore esnemesini gizleyemeden.

Beklediği haberler şu tarz şeylerdi: “İkinci kez hamileyim” ya da “Evleniyorum ve d6ė6n6mde seni g6rmek istiyorum.” Gel g6r ki fak6ltede kendilerine Grup Tehlike dedikleri 6l6 grubun en optimist 6yesi ağzındaki baklayı çıkardı:

“Bunu sana y6z y6zeyken anlatmam lazım... Evine uğrama mı ister misin? Saat ondan 6nce ofiste olmam gerek ama bir kahve içebiliriz.”

Gittikçe artan bir baş ağrısıyla Nagore, bakışlarını salondaki almış başını gitmiş dağınıklığa çevirdi ve ř6yle dedi:

“arşıdaki barda g6r6şsek daha iyi... Yirmi dakikaya orada olabilirim.”

“Harika!”

Bir duş ve elli adımın ardından, Nagore arkadaşına sarılıyordu. Arkadaşının o dolup taşan enerjisi, kendisini daha da zayıf ve moralsiz hissetmesine sebep oldu.

Yatağında olsaydı daha iyi olacağını düşündü tekrar, ama Lucía'yı onu kolayca geçiştiremeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bütünöyle iyi bir yüreğı olmasına karşın, inatçı ve otoriterdi. Eğer onu sabahın dokuzunda görmesi gerektiğine karar vermiş olsaydı, yine öyle olurdu, bunun için dairesinin kapısını kırmak zorunda kalsa bile. O bir şey istediğinde direnmek boşunaydı.

"Bize iki portakal suyu ve iki kahve..." diye sipariş verdi garsona Nagore'ye sormadan. "Şu sandviçlerden de alıp paylaşıyoruz."

"Yavaş ol!" dedi Nagore şaşkınlıkla. "Üzerimde sadece birkaç avro var... Görüşmeyeli uzun zaman oldu, o yüzden haberin olsun şu anda meteliksizim."

"Biliyorum, aptal... Amanda bana pek de başarılı geçmeyen iş arama sürecini anlattı... Merak etme, bunlar benden. Bugün kutlama var! Nasılsa finansal problemlerin yakında bitmek üzere."

"Ah, öyle mi?" dedi Nagore kuşkuyla.

"Kesinlikle! Seni de bu yüzden görmek istedim zaten. İyi haber şu ki kaderin cilvesi işte, sana bir iş buldum."

Şoka giren Nagore, her şeyin allak bullak olmuş kafası için epey hızlı geliştiğini düşünürken, "Gerçekten mi?" diye kekeleydi şaşkınlıkla. "Nasıl bir iş?"

Lucía yarım somonlu sandviçten bir ısırık aldı ve açıklama-
dan önce biraz meyve suyu içti:

"Belki beklediğin iş bu değil ama faturalarını ödemen ve biraz daha fazlası için sana yetecektir. Yani bir sonraki sefere beni kahvaltıya sen davet edebilirsin." Lucía memnuniyetle gülümsedi.

“İyi de... İşi alacağımı nereden biliyorsun, mülakat yok mu? Bence yüzüne bakan ne kadar yıkık bir halde olduğumu anlıyor, çünkü son zamanlarda girdiğim hiçbir mülakatı geçemedim.”

“Bu sefer öyle olmayacak, tabii yine de işyeri sahibiyle öncesinde tanışman gerekiyor.”

“Bu sefer öyle olmayacağını nereden biliyorsun?”

“İçime doğdu diyelim.”

Lucía kahvesini bir yudumda bitirdi ve dudaklarını peçeteyle sildi. Sonra küçük, narin ellerini masanın üstüne koydu ve dosdoğru Nagore'nin yeşil gözlerine baktı. Şakalar bitmişti artık ve onunla ciddi bir şekilde konuşmaya hazırlanıyordu.

“Şu ana kadar bir iş bulamamış olmanın yaşınla hiçbir alakası yok, canım. Belki de sorun ne istediğini bilmemen ve bunu, senin doğru aday olup olmadığına karar veren kişinin fark etmesindedir.”

Nagore rahatsız olmuştu, derin bir iç çekti. Görüşmedikleri iki yılın ardından, Lucía'nın onu yargılamaya hakkı yoktu.

“Ama senin için mükemmel çözümü buldum...” diye devam etti Lucía. “Japon bir arkadaş buraya taşındı ve yakında açacağı kafe için güvenilir birine ihtiyacı var. Başlar başlamaz aylık bin avro ödeme yapabilir, buna ek olarak sigorta ve yıllık izin gibi şeyler de var.”

Onlara servis yapan garson, dediklerine kulak kabartmış görünüyordu. Nagore, belki de garsonun kendisine teklif edilen maaştan daha az kazanıyor olabileceğini düşündü.

“Hiç garsonluk deneyimim yok... Beni dendiğinde pozisyon için uygun olmadığımı görecektir.”

“Eminim uygunsundur!” dedi Lucía simsiyah saçlarını karıştırırken. “Orası müşterilerin bir kahve alıp bir saat oturduğu yerlerden... Üstelik aynı anda on beşten fazla müşteri sığacağını zannetmiyorum. Yumi'nin tıpkı senin gibi iyi İngi-

lizce konuşan birine ihtiyacı var, çünkü Japonca dışında başka bir dil bilmiyor. Yani en azından İngilizce konusunda kendine pek güvenemiyor.”

“Öyleyse o kadar da kötü değilmiş...” diye karşılık verdi Nagore daha da rahatlayarak. “Bu kafe nerede? Ve çalışma saatleri nasıl?”

“Buradan on dakika uzaklıkta. Bana çalışma saatlerinin ikiden sekiz buçuğa kadar olduğunu, ama cumartesi günleri de çalışacağını söyledi. Seni bu öğleden sonra bekliyor, çünkü pazartesi günü resmen açılış yapmayı düşünüyor.”

Olayların rehavetine kapılan Nagore, bu fikre alışmak için önünde koca bir hafta sonu olduğunu düşündü. Daha önce yapmadığı bir işte haftanın altı günü çalışmak meşakkatli bir işti, ancak kirayı ödeyemediği için her halükârda sokakta kalmaktan iyiydi. Yani eğer denemeyi başarıyla geçerse.

“Eğer senden hoşlanırsa, Yumi sana bir aylık deneme süresi teklif edecektir...” dedi Lucía. “Sonra da süresiz sözleşme yapar. Senin bu hayattaki vazifenin çay ve pasta servis etmek olmadığını biliyorum... Sen daha iyisini ararken işini görecektir. Elbette ki eğer başladığın noktaya geri dönmek istemiyorsan sinirlerine hâkim olmanı öneririm.”

“Bunu bana neden söylüyorsun?” diye öfkeyle çıkıştı Nagore. “İyi bir kız olduğumu biliyorsun... Neredeyse her zaman. Gözden kaçırdığım bir şey mi var?”

“Peki... Aslında bu kafeye ilgili sana henüz söylemediğim bir ayrıntı var.”

“Ne ayrıntısı?” diye sordu Nagore, arkadaşının onu bir batakhaneye göndermesinden korkarak.

Anlatmadan önce gergin bir şekilde gülümsedi:

“Nagore, orası bir kedi kafesi.”

3. Sende ailurofobi var hayatım

Nagore, Lucía ayrıldıktan sonraki yarım saatini boş kahve fincanına bakarak geçirdi.

Yeni gelen bir grup inşaat işçisinin kahkahaları, onun ruh haliyle tezat oluşturunuyordu.

Ayağa kalkacak gücü olmadan bakışlarını barın arkasında asılı duran korkunç bir tabloya çevirdi. Beceriksiz, amatör bir tarzda çizilmiş bu resim –şüphesiz bu yerin sahiplerinden birinin akrabasının eseri- fırtınada yaprakları dökülmüş bir ağacı gösteriyordu. O ağaç iskeleti, işte onun hayatıydı ve yaklaşan kasırganın da bir adı vardı: Neko Kafe.

İşe gitmeden önce, Lucía onun girmeye niyetlendiği işyerinin adının bu olduğunu, neko kelimesinin “kedi” demek olduğunu söylemişti.

Nagore her ne kadar paraya ihtiyacı olsa da, ona bu işi yapacak durumda olmadığını söylemeye cesaret edememişti. Saygısından ötürü görüşmeye gidecekti, ancak işe alınmamak için elinden geleni yapacaktı.

Başını ellerinin arasında tutarken, upuzun siyah saçları adeta onu dış dünyadan koruyan bir perde gibiydi, bakışlarını indirip üzerindeki elbiseye baktı. Yıllarca kullanılmanın ardından artık emekliye ayrılmak için bağıırıyordu, ancak bu yaz gardırobunu yenilemesi söz konusu bile değildi.

Sinir krizi geçirmesine ramak kalmışken gecelerini mahveden sokak kedilerini düşünmeye devam etti. Onlara gündüzleri de, onlara özel yapılmış bir kafeteryada tahammül etmek zorunda mıyım? “No way!”¹ diye geçirdi içinden, eski sevgilisinin en sevdiği lafını tekrarlayarak. O bencil, tüylü şeylere katlanmak ve mama vermektense bir sürüngen dükkânında ya da zehirli örümceklerin bulunduğu bir koruma alanında çalışmayı yeğlerdi.

Dedesinin kedisi (kediye mama yediğı sırada sevmeye çalıştığı için) yüzünü tırmaladığından ötürü, çocukluktan beri tüm ruhuyla onlardan nefret ediyordu.

Tiksintisini üstünden atmak için başını salladıktan sonra ümitsizlik ve öfke, yerini teslimiyete bıraktı. Duş alırken, dünyanın en berbat işi dahi olsa hiçbir teklifi geri çevirecek durumda olmadığını düşündü. Öylesine gerilmişti ki görüşmeye vaktinden on dakika önce geldi.

Meydandaki ağaçlardan gelen portakal çiçeğı kokusu havada salınıyordu adeta. Oradan başlayıp 29 numaralı yaya bölgesine doğru yol aldı. Girmeye yeltenmeden önce müesseseyi biraz uzaktan inceledi.

Alnı ve elleri terden sıırılsıklam olmuştu, ancak bunun sebebi Barselona’nın bunaltıcı sıcağı değildi. Londra’daki yoga hocasının ona öğrettiğı gibi birkaç uzun ve derin nefes aldı. Giriş kapısının üzerinde, büyük bir kahve fincanının içinden kara bir kedinin kafasını uzattığı Neko Kafe yazılı bir tabela vardı. Kedigillere karşı bir antipatisi olmasaydı, bu ona komik bir tasarım olarak görünebilirdi.

¹ “Hayatta olmaz!”

Bu sanatsal tabelanın altında ise mekânın sahiplerini ve efendilerini gösteren kocaman bir vitrin camı vardı. Bunlardan ikisi, üstünde gözetleme kulesi olan yapay bir ağacın dallarına tünemişti. Bir diğeri, ihtiyatlı şekilde bir masanın altından onu izliyordu. Kafeteryanın arka kısmında bir sepetin içine kıvrılmış, her ikisi de kuyrukları dışarıda uyur halde iki tane daha var gibiydi.

Şüphesiz, bu bir kâbus senaryosuydu. Nagore, tam da pes etmek üzere arkasını dönerken az kalsın minyon ve şık olan Japon kadınla çarpışıyordu. Kadın aynı tabeladaki renkler gibi siyah beyaz giyinmişti.

İki eliyle birden kartvizitini uzattığı esnada hafifçe eğildi ve selam verirken, “Sen Nagore olmalısın...” dedi. “Pazartesiye kadar açmıyoruz, ama her şey çoktan hazır.”

Yumi’nin verdiği kartı çantasına koyarken yanında özgeçmiş veya basit bir kartvizit taşımadığı için ne kadar amatör görünmüş olabileceğini geçirdi aklından.

“Lucía bana kedilere bayıldığını söyledi...” dedi Japon kadın onu içeri davet etmek için kapıyı açarken.

Nagore içinden arkadaşına öfkeden köpürürken bir yandan da yutkundu.

“Gelmiyor musun?” diye sordu Yumi, küçük beyaz elleriyle içeriyi işaret ederek.

Dili tutulan Nagore, başını sallamakla yetindi. Kapı arkasından kapandığında artık kaçış olmadığını biliyordu. İçinde birkaç bankın ve kedilerin olduğu alana doğru açılan bir kapının olduğu küçük bir kabul salonundaydılar.

“Anlayacağın üzere, bu küçük paravan çocukların sokağa kaçmasını engellemek için. Şehri tanımadıklarından arabalardan kaçamazlar. Rezervasyon yaptıran müşterileri buradan alıyoruz. Mallar da buraya geliyor.”

Yumi’nin açtığı ikinci kapının ardında kendisini bekleyen vahşi yaratıklara “çocuklar” demesi Nagore’ye itici gelmişti.

Yumi, “Sana kahve yapayım...” dedi, onu tezgâhın yanındaki bir masaya yönlendirirken. “Beni burada bekle lütfen.”

Japon kadın kahve makinesini ustalıkla kullanırken, Nagore nefesinin daraldığını hissetti. Café con leche² fincanını masaya bıraktığında, içindeki köpüğe şok içinde baktı.

Kafenin sahibi ince bir tür aletle kremanın üzerine uzun bıyıklı bir kedi suratı çizmişti.

“Kahvemde kedi istemiyorum, lütfen!” diye itiraz etti içinden Nagore, bir yandan onu inceleyen yedi hayvanın mavi, sarı, yeşil, turuncu ve başka renklerdeki gözlerine bakmamaya çabalarken.

Panik atak geçirmenin eşiğindeyken, Yumi’nin önceki işleyle ilgili sorduğu soru ona adeta uzaktan yankılanan bir ses gibi geldi.

2 Espresso ile hazırlanan İspanyol tarzı bir sütlü kahve türü.

“Son on yıldır Londra’da yaşıyordum...” dedi Nagore kendini zorlayarak. “Orada sevgilimle birlikte bir sanat galerisi açmıştık. Whitechapel semtinde yerel sanatçıların yaptığı küçük resimleri satıyorduk. Başlarda zordu ama son yıllarda işletmeyi başarmıştık...” Sol gözünden kaçan hain bir gözyaşı, sırrını açığa vurarak yanağından aşağıya indi. “Neyse... Sonunda sevgilim beni terk etti, benden daha genç bir sanatçımıza âşık oldu. Bu yüzden ben de İspanya’ya geri döndüm.”

Yumi ışıltılı küçük gözlerini ona dikti ve şöyle dedi:

“Hayat aksiliklerle doludur, canım. Ama hiçbir yere götürmeyen bir yola devam etmektense yıkılmak çok daha iyidir.”

Nagore, onunla anaç bir havayla konuşmayı sürdüren Yumi’nin dediklerinden memnun halde, bir dizi derin nefes alıp verdi:

“Lucía bana acilen bir işe ihtiyacın olduğunu söyledi, bu yüzden bir araya geldik. Benim de sana ihtiyacım var, dolayısıyla birbirimizi anlayacağımızdan eminim. Öte yandan, burada yapacağın şey Londra’daki işinden pek farklı değil.”

Nagore, anlamadan kaşlarını kaldırdı.

“Her kedi başlı başına bir sanat eseridir. Senin görevin de, aslında, bu sanat eserlerinin her birini satmak olacak.”

“Satmak mı?”

Rakun gibi suratı olan ve café con lechesinin renklerindeki bir kedi, yakındaki bir puftan kulaklarını dikti.

“Evet, para kazanmanın ötesinde bunu devam ettirebilmeniz için bir kedi kafesinin misyonu, müşterilerin onları sahiplenmesini ve evlerine götürmesini sağlamaktır. Böylece hayvan barınaklarına yeni örnekler teşkil edebiliriz.”

“Çok mantıklı...”

Başka bir şey eklemesine fırsat kalmadan, puftaki kedi sıçradı ve donup kalan Nagore’ye doğru sessizce ilerledi.

Hayvan hiç acımadan birdenbire onun kucağına atlayınca, korkudan bir ıglık kopardı. Bu ıglık, mırılayarak bacaklarının üstüne kıvrılan, onun acı çekmesine aldırmayan davetsiz misafiri hiç de rahatsız etmie benzemiyordu.

“Seni Cappuccino’yla tanıştırayım...” dedi Yumi eğlenerek. “O, buranın ımarık bebeği.”

Japon kadın beyaz ve krem rengi kediye kucaklayıp onunla bir çocukla konuşur gibi konuşurken Nagore hızlı ve derin soluklar alıp vermeye balamıtı bile:

“Biraz konumamıza müsaade eder misin?”

Sonra onu yere bıraktı ve Nagore’ye yandan bir bakış atarken 3yle dedi:

“Kedilere bayılıyor olabilirsin ama sende ailurofobi var hayatım.”

“Ailurofobi mi? Nedir bu?” diye sordu, ateşinin yükseldiğini hissederken.

“Kedi fobisi.”

Sırrının ortaya çıktığını 3ğrenen Nagore, terli yüzünden kayıp giden g3zyaşlarına hâkim olamıyordu. Japon kadın güven veren tondaki sesini alçalttı:

“Merak etme, bu k3t bir şey değil. Aslında, bizim çocuklar için b3yle si daha iyi.”

“Nasıl yani?” diye sordu Nagore, küçük bir peçeteyle g3zyaşlarını silerken.

“Cappuccino’ya ne olduğuna bak... O çok meraklı, aynı zamanda da çok korkak bir kedidir. Sana yapmış olduğu gibi tanımadığı birinin kucağına asla atlamazdı.”

“Anlamıyorum...”

“Kediler konuşmaları anlamıyor olabilir fakat duyguları okumada çok iyidirler. Cappuccino senin korkudan 3ldğn

ve eğer kucağına atlarsa kıpırdamayacağını bal gibi de anladı. Bu yüzden böyle yaptı. Ona zarar vermeyeceğini ya da huzurunu bozmayacağını biliyor.”

“Ona neden zarar vereyim ki?” diye sordu bu kez de, söz konusu kedi hâlâ yerdeyken onun üzerine çullanmak için fırsat kolladığı esnada gittikçe kafası karışan Nagore.

“Kedilerin nefret ettiği bir şey varsa, o da ellenmektir, pazar-tesi günü açıldığımızda bunu doğrulayabilirsin. Onun için, bir insan grubunda daima onları sevmeyecek olan kişiyi seçerler, çünkü onlardan korkarlar.”

“O zaman...” Nagore kekeliyordu. “Bu işe alındığım anlamına mı geliyor?”

“Elbette! Bu öğleden sonra sözleşmeni imzalamaya idareye gidiyoruz.”

4. Laubali tanışmalar

Nagore'nin sınırları biraz olsun yatıştığında mekânın zevkli bir şekilde dizayn edildiğini görebildi. Yumuşak tonlardaki duvarların arasında rengârenk sandalyeleri olan yarım düzine alçak masa ve kediler için de koskocaman iki ağaç bulunuyordu. Kedi kumları ise bankların altında, mama kaplarından uzaktaydı.

Yumi, çocukların rahat etmeleri için müşteriler gelmeden önce her gün yapılması gereken işleri ona Japon titizliğiyle anlattı.

“Kumlarını temizlemen ve günde iki kez mama vermen haricinde senden yana başka bir şeye ihtiyaçları olmayacak. Burada hapsolmalarına rağmen, bildiğin üzere çok özgürlerdir. Senin görevin, öncelikle insanlara hizmet etmek olacak: Onları karşılamak, kedilere nasıl davranmaları gerektiğini anlatmak, bıyıklı kahveler hazırlamak... Bir de tezgâhın yan vitrininde satılık hediyelik eşyalarımız var.” Nagore hediyelik eşya seçimlerine bakmak için başını kaldırdı: Mekânın logosunu taşıyan kupalar, kedili kolyeler, pati şeklinde bardak altlıkları ve anladığı kadarıyla işe yaramaz başka şeyler.

“Madem onlarla birlikte çalışacaksın, o zaman tanışma vaktiniz geldi. Cappuccino'yu tanıyorsun zaten...” dedi Yumi, bahsi geçen kedi pufun üzerindeki yerini yeniden alırken. “Şu yukardaki beyefendiyle de tanışmanı istiyorum.”

Holün en uzağındaki yapay ağacın tepesinde uyumakta olan iki kedinin daha bulunduğu bir platform vardı: İriyarı bir yaratık, kızılımtırak olan daha küçük bir kediye sarılmış yatıyordu.

“Kediden çok halıya benziyorlar...” diye geçirdi içinden Nagore iğrenerek.

“Bu kocaman beyaz olan Chan, Zen ustamız. Oldukça yaşlı ve gördüğün üzere bir gözü yok. Hikâyesini bilmiyoruz, ancak bütün kediler onunla yatmak için mücadele veriyorlar. Onunla ilgili bilmen gereken tek şey, dolunay olduğunda biraz deliye döndüğü...” diye ekledi Yumi düşünceli bir edayla.

“Deliye dönmek derken ne demek istiyorsun?” diye sordu Nagore o koca tüy yumağına endişeyle bakarken.

“Ah, önemli bir şey değil! Bir şeyini kaybetmiş gibi miyavlayarak ortalıkta dolanmaya başlar.”

Nagore huzursuzlukla başını salladı.

“En çok firar eden kedimiz de ustayla birlikte uyuyan. Bu kızıl tüy yumağının ismi Likör, daha bir bebek. Henüz altı aylık bile değil. Kaçmaya ve problem yaratmaya bayılır. Ona ne zaman dokunmayı denesen koşup sokağa çıkar ama çok da uzağa gidemez.”

“Ona dokunmamaya çok gayret edeceğim...” dedi içinden Nagore, ayak bileğinin hemen üstünde, arkadan yumuşak bir şeyin sürtündüğünü dehşet içinde fark ettiği esnada.

Çabucak arkasını döndü ama hiçbir şey görmedi. Serinkanlılığını korumak için mücadele ederken, sormadan edemedi:

“Bu kedilerin hepsi neden burada? Ve kaç taneler?”

“Kafe şimdilik yedisine barınak sağlıyor. Bizim görevimiz onlar için kalıcı bir yuva bulmak. Sen de belki bir tanesini eve götürmek istersin.” Nagore’nin gözlerindeki korkuyu görünce, üstünde kara bir delik olan ahşap bir kutuya doğru uzandı. “Bunun içinde Smokey³ var. Onu zor görürsün! Ortadan kaybolmak konusunda üstün bir zekâyâ sahip, ismi de buradan ge-

3 Dumanlı, puslu (İng.)

liyor. Duman prensesimizin çok güzel yemyeşil gözleri vardır. Saklanmanın yanı sıra, tıpkı bir hayalet gibi birdenbire ortaya çıkmaya da bayılır. Sonra da yine ortadan kaybolur. Çok kaçındır ve bugüne kadar kimse ona dokunmayı başaramadı.”

Nagore çaktırmadan kutunun üstündeki kara deliğe bir baktı, ancak sadece karanlıkta yıldız gibi ışıldayan iki yeşilimsi parlaklığı görmeyi başaramadı.

“Rengi siyah mı?” diye sordu Yumi’ye sinirlerine hâkim olmaya çabalarken.

“Evet, doğru... Smokey küçük kara bir panterdir, daima tektir. Biraz senin gibi, belki de. Bahse girerim seni yakalamak da zordur!”

“Yo...” diye mırıldandı Nagore bu yorumu anlamadan. “Aslında koştuktan nefret ederim.”

“Öyle ama senin yeşil gözlerin de çok güzel ve siyah saçların da Japon kızlarınkine benziyor... Belki de Smokey ile sandığından daha çok ortak nokta vardır.”

Nagore buna karşılık tuhaf bir kahkaha patlattı.

Odanın merkezine doğru hareket eden Yumi, derya gibi parkın ortasında tıpkı bir sandal gibi tek başına duran bir minder üstünde esnemekte olan bir kediyle tanıştırdı onu. Tam o anda Smokey, siyah bir Ferrari gibi aniden ortaya çıktı ve pencerenin yakınındaki ağaca sıçramadan önce Nagore’nin bacaklarının arasından geçti.

Yumi öyle tatlı bir kahkaha attı ki Nagore’yi de güldürdü ve böylece gerginliğinin geçip gitmesini sağladı.

“Onların özgür ruhlu olduğunu görüyorsun işte...” dedi Japon kadın topuz yaptığı uzun simsiyah saçlarını gevşetip kulaklarına dökülmesine izin verirken.

“Yani benim burada bulunmamın onların gerçekten umurlarında olmadığını söylemek istiyorsun, değil mi?”

“Aynen 6yle. Onlar için varlığın yokluğun bir, o y6zden rahat olabilirsin...” dedi, g6zlerini kapatmış, g6l6ms6yormuş gibi g6r6nen tekir kediye okşarken. “Onlar hakkında ne d6ř6nd6ę6n umurlarında olmaz. Bir kedi senden bir şey isterse, sana bildirir. Yemeği ya da başka bir şeyi yoksa, hemen anlarsın.” Tekir kedinin sırtına hafifçe birkaç kez vurduktan sonra devam etti:

“Seni şer Han’ımız ile tanıştırayım, pek çok Hint dilinde Kaplan H6k6mdar anlamına gelse de, kendisi esasen k6peklerle ilgilenir, bu arada...”

“K6peklerle mi ilgilenir?” diye sordu Nagore şaşırarak.

“ř6yle ki onları deli etmeye baylıyor, yani tam bir baş belası. Kafenin bitişiğindeki kaldırımında bir k6pek g6rd6ę6nde hemen kendini camın 6zerine atar ve onu 6l6m6ne korkutur.”

Bu açıklama, puf 6st6ndeki rakun suratlı, pembe burunlu ve bir yaz g6ky6z6 gibi mavi g6zlere sahip kedi tarafından b6y6k ilgiyle takip ediliyordu. Nagore, Cappuccino’nun kucağına tekrar çıkmaya çalışmaması için dua etti. Bir şeye yeltenecek gibi duruyordu ve nihayet şer Han’ı minderinden kovmaya karar verdi, tekir kedi de ona boyun eğdi.

“Bu şımarık çocuğun başka bir huyu da bu işte...” dedi Yumi. “G6z6 hep başkalarının yerindedir.”

Yumi sahneyi sessizlik içinde izledi. Rakun kedi hen6z kaptığı minderin 6st6nde kendini temizlemeye başladığında, Yumi Nagore’ye ř6yle dedi:

“Tanışma faslını burada sonlandıracağım, seni sıkmak istemem. Bu uzun t6yl6 yumak da Blue, kendisi huysuz yaşlı teyzemizdir.” Yumi, Nagore’ye k6şeye kıvrılmış olan kızgın suratlı kediye işaret etti. “Saldırdığı için sarı bir tasmaı var. Çocukların saygısını kazanmak için m6cadele eden yaşlı bir kraliçe gibidir. Blue 6teki kedilerden nefret eder ama insanlardan da hoşlanmaz. M6şterilerin ondan uzak durmalarına dikkat etmelisin, aksi takdirde sorun yaşarız.”

Nagore hafifçe başını sallayarak onayladı ve o sarı tasmalı kediye asla yaklaşmamak gerektiğini aklının bir kenarına yazdı.

“Ve ailenin sonuncu üyesi de şu yarım bıyıklı, siyah beyaz oğlan: Figaro!” diyerek tanıttı onu Yumi, söz konusu kedi bir bankta yürürken.

Japon kadın hızlı bir hareketle onu yakaladı ve kediyi kollarında sallarken konuşmaya devam etti:

“Figaro bir pelüş oyuncak gibi barışçıldır. Ayrıca muazzam bir sabrı vardır. Çok yaşlı bir kadın olan eski sahibini kaybettiğinde torunu onu buraya bıraktı. En çok hoşuna giden şey sevilmek ve de klasik müziktir... Ona Bach dinlettiğimde sessiz kalır ve kulaklarını diker. Hiçbir notayı kaçırmak istemez.”

Figaro daha çok sevilmek istercesine kafasını Japon kadının çenesine ittirdi. Yumi onunla biraz ilgilendikten sonra kediyi tekrar ahşap bankın üzerine bıraktı ve hâlâ kaskatı halde duran Nagore'nin yanına oturdu.

“Peki bunları idare edebileceğine inanıyor musun?” dedi Nagore'ye. Nagore iç çekti cevap vermek yerine.

Bunu bir onay olarak anlayan Japon kadın, elbisesinin cebinden bir avuç dolusu anahtar çıkardı ve gülümseyerek yeni çalışanına uzattı.

“Benim buralarda olmadığım çok zaman olacak, bu yüzden Neko Kafe dörde kadar açılmayacak olsa da her gün ikide gelebilirsin. Bu iki saati mekân hazırlığı yapmak için kullanırsın: Onlara mama ve taze su vermek, kumlarını temizlemek gibi... Önceliğimiz daima kediler. Ardından rezervasyon listesine göz atmalısın, bunun haricinde kek pişirebilir ve eksik bir şeyimizin olup olmadığını kontrol edebilirsin.”

“Her şeyi halledebilirim herhalde...” dediğini duydu kendi ağzından Nagore.

“Tam da istediğim gibi! Ayrıca ailurofobinden 6t6r6 korkmana gerek yok... Çoğu sanki yokmuşsun gibi davranacak. En fazla, bir Şeye ihtiyaçları olursa onlara hizmet edersin. Onlardan sevgi bekleme. Cappuccino bir istisnadır.”

Nagore yine mavi g6zl6 ve caf6 con leche renkli t6yleri olan kediye huzursuzca baktı. İg6d6leri ona istisnalara g6venmemesi gerektiğini s6yl6yordu, 6zellikle de s6z konusu rakun suratlı bir kedi olduğunda.

“Kedilerin bana 6đrettiđi 6nemli bir ders var...” dedi Yumi, bu k66k tanışma seremonisini bir sonuca bağlarken. “Kendini olduğun gibi kabul et, b6ylece başkalarının onayına ihtiyaın kalmayacaktır.”

5. Kedi kehaneti

Mahalle o kadar sessizdi ki sanki herkes bir zombi saldırısıyla öldürülmüş gibiydi. Nagore, cumartesi akşamından kalan pazar sabahlarını çok severdi.

Belki de son zamanlarda gerçekleşen olaylar onu gerdiğinden ötürü yatar yatmaz uykuya dalmayı başarabilmişti. Kalan son kapsülle kahve hazırlamak için mutfığa gittiğinde saat sabahın sekizini biraz geçiyordu.

Bunun endişe verici olduğunu düşündü, kupanın yarısını doğal olmayan aromaya sahip köpüklü içeceklerle doldurduğu esnada. Ardından soğumasını bekledi ve mermerin üstünde günlerdir terk edilmiş sert kabuklu elmadan bir ısırık aldı.

Çocukluğundan beri pazar günleri onu huzursuz ederdi. Tatil gününün tadını çıkarmak yerine pazartesiye bir gün kaldığı için canı sıkılırdı. Artık kırklı yaşlarının dehşet verici kıyısını geçmek üzereyken, kafa karışıklığıyla birbirine giren bunaltıcı hisler onu tekrar ele geçirmişti.

Başına gelenler, hayatı boyunca aklının ucundan bile geçmeyecek kadar uzak şeylerdi ona.

Tam da sevdiği gibi yaptığı şekersiz kahvesinden birkaç yudum alırken bu sakin saatlerin keyfini sürmeye çalıştı. Saat on bir olmadan önce, komşusu “pazar operası” konserine başlayacaktı. Ne zaman dul kaldığı belli olmayan üst komşusu, her hafta kulakları kanatan aryalar söyleme geleneğini, insanı ah keşke kulaklıklarımı taksaydım diye düşündüren bir volümde sürdürürdü.

Acilen yapması gereken bir şey yoktu, bu yüzden çıplak ayakları onu, bir yığın kitabın olduğu salondaki çalışma masasına götürdü.

Bu yığın, eşyaları Londra'dan geldiğinden beri oradaydı. Normal şartlarda hevesle okuyacağı tarihi romanlardan oluşuyordu bu yığın, ancak son aylarda yalnız edebiyata değil, hemen hemen her şeye olan ilgisini kaybetmişti.

Yığının tepesinde ise Yumi'nin ona kedileri biraz da olsa anlayabilmesi için verdiği üç kitap vardı.

Kitapları alıp bir kalem ve kâğıtla birlikte isteksizce koltuğa oturdu. Yeni patronu bu kitapların eğlenceli olduğu ve eğer hafta sonu dinlenmenin haricinde ilk işgününe hazırlanmak isterse faydalarının dokunacağı konusunda onu temin etmişti.

Bir anlığına kitapları şüpheyle inceledi, fakat sonra aklına kafede kedilerle ilk karşılaşması geldi. Özellikle de kaprisli ve buyurgan Cappuccino ile karşılaşması...

Kendini zorlayıp kitapların içine gömülmeden önce, tutkularından birini besleyerek hayatını anlama çabasıyla listeler ve şemalar hazırlamaya karar verdi. Vakit kaybetmeden işe koyuldu:

Neko Kafe'de çalışacağım

ARTILAR:

– Ayda bin avroyla kirayı (Tanrı'ya şükür ücreti piyasanın üstünde), faturaları ve hatta yemek masrafımın bir kısmını ödeyebilirim.

- Ailemden para isteme utancından kendimi kurtarabilirim.
- Yapacak bir işim olacak ve böylece eve kapanıp delirmeyeceğim.
- İnsancıl bir iş yapacağım, tabii insanların birkaç kediyi alıp onları kendi hayvanları yapmalarını sağlama görevi için doğru kelime bu mu bilmiyorum.
- Yumi'yi sevdim.
- Çoktan evet dedim.
- **Paraya ihtiyacım var!**

EKSİLER:

- Kedilerden nefret ederim.
- Kedi hastalarından nefret ederim.

Kâğıdın karşısında birkaç dakika oturmaya devam etti, ama yeni işi hakkında ekleyeceği başka bir eksi gelmedi aklına.

Kızgın bir şekilde kâğıdı bir kenara itti ve dizlerinin üstünde durup onları eline almasını sessizce bekleyen kitap kapaklarına baktı.

Dalay Lama'nın Kedisi, David Michie'nin bir romanıydı. Mavi gözlü ve gri kulakları olan karanlık yüzlü bir kedi, kırmızı ve kahverengili bir kumaşın ardından ona bakıyordu.

Natsume Soseki'den *Ben Bir Kediye* kitabının İngilizce baskısında yine Nagore'ye güven vermeyen siyah beyaz bir kedi görünüyordu.

Kayıp Kedi, gerçek bir aşk, umutsuzluk ve GPS, hikâyesi içlerinden en manyakça olanıydı. Caroline Paul'un kitabıydı bu, suluboyayla çizilmiş beyaz bir arka planda siyah bir kedi gösteriyordu.

Nagore bu sonuncu kitaptaki çizimleri beğendiğini kabul etmek durumunda kaldı. Öylesine sıcak ve mutlu bir havası vardı ki günün birinde tıpkı bunlar gibi çizimler yapmayı denemek istediğini geçirdi aklından. Bu düşünce karnında bir düğüm hissetmesine neden oldu: Neredeyse bir yıldır hiçbir şey çizemiyordu.

Onu ele geçirmeye başlayan bu huzursuzluğu üzerinden atmak için, eskiden en yakın kız arkadaşıyla gençliğinde oynadığı bir oyunu yeniden oynamaya karar verdi: kitap kehaneti. Her kitaptan rasgele bir sayfa açar ve okuduğu ilk paragrafı not ederdi. Bunlar, başlamak üzere olan yeni hayatında ona yol gösterecek mesajlar olurdu.

Kayıp Kedi kitabının kehaneti şu sonucu verdi:

Kedinizi asla tanıyamazsınız, hiç kimseyi istediğiniz yakınlıkta tanımanız mümkün değildir. Yine de sorun yok; sevmek tanımaktan daha iyidir.

“Doğru söze ne denir?” diye düşündü. “Tabii hiç kimseye tamamen güvenilemeyeceğini de ekleyebilirdi.”

Üzerinde daha fazla düşünmeden bir sonraki kitaba geçti, *Dalay Lama'nın Kedisi*:

“Profesör biliyor musunuz, bu sokak kedisiyle sizin aranızda çok önemli bir ortak nokta var?”

“Hiç sanmıyorum...” dedi profesör soğuk bir tavırla.

“Sizin için dünyada en önemli olan şey hayatınız...” dedi Hazretleri. “Bu kedi için de öyle.”

Bu kısmı anlamak hoş olurdu, fakat Nagore, Dalay Lama'nın söylediğinden ziyade profesörün bakış açısına kendini daha yakın hissetti. Kedinin tekiyle ortak bir şeyleri olabileceğini düşünmek bile istemiyordu! Buna rağmen, sözüne sadık kalarak yazıyı not aldı. Sonra da üçüncü kitap olan *Ben Bir Kediye*'i eline aldı ve rasgele açtı:

Bir günlük tutmaya zamanım olsaydı eğer, bu zamanı daha iyi bir şey için kullanırdım: Verandanın altında uyumak için örneğin.

Bu cümle en azından onu güldürdü. Üstelik tavsiyeyi de kabul etmeye karar verdi. Notlarını aldıktan sonra yatak odasına döndü ve tanımadığı kedinin tavsiyesine uydu: Opera, kulak zarlarını delmeden önce bir süre dinlenerek kendini şımartacaktı.

6. Kendi hayatınla ilgilenmek

Neko Kafe'ye vardığında, öğleden sonra güneşi mekânı kaplıyordu ve pek çok kedi büyük pencerenin yakınında tembel tembel güneşleniyordu. Nagore ilk kapıyı açarken derin bir nefes aldı. En sevdiği gri kot pantolonunu ve de eski rahat botlarını giymişti: Böylece kedilerin ayak bileklerini tırmalama tehlikesi olmayacaktı.

Yumi onu kocaman bir gülümsemeyle içeri aldı ve selamlaşma mahiyetinde şunları söyledi:

“Hiç bu kadar tembel kediye bir arada görmüş müydün?”

Yumi'nin uzun etekli koyu yeşil elbisesi Nagore'ye masaldan çıkmış bir periyi anımsattı. Elbette ki onunla ormanda olmayı tercih ederdi, bir kedi kafesinde değil. Kitapları karıştırmaya başladığını ve şimdilik en çok sevdiğinin kaybolan kedili kitap olduğunu anlatarak gerginliğini baskılamaya çalıştı.

“Ben grafik tasarımcıyım... Ve o kitabın çizimleri çok hoşuma gitti...” dedi. “Bu arada işe nereden başlayayım?” diye endişeyle sordu.

“Bankların altındaki kedi kumluğunu görüyor musun?” diye sordu ona Yumi, bir yandan ona birkaç lastik eldiven verirken. “Kedilerin kumlarını temizleyerek başlıyorsun. Ben de bu arada kahve makinesini çalıştıracam. Sonra rezervasyonlara bakarız. Bu arada bir sakıncası yoksa seni birkaç saat yalnız bırakacağım.”

“Tabii, olur...” diye karşılık verdi Nagore, o kapları temizlemek için küçük bir kürek ve bir torba kullanırken.

Paniğe kapılmamak için zihnine hâkim olmaya çalıştı. Ya dışkılarını alırken kollarını tırmalarlarsa? Daha rezil bir şey düşünemezdi. Ancak işe koyulur koyulmaz, kendi varlığının kedileri zerre kadar ilgilendirmediğini anladı. Bu, gerginliğini bir nebze olsun rahatlattı.

Yumi, seçme klasik piyano parçalarının olduğu eski bir CD-çaları oynatınca müziksever kedi Figaro kulaklarını kaldırdı.

“İyi bir kum temizleyicisi olduğun ortada...” dedi Yumi, kahve makinesini ayarlayıp kek tepsilerini kontrol ettikten sonra. “Bir sonraki seviyeye geçmeye hazır mısın?”

“Galiba hazırım. O nedir?”

“Şimdi kendini sürüye tanıtmalısın. Bunu yapmanın en kolay yolu onlara yemek vermektir ve inan bana kafeyi açtığında her zaman aç olurlar. Seni tanıyor olsalardı, çoktan bir ileri bir geri gezinip mama kaplarının etrafında miyavlıyor olurlardı.”

Yumi, tezgâhın arkasındaki bir kapıdan geçip kayboldu ve büyük bir yem torbasıyla birlikte geri döndü. Nagore o torbayı alıp mama kaplarının yanına sürükledi ve bir tas yardımıyla, Japon kadının göstermiş olduğu miktarlarda mamaları dağıtmaya başladı.

Torbanın hışırtısı, güneşlenmekte olan kedilerin çoğunu ayağı kaldırdı; hatta bazıları, etrafı miyavlayan bir kalabalıkla çevrili Nagore’ye doğru koşmaya başladı.

İçlerinden en hararetlisi, sanki elleriyle mama torbasını kapıp kaçacakmış gibi arka bacakları üzerinde dik duran Cappuccino’ydu.

Nagore nefesini tuttu ve kendini çoklu bir saldırıya hazırladı, fakat birkaç mama kabı dolar dolmaz yeni ilgi odağı bunlar

oluverdi. Bir kez daha, kendisiyle ilgilenmediklerini anladı. İlgilerini çeken tek şey yemekti.

Yumi minik masalardan birine iki bardak yeşil çay servis ettiği sırada, adeta aklından geçenleri okumuş gibi şöyle dedi:

“Bir keresinde, bir konuşmacıdan pek çok sorunumuzun aslında gerçekten lüks şeyler olduğunu duymuştum. Her şey için kaygılanıyoruz, hiçbir önemi olmayan şeyler için bile. Sence de öyle değil mi? Kediler, kaygılanmak yerine kendi işlerine bakmak konusunda uzmandırlar.”

“Görünüşe bakılırsa şu an sanki üstümde bir görünmezlik pelerini var gibi, bunu sevdim.” Nagore rahatlamıştı. “Bana kahve makinesini kullanmayı öğretebilir misin?”

“Elbette hayatım. Ayrıca bir grafik tasarımcı olduğundan, sana café con lechede nasıl bıyıklı bir kedi surati yapılacağını da göstereceğim. Müşteriler buna bayılıyor. İşin sırrı, kısmen şekil verilebilen süt kremasındadır. Bak...”

Tam o sırada, Cappuccino ve huysuz kedi Blue arasında bir kavga başladı. Cappuccino patisini Blue’nun mamasına sokmak istedi ama bunun sonucunda birkaç pençe yedi. Kavgayı dağıtmak için Yumi, sandalyeden bir minder aldı ve rakun suratlı kediye gözdağı vererek tezgâhtan ayrıldı:

“Cappuccino! Kabalık etme! Kendi payına düşeni aldın zaten... Blue’yu rahat bırak!”

Kedi onu anlamadı ya da dinlemedi... Korkan Nagore, öfkeli miyavlar ve tedirgin hırıltılar yağmuru arasında, uzaktan lacivert tüylü dişi kedinin hırçın rakibine karşı nasıl savaş verdiğini gözlemledi.

Blue’nun artık şalterleri attığında, Cappuccino sırtını kabarttı, hırlayarak ve homurdanarak geri çekilmeye başladı. Görünüşe göre yanlış kişiye sataşıyordu.

Tartışmayı sonlandırmak için Yumi onlara minder fırlattı. Minderden kaçmak için sıçrayan Blue, odanın her yerinde Cappuccino'yu kovalamaya başladı.

“O kötü bir çocuk değil aslında, ama başkasının olanı almaya bayılır. Bu nedenle de başı hep belaya girer...” dedikten sonra kahve makinesinin yanına geri dönen Yumi, bir öneride bulundu: “Gel hadi, şimdi de café con lecheye kedi suratları çizme alıştırmaları yapalım.”

Resim motifi kendisine çok itici gelse de, Nagore bu geçici sanat tekniğini öğrenmekten memnundu. Köpüğün üstüne ka-kaoyla çizim yapmak için kalem uzunluğundaki minik metal bir tüpü kullandı.

İlk bıyıklı kahvesini yarattığı esnada, birkaç kez telefon çaldı.

Yumi yeni rezervasyonları listeye ekledi ve haber vermek için Nagore'nin eserinin bitmesini bekledi.

“İlk müşteriler saat dörtte gelecek. Bir aile, iki çift ve birkaç yalnız kedi sever. Yarın için de büyük bir grup var. Açılış için hiç de fena sayılmaz, değil mi?” dedi gururla.

Nagore başıyla onaylarken bir yandan da sordu:

“İçecekleri ücretlendirmek için fiyat listesi nerede?”

“Teknik olarak onlardan ücret alamayız. Sağlık yönetmelikleri yiyecek ve içeceklerle işletilen bir mekânda hayvanların bulunmasına izin vermiyor. Fakat her yasada bir boşluk vardır.”

Nagore ona sorgulayıcı bir bakış attı.

“Biz tıpkı hayvan barınakları gibi bir kuruluşuz ve aldığımız ücret bir bağış niteliğinde, anlaşıldı mı?” diye açıklama yaptı Yumi. “Servis ettiğimiz kahveler ve kekler, müşterilere sunduğumuz birer ikramdır. Temel kurallar her kedinin özellikleriyle beraber yanı başındaki masada yazılıdır. Bunları hatırlıyor musun?”

“Hımmm...” Nagore, şimdi de pencerenin yakınındaki ağacın gözetleme kulesinde dinlenmekte olan Blue’ya baktı. “Sarı tasma ‘Dokunma!’ anlamına geliyordu, değil mi?”

“Evet Nagore, çok iyi! Peki ya diğer kediler?”

“Onlarla, kafede bulunan kurdelelerle ve oyuncaklarla oynayabilirler, ancak onlara ne dokunabilir, ne kucaklarına alabilir, ne de rahatsızlık verebilirler. Özellikle de uyurken.”

“Doğru. Şimdi gitmem gerek. Sen de lütfen burada kal; çocuklar belli etmeseler de birinin onlarla durması hoşlarına gidiyor.”

Nagore yalnız kaldığında tetikteydi, ama önceki gibi korkudan dehşete düşmemişti. Buna rağmen o yaramaz kabileden çaktırmadan gözünü ayırmamayı ihmal etmedi.

Kimi kediler uyuyordu: Biri kafenin ortasındaki minderin üstünde, ikisi kedi ağacında... Son olarak, gök mavisi gözleriyle ona beklenti içinde bakan Cappuccino’yu gördü. Rakun maskesinin ortasındaki minik pembe burnunun onu neredeyse sevimli yaptığını düşündü Nagore. Ardından kedi kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Nagore yavaşça sığınağından (tezgâhı böyle görmekteydi) çıktı ve şekerlemesine başlamış olan kediye biraz biraz yaklaştı. Ona nefesiyle birlikte şişen göbeğini görebileceği mesafeye kadar yaklaştı.

“Madem bu kadar iyi olabiliyorsun, neden böyle kötüsün?” Kendini güvenceye alarak uzattığı kolunun mesafesinden sormuştu bu soruyu ona.

Kedi sanki çoktan uykuya dalmış gibi esneyerek büzüldü. Onun varlığının farkına varınca mavi gözlerini araladı ve Nagore’ye tembellik ve merakla karışık bir şekilde baktı. Sonra da uykusuna yenik düştü.

“Yaptığın işle ilgilenmek çok daha iyi...” diye geçirdi içinden Nagore. “Bu bir şekerleme bile olsa, asla olup olmayacağını bilmediğin şeyler için endişelenmekten iyidir.”

Onunla geçirdiği saatler sonrasında Cappuccino'nun kendisine armağan ettiği şu dersin farkına vardı:

İçtenlikle dürüst ol. Bir başkası olmaya çalışmak, senin olmayan duyguları taklit etmek hem enerjini boşa harcar hem de yorar.

Nagore bu düşünceler içindeyken kedi bir anlığına gözlerini açtı. Ona şöyle der gibiydi:

“Aynen öyle, ırac.”

7. Sekizinci yolcu

O ilk öğleden sonra, zaman oldukça yavaş geçti. Yedi kediyi tedirgin bir şekilde gözlemlerken gerilmekten bir hal olmuş, dışarıdaki dünya yaz sıcağına rağmen ona dostane ve ferah bir yer gibi gelmişti.

Bir dakikalığına soluklanmak için dışarı çıktığında bazı badem gözler, kulaklar ve kafalar onu izlemek için kendisine çevrilmişti.

Öğleden sonra dörtte başlayacak olan Neko Kafe'nin kapılarını halka açma seremonisine bir buçuk saat kalmıştı.

Mekâna dönen Nagore, her masada müşterilere rehberlik edecek kitapçıların bulunduğundan emin oldu. Kitapçıklar sadece genel kuralları ve önerileri değil, ayrıca kalıcı bir yuva arayışındaki her kedinin olumlu yönlerini abartan ve olumsuz yönlerini neredeyse es geçen kısa bir profilini de içeriyorlardı.

Güneşin o bunaltıcı saatinde, çoğu kedi ikinci ya da üçüncü şekerlemesini yapmaktaydı. Yalnız kara prenses Smokey ve tekir Şer Han oynuyor, kâh yukarı kâh aşağı her yerde birbirlerini kovalıyorlardı. Bu oyundan yorulduklarında ise, her biri kafenin iki ayrı köşesine yerleşip titizlikle temizlenmeye başlıyordu.

Uzun dakikalar boyunca ortalıkta sessizlik hâkimdi... Nagore adeta mobilyaların bir parçasından ibaret gibiydi. Hava dahil hiçbir şey kımıldamıyordu ve az kalsın bu tembeller kolonisi gibi o da uyuyakalacaktı. Tezgâhın arka tarafından gelen hava yetersizdi. Nagore bir klima yerleştirmenin iyi bir fikir olacağını düşündü – ya da en azından bir vantilatör olabilirdi.

Bunu aklından geçirdiği sırada birdenbire ortaya bir panter g6lgesi çıktı ve Nagore'nin yaslanmış olduğu tezgâhın üstüne uçarak onu 6lmne korkuttu. Nagore Smokey'yi kovmak için eline bir bez aldı, ama kedi çoktan yere inmiş ve tezgâha en yakın kedi ağacına doğru koşuyordu bile. Duman prenses bir süre dallardan birinin üstünde, son derece gergin bir vaziyette kaldı, fakat ardından boş pufun üstündeki g6rnmez bir düşmana doğru fırladı.

Mekânın içinden geçen ani bir vızılı Nagore'nin ne olduğunu anlamasını sağladı. Smokey, kahveye giren kocaman bir sivrisineğin peşindeydi. Pek az başarıya ulaşabilmiş avı, hemcinslerinin zerre kadar umurunda değildi ama sivrisinek o yasak b6lgenin üzerinden utuka gitgide daha fazla kedi kulaklarını oynattı.

G6z açıp kapayınca kadar şer Han, Figaro ve Cappuccino da Smokey'nin misyonuna katıldılar ve sineğin yolunu kesmek için pençelerini havaya savurdular.

Nagore bu istilayı şaşkınlıkla seyrederken, maceranın dışında kalan kabilenin diğer üç kedisini de fark etti.

Tek g6zli beyaz dev Chan şimdi de pelüş oyuncak g6rnml kedilerin olduğu bir sığınakta, Blue'nun yanında kestiriyordu. Sadece popoları değiyordu birbirlerine.

Daha küçük olan ekrisi Lik6r, bir bankın altında dinleniyordu.

Nagore, bu yedi kedinin kabullenme sanatında kendisinden çok daha fazla ustalaştığını düşündü. Hayatın konforundan men edilenler olarak içlerinden hiçbiri parlak bir geçmişe sahip değildi ama buna rağmen oyun oynuyor, ortalıkta geziniyor ve yarın yokmuşçasına birbirlerine sataşıyorlardı.

Nagore'nin kesinlikle sahip olmadığı o yaşama coşkusunu g6zler 6nne seriyorlardı.

Adeta olimpik bir atlayışla beraber, Smokey sonunda sineği yakaladı. Diğer üç kedi onun çevresini kuşatmaya girişti, ancak dişi kedi onların üstesinden geldi ve dişlerinin arasındaki ödülüyle birlikte kafenin tuvaletine giden koridorda gözden kayboldu.

Eğlencelerinden mahrum kalan üç kedi ise şekerlemelerine devam etmek üzere yatmadan önce bir süre etrafta dolandı, birer yudum su içtiler veya biraz mama yediler.

Kedilerin koreografisini izlemek Nagore'nin gerginliğinin biraz gevşemesini sağladı. Belki de hiçbir şey onun sandığı kadar önemli değildi ve bütün mesele sadece yaşamaktı.

Yumi, kafenin açılışından beş dakika önce hararetli bir şekilde geldi. Çantasını tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra tekrar bilgisayara baktı ve endişeyle haber verdi:

“İlk davetli çiftimiz gelmek üzereler.”

Tam o anda gözlüklü genç bir adam ön kapıyı açtı ve Yumi de kabul salonuna doğru koştu. İkisi, ikinci kapıdan geçmeden evvel biraz sohbet ettiler.

“Bu Sebastian, canım. Arkadaşlar arasında ona Sebas derler. Onu bizden biri gibi düşün, çünkü Neko Kafe’yi yaratmak için tesisi yeniden tasarladı. Üstelik, sanırım Blue’nun hoşlandığı tek insan evladı o.” Yumi adama döndü. “Nagore yeni sorumlumuz. Ne getirsin sana, bıyıklı bir kahve?”

“Olur, teşekkür ederim! Bu arada, benim kız nerede?” diye sordu etrafına bakarak, Nagore o sırada ilk café con lechesini hazırlıyordu ve ona işaret etti:

“Chan’ın yanında, ahşap bankın üstünde.”

“Ah... Öyleyse sadece onunla yakın olmak için yanına oturacağım, olur mu?” dedi Sebas. “Onları uyandırmayacağım, kuralları biliyorum.”

Yumi rezervasyon saati gelen çifti karşılamak için kabul salonuna yönelirken memnuniyetle gülümsedi.

Akşama doğru bir grup gürültücü genç ve iki çift daha geldi. İşte kaos o zaman başladı: Birisi yanlışlıkla Cappuccino'nun kuyruğuna basınca, kedi tıslamaya başladı ve kaçmadan önce saldırganının ayak bileğini tırmaladı.

Nagore, grubun içinde korkudan ağlayan kızın ayak bileğindeki çiziklere pansuman yapmak için ilkyardım çantasını çıkarmak zorunda kaldı. Kapanış saatine kadar seslerin gürültüsü ve aşırı ilgi kedileri fazlasıyla kızdırınca onlar da daha saldırgan ve kaçınan görünmeye başladılar. Nagore de aynı şekilde hissediyordu ve bir kez olsun kedilerin tarafında olduğunu fark ettiğinde şaşırdı.

Kek ya da "bıyıklı kahve" servis etmediğinde, müşteriler ona kediler hakkında kendisinin zar zor cevap verebildiği sorular yöneltiyorlardı. Bir de sürekli tekrarlamak zorundaydı:

"Lütfen, bırakın uyusun!", "Lütfen, sarı tasmalı olana dokunmayın!", "Lütfen, onları rahat bırakın!"

Bu sonuncuyu, banklardan birinin altında bir köşeye saklanmış Blue'yu daraltmaya devam eden bir delikanlıya bağırarak söylemişti.

Ortamı yumuşatmak için arka plana piyano müziği koymaya karar verdi.

Yumi kek pişirdiği esnada, onun bu fikrini başparmağını kaldırarak kutladı. Yarım bıyıklı, siyah beyaz kedi Figaro da yabancıların ilgisinden kaçmak ve müziği daha yakından dinlemek için tezgâhın üzerine atladı ve orada kalmaya karar verdi.

O gözetleme yerinden, yalnız Likör'ün kendisini kurdeleler ve pelüş farelerle kovalayan o gençlerle oynamayı kabul ettiğini gördü.

“Ne kadar da şirin!” diye bağırdı grubun lideri.

Onlar gittiğinde bir süre barış hüküm sürse de çok geçmeden başka iki çift ve üç kişilik bir grup daha geldi.

Yumi havasında görünüyordu: Gràcia’nın bu hipster muhitinde sayıca oldukça fazla olan yabancı müşterilerle yetersiz İngilizcesiyle konuşmaya çalışıyor, sahiplenmelerini sağlamak için her bir kedinin harika yanlarını anlatıyordu, bu hiç de kolay görünmeyen bir şeydi...

İhtiyar Chan insan şamatasından rahatsız olup kum havuzuna gitmek için banktan aşağı inmeye çalıştığında az kalsın düşerken küçük bir gösteri yaptı. Saat sekizde, kapanmadan kısa bir süre önce Neko Kafe’nin son müşterisi geldi. Kısa siyah saçlı, orta yaşlı bir adamdı bu. Koyu renkli, dokuma pamuk kumaştan bir pantolon ve polo gömlek giymişti. Ayaklarının dibine bir kutu dolusu kitap gibi görünen bir şey bıraktı. Neredeyse doğuya özgü denilebilecek (disiplin ve nezaket karışımı) bir havası vardı.

Ahşap banka oturduğunda, Chan onu incelemek için yavaşça yaklaştı. Önce kutuyu, sonra da ayakkabılarını kokladı. Ona güven vermiş olmalıydı, zira yumuşak bir sıçrayışla yanına gelip rahatça oturdu.

Adamla bir dakika konuştuktan sonra Yumi, işaretparmaklarını yanaklarına koyarak Nagore’ye bir işaret yaptı. Bu şu anlama geliyordu: “Bıyıklı bir kahve daha!” Bir düzineden fazla denemenin ardından pasını atan grafik tasarımcı Nagore, Yumi’nin köpük yüzey üzerindeki sanatını gölgede bırakmıştı.

Son yarım saat boyunca hoş bir sükûnet hüküm sürdü. Son dakikalarda sadece not defterine dolmakalemiyle yazı yazan orta yaşlı adam kalmıştı.

Chan yarı açık gözleriyle hâlâ yanında durmaya devam ediyordu.

G6r6n6ş6 g6re ikisi de bu konuşma ya da fiziksel temasın olmadığı arkadaşlıktan hoşlanmışlardı.

Kuyruğu sarkaca benzeyen kedi şeklindeki saat sekiz buğuğu g6sterdiğinde, adam eşyalarını disiplinli bir şekilde sırt çantasına topladı.

Hesabı 6dedikten sonra, hafif bir el hareketiyle veda etti. Mavi g6zleri, utangaçlık ve samimiyet arası bir duyguyla bakıyordu.

Uzun g6n, sonunda bitmişti. Yumi kapıyı kilitledikten sonra Japon nezaketini bir kenara bırakarak Nagore'ye kısa ama duygusal bir şekilde sarıldı.

“Seni kutlarım! İnsanlara ve kedilere m6kemmел bir hizmet sundun.”

Nagore yorgun halde g6l6msedi. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sağ salim çıktığım için kendimle gurur duyuyorum.”

Koridordan gelen tuhaf bir g6r6lt6 işittiklerinde, Yumi iki bardak soğuk yeşil çay dolduruyordu. Tuvaletin kapısından sanki bir kedi hapsolmuş da tahtayı tırmalıyormuş gibi bir ses geliyordu.

Kapıya hipnotize olmuş gibi bakan Smokey'nin meraklı duruşu da bu hipotezi doğruladı.

İki kadın kapıya yaklaşınca, o k6t6 sesin yerini içeriden gelen yumuşak bir miyavlama aldı. Yumi kapıyı açtığında şaşkınlıktan neredeyse dili tutuluyordu. Bu, kafedeki çocuklarından biri değildi.

Uzun t6yl6 siyah bir kedi, g6zelim sapsarı g6zleriyle onlara huzur içinde bakıyordu.

İki kelimeyi bir araya ilk getirebilen Nagore oldu:

“Peki bu kedi nereden ıktı?”

8. Huzur, cesaret ve bilgelik

Onu yakalamaya çalıştıklarında, bilinmeyen kedi koşarak kaçtı ve mamayı sakladıkları dolabın altına saklandı. Çok dar bir yer olduğundan onu oradan çıkarmak zordu, bu yüzden Yumi tüm kedilere yemek vermeye karar verdi; hem de bu kez hak ettikleri üzere birkaç konserve soslu et.

“Mama kaplarını bankların yakınına koy istersen...” dedi Nagore. “Ben de birini dolabın yakınına koyayım, bakalım onu çıkarmayı başarabilecek miyiz?”

Yedi kedi yemeye başladığında, davetsiz misafirin saklandığı yerde neler olduğunu izlediler. Et dolu kâse dolaptan yarım metre uzaklıktaydı. Eğer bu lezzete erişmek istiyorsa, ortaya çıkmaktan başka çaresi yoktu.

Birkaç dakika hiçbir şey olmadı. Sonrasında, adeta o zengin ganimeti hissetmiş gibi, yavaşça siyah bir pati uzandı dışarıya. Bu ganimeti mağarasına götüremeyeceğini anladıktan sonra da siyah bir burun çıktı ortaya, ardından da vücuduyla birlikte simsiyah bir kafaya dönüştü.

Yumi, oraya nasıl geldiğini bilmedikleri o kaçkını korkutmamak adına Nagore’ye biraz mesafeli durmasını işaret etti. Kedi, tadına bakmadan önce yiyeceği büyük bir dikkatle kokladı. Birkaç güvensiz bakış attıktan sonra da bir davetsiz misafire göre alışılmadık gelen bir sakinlikle yavaşça çiğnemeye koyuldu.

Kedi kabilesi onun varlığını fark etmemiş gibiydi. Kuru maddadan çok daha fazla sevdikleri o akşam yemeğiyle olabildiğince meşgullerdi.

Tam bitirmek 6zereyken, Yumi onu dikkatli ve 6staca hareketlerle yakalayıp kaldırdı ve Nagore'nin de onları beklediği arka odaya g6t6rd6.

"Sana 66yle bir bakalım, tatlım..." dedi Yumi, kediye yere bırakırken. "Nagore, sağındaki rafta i6inde kedi nanesi olan bir kavanoz g6receksin. Bana bir tutam uzatır mısın, l6tfen?"

Bu bitkiyi daha 6nce hi6 duymamıştı, ama farklı kavanozların 6st6ndeki etiketlerine bakınca anlamakta gecikmedi.

Nagore, kapalı kaldıkları k666k depoda, bu d66rt bacaklı yabancının bir aşağı bir yukarı koşturmamasına şaşırdı. Tıpkı yemek yediği sıradaki s6k6net i6indeki haliyle, şimdi de bu sınırlı alanda geziniyordu.

Ardından Yumi kavanozdan kedi nanesini aldı ve bu teklife şaşırmış g6r6nen kedinin burnuna nazik6e yaklaştırdı. Sonra onu koklayabilmesi i6in biraz yere bıraktı.

"Bu, hayat boyu gittiğimiz veterinerimizden 6đrendiđim eski bir numara..." dedi. "K666k dozlarda *Nepeta cataria* onları rahatlatır. Hatta bazen uyuşturucu almış gibi g6r6n6rl6r. Bak... etkisini g6steriyor."

Otu biraz ısırdıktan sonra, kedi onun 6zerine yuvarlandı ve sırt6st6 yatarak dalgın halde boşluğa bakmaya başladı.

Yumi onu biraz okşadı ve sonra da muayene etmek i6in bedenini 6evirdi.

Erkekti ve uzun t6ylerine 6ok yakışmasa da 6st6nde kimlik olan bir tasma takıyordu. Japon kadın kediye tekrar kaldırdı, onu y6ksek bir masanın 6st6ne koydu ve Nagore'den onu tutmasını istedi.

O ana kadar hi6bir kediye dokunmamıştı. Asla! Tamamen afallamış haldeydi, kabul etmekten başka se6eneği yoktu. Kolunu uzatıp bir eliyle t6yl6 kedinin sırtından, 6tekiyle de boyununun yakınından tutmak i6in uzandığı esnada nefesini tuttu. Sandığından 6ok daha yumuşaktı. S6rpriz şekilde ipeksiydi.

Üstelik korkmasına karşın, kedi sanki onun tutmasını kolaylaştırmak istercesine hiç mi hiç kımıldamamıştı.

Yumi tasmayı inceledi. Tıpkı parlak bronzdan olan kimliği gibi bu da el yapımına benziyordu. Muhtemelen kedinin adı olan yazıyı okudu: "SORT." Öteki tarafındaysa çok küçük harflerle yazılmış şu yazı vardı:

*Lütfen bana değiştiremeyeceğim
şeyler için sükûnet, değiştirebileceğim
şeyler için cesaret ve bu ikisi arasındaki farkı
görmemi sağlayacak bilgeliği bahşet.*

"Sen Sort musun?" diye sordu Yumi kediye.

Kedi esnedi ve sonra kısık sesle miyavladı.

"Bırakabilir miyim artık?" diye yalvardı hayatının kahramanlığını yapmış gibi hisseden Nagore.

Yumi, onu yere koymak için elleriyle kavrarken başıyla onayladı.

"Kedi nanesi onları sarhoş eder. Bu kadar yüksekte olmasa daha iyi olur, düşebilir. Böyle güzel bir kedinin sokaktan geldiğine inanmak zor."

"Belki evden çıkmıştır ama dönüş yolunu bulamamıştır..." dedi, kedinin huzuruna hayran kalan Nagore.

"Bu bir ihtimal... Ne olursa olsun onu buraya kapatıp bırakamayız. Diğerleriyle nasıl geçineceğini görmemiz gerekecek. Bunu ben hallederim, canım. Sen zaten çoktan çıkmalıydın."

Patronuna teşekkür ettikten sonra eşyalarını almaya gitti. Uzun bir gündü ve sonu sürprizli bitmişti, üstelik Japon kadın yarın için ona başka bir sürpriz daha saklıyordu.

"Yarın kafeyi açmadan önce onu veterinere götürmen gerekecek. Adresini bir kâğıda yazarım."

“Veteriner mi?” dedi içinden dehşete kapılarak. Nagore’nin daha 6nce hiçbir veterinerle işi olmamiştı. Hem de yanında bir kediyle asla.

Kediler için yaratılmış o yerden kaçmak için ilk kapıyı açmak 6zereyken, Japon kadın ona ř6yle sordu:

“Peki, ilk g6n6n6 sevdi mi?” Cevap vermeden 6nce derin bir nefes aldı:

“Galiba kedilerden bir şeyler 6ğrenmeye başladım.”

O anda Sort, t6m g6zlerin, burunların ve kulakların ona çevrildiği Neko Kafe’nin halka açık alanına doğru kendini atmaya karar verdi.

“6yleyse artık sekiz 6ğretmenin oldu! Uzun bir g6n oldu, bug6n6n6 bizimle paylaştığın için çok sağ ol. Artık ailemizin bir parasısn.”

Nagore, Yumi’ye teşekk6r etti ve sanki hayatının yarısını orada geçirmiş gibi hissederek mekândan ıktı. O g6n yaşadığı her şeyi sindirmesi gerekiyordu. Serbest bıraktığı uzun saçları, y6r6rken arkasında dalgalandı. Birdenbire botları ve kot pantolonunun havaya g6re çok fazla olduğunu hissetti. Belki ertesi g6n sandalet giyme riskini g6ze alabilirdi. Yeni gelen misafirin tasmaında asılı olan o k6k duayı aklından çıkaramıyordu. “Sanırım aslında kabullenmem gereken şeyleri her zaman değiştirmeye çalıştım...” diye d6ř6nd6 adımılarını hızlandırırken, sanki kendisinden kaçmaya çalışıyormuş gibi.

Sokağın hareketliliği onu g6ndelik hayatına d6nd6r6rken, hiçbir şeyden etkilenmiyor gibi g6r6nen o koyu renkli kaçağın s6k6netini hatırladı. İşte bu, kedilerden 6ğrenmiş olduğu ikinci prensipti: Her şeyden 6nce, sakinliğini koru.

“Umarım ben de b6yle olabilirim...” diye geçirdi içinden, adımlarını hızlandırırken.

9. Gece yürüyüşü

Öğleden sonra hava serinlemişti. Açık havada bulunmak isteyen Nagore, evini geçerek yürüme yollarıyla ve kafelerle dolu meydanlar boyunca yürüdü. Sonra da Park Güell'e gitme düşüncesiyle Verdi Caddesi'nden yukarıya doğru ilerledi.

Sevgilisinden ayrıldığından beri yaşadığı her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu, ama bu onun için hâlâ imkânsızdı.

Bira kapaklarına mikro resimler çizen, yirmili yaşlarının başındaki o İskoç kadını destekleyen bizzat kendisiydi halbuki. Owen, ne kadar ucuz olurlarsa olsunlar, hiç kimsenin çapı üç santimetreden az olan tabloları satın almayacağından emindi. Buna rağmen Nagore, Whitechapel'de gerçekten farklı bir şey aramak için dolaşan sanat turistleri için mükemmel bir hediye olduklarına dair onu ikna etmişti. İşte hepsi bu kadardı.

Daha bir ay geçmeden tüm mikro resimleri satmışlardı, öyle ki sanatçı üretimi artırmak durumunda kaldı. En çok da Brick Lane'in endüstriyel manzaralarını konu alanlar başarı sağlamıştı. Kelimenin tam anlamıyla kapış kapış satılıyorlardı, böylece Owen bu çizgide devam etmesi için genç sanatçıya yol göstermeye başladı. Daha sonra çerçevelenerek çok daha yüksek bir fiyata satılabilecek dört beş tane kapak serisi yapmasını önerdi.

Başarının etkisiyle ikisi arasındaki işbirliği gittikçe daha yakın hale geldi. Ta ki Nagore'nin yoga dersine gitmesi gerektiğinden galeriye uğramayacağını düşündükleri bir öğleden sonraya kadar... Nagore selam vermek için galeriye uğramış ve onları kanepede oynasırken bulmuştu.

Neredeyse dokuz yıllık bir ilişkiden sonra, bu sadakatsizliği için yine de onu affedecekti, ancak Owen affedilmemeyi seçti. Onu gençlik yıllarına döndüren bu romantizmden vazgeçmek istememişti.

“Belki de her şey tıpkı o hainin resimleri gibi küçük şeylerle başlıyordur...” diye düşündü Nagore, yol gittikçe dikleşirken. “Ve büyük şeyler de o küçük şeyleri fark etmediğimizde oluyordur.”

Soğuk kuzeye, ailesinin yanına dönebilirdi ama bu onun yaşındaki biri için içler acısı bir çözüm gibi geliyordu.

İşte Barselona’da yeni bir hayat kurma macerası böyle başlamıştı.

Yokuş yukarı çıkmak için tarif edilemeyecek kadar çok terlemişti, bu yüzden bir şişe su almak için bir dükkâna girdi. Neden uzun pantolon ve kapalı ayakkabılar giyiyordu? “Kediler yüzünden. Lanet olsun!” İkinci işgününde daha havadar kıyafetler giyme riskini göze almaya karar verdi. Belki uzun bir etek...

Gaudi’nin eserinin takdir edilmediği Park Güell’in turistsiz alanına vardığında ılık hava onu canlandırdı.

Çimenleri görür görmez önce otları iyice inceledi, sonra da botlarını çıkardı: Bir köpek dışkısına basmak istemiyordu. Sonrasında sırtını bir ağacın gövdesine yasladı.

Saçlarını okşayan esintinin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Garip bir nedenden ötürü, o pastoral rahatlama anında, aklına esrarengiz Sort geldi. O kedi, açmasının imkânsız olduğu iki kapıyı geçerek hiç yoktan ortaya çıkmıştı.

Baştaki şoku atlattıktan sonra sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi hiç istifini bozmadan depoda dolanmıştı. Üstelik tasmaında o felsefi eseri taşıyordu... Sarı gözlü kedi. Onun, hayatına dokunduğu ilk gün.

Nagore avuçlarını çimenlerin üzerine koydu. Çimleri okşamalıydı, ince yaprakların parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetmeliydi.

Kabullenmekte zorlansa da, o sakin yaratığa dokunmak güzeldi. Böyle tüylü bir kedi tıpkı havayla dolu ama yumuşacık bir balona benziyordu.

“Sort...” diye geçirdi içinden. Bu kelimenin Katalancada “şans” demek olduğunu biliyordu. Nagore, bu iyi huylu kedinin hayatına şans getirip getirmeyeceğini merak etti. Şimdilik, açıklanamayan bir şekilde kedi cennetinde biten tek şanslı varlık o olmuştu.

Ayağa kalktığı anda başı dönüyordu. Hava kararıyordu artık. Beceriksizce botlarını giydi ve ayağa kalkması biraz zaman aldı. Yokuşa geri dönmek için parktan ayrıldığında, hafiften bir sükûnet hissine kapıldı. Uzun zamandır ilk defa, belki de yıllar sonra özgür hissediyordu.

10. Tango iki kişiyle yapılır

Saat sekizi biraz geçtiğinde açlıktan uyandı. Midesi ona, Neko Kafe'yi amanın verdiği gerginlikle, önceki gün çok az yemek yediğini hatırlatıyor gibiydi.

Mutfak gerçek bir savaş alanıydı, gün içinde temizleyeceği vaadiyle, her şeyi sığdığı kadarıyla lavaboya doldururdu. Ama telaşa lüzum yoktu. Buzdolabındaki taze süt, özellikle de biraz kakaoyla birlikte çok daha cezp ediciydi.

Marakeş'ten dönen ve hasret gidermek için birlikte sahile gitmeyi öneren Amanda'yla buluşmayalı uzun zaman olmuştu.

Nagore kalan portakal reçelini birkaç kızarmış ekmeğin üstüne sürdü ve kahve makinesine melankoliyle baktı.

Ekmeklerin ve balıkların çoğaltılması mucizesi⁴ İncile mahsus-tu. Dairesindeki kahve kapsülleri kendiliğinden oğalmamıştı.

Sadece kakaolu süt içmeye boyun eğerek sahilde birkaç saat geçirmenin o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşündü. Saat ikide işte olması gerekmesine karşın, öncesinde sanki tatildeymiş gibi kendini kandırma oyunu oynayacaktı.

Amanda, çok uzun olmayan sarı saçları ve bronz teniyle her zamanki gibi harika görünüyordu. Gerçi onun her şeyi

4 İsa'nın ekmek ve balıkları çoğaltması, mucize anlatılarından biridir. Mucize, İsa'nın az miktarda ekmeği ve balığı alıp göğe bakarak şükretmesi yani kutsaması, bölmesi; ardından yiyeceği olmayan topluluğa dağıtılması için havarilerine vermesi şeklinde gerçekleşir.

mükemmeldi: Gözleriyle uyumlu kakao rengindeki bikinisinin içindeki ince bedeninde bir gram yağ yoktu. Uzun beyaz eteğinin üstüne lacivert bir plaj çantası takmıştı. Nagore'nin teni ise, Pablo Nou Plajı'nda her zaman gittikleri sahil barının serinletici gölgesinde, normalden daha da beyaz görünüyor ve yüzündeki koyu halkalar ortaya çıkıyordu.

Amanda endişeli bir sesle haykırdı. "Harbiden de beyazpeynir gibi görünüyorsun... Acilen güneşlenmen gerek! Birer buzlu kahve alıp hemen güneşin altında uzanıyoruz."

Bunu söylerken Nagore'nin elinden tuttu ve sanki hâlâ o dünyaları yedikleri on dokuz yaşındaki delidolu kızlar oldukları zamanlardaki gibi onu peşinden sürükledi.

Sert ve acı kahve, Nagore'nin duyularını canlandırdı.

"Teşekkürler..." diye mırıldandı turkuvaz havlunun üstüne yattıktan sonra.

Beyaz bikinisini, üzerindeki hiçbir şeyle uymuyordu ama o sırada başka seçeneği yoktu. Hayatının bu anında, birinin onu beğenip beğenmemesi kesinlikle umurunda değildi. Kendisini olduğu gibi sevmek için epey uğraşmıştı zaten.

"Marakeş nasıldı? Şeyle her şey yolunda mı? Pardon, adını hatırlayamadım. O kadar çok sevgili değiştiriyorsun ki kayboluyorum."

"Abart... Marakeş geçmişte kaldı, evet ama keşke Roberto da evinde kalsaydı. Yakışıklı, atletik ve iyi bir adam ama bilmiyorum... Can sıkıcı! Yatakta çok iyi ama sonrasında hiçbir şey hakkında sohbet edilmiyor."

Nagore sevgiyle itiraz etti: "Her şey bir arada bulunmaz. Bir öncekinden çok istekli olmadığı için şikâyet ediyordun. Adı neydi? Lucas mı? Evet, Lucas'tı."

"Lucas çok akıllıydı. O kadar düzgündü ki insan olup olmadığını anlamak için onu tokatlamak istiyordum."

Bu kısa konuşmadan sonra bir süre sessizce dalgaları izlediler. Nagore, Amanda'nın ne kadar başarılı olursa olsun hiçbir zaman halinden memnun olmadığını fark edince gülümsedi.

"Lucas birkaç ay dayanabildi, Roberto o kadar bile değil... Erkeklerden gitgide daha çabuk sıkıldığının farkında mısınız?" Gözlerini bir sağa bir sola oynatarak, alaycı bir şekilde yüzünü ekşiterek Amanda'ya baktı.

Arkadaşı ise ona karşılık vermek yerine, sol elini bu dediklerini reddedercesine sallamakla yetindi. Sonrasında da şöyle bir öneride bulundu:

"Denize girelim mi? Güneşten yandım!"

Nagore başka bir söz söylemeden birden ayaklandı ve kahkahalar içinde peşinden anlayamadığı bir şeyler haykıran Amanda'yı beklemeden dalgalara koştu.

Dalgalarla oynamak, gülmek ve diğer her şeyi unutmak şahaneydi. Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi.

Onlar kurulanırken, plaj gerçekten de kalabalıklaşmaya başladı. Çocuklu aileler geldi ve bir grup genç onların yakınına havlularını bıraktı. Güneşte kuruduktan sonra Nagore arkasını döndü ve Amanda'ya şöyle dedi:

"Lucía'ya parasal sorunlarımdan bahsettiğin için teşekkür ederim. Eğer siz olmasaydınız..."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra Amanda dedi ki:

"Etrafın kedi delisi kadınlar gibi hayvanlarla çevrili olmazdı... Evet, yeni işinden haberim var." Sonra da kahkahasını tutarak devam etti: "Seni işyerinde ziyarete gelmeliyim! Gelmemeye izin verir misin, lütfen?"

"Yavaş yavaş, canım. Hâlâ uyum sürecindeyim, sen de bırak dalga geçmeyi. Öğleden sonralarımı orada geçirmeye ben de çok meraklı değilim!"

Nagore kendini gülünç ve kırılgan hissetmeye başlamıştı. Amanda'nın elini omzunda hissetmeseydi eğer yüzü koyun uzanmaktan faydalanarak oracıkta sessizce ağlayıverirdi.

"Özür dilerim, tamam mı? Bilirsin, kaş yapayım derken göz çıkarırım. Bak, bir kedi kafesinde işe girdiğin için seninle gurur duyuyorum. Tebrikler!"

"Hafta sonuna kadar dayanırsam beni tebrik et... Bugün bir kediyi veterinerine götürmem lazım. Korkudan ölüyorum ama halletmeye çalışacağım. Düşünsene, dün bir tanesini elledim bile!"

Amanda ona sonuna kadar açtığı gözleriyle baktı:

"Yok artık! Benimle dalga geçiyorsun! Sen, Nagore, bir kediye elini mi sürdün? Vay! Ya da şey desem daha iyi... Miyav!"

Telefonuna yandan bir bakış attıktan sonra Nagore bir of çekti.

"Artık gitmem gerek. Kafeye gitmeden önce çabucak bir duş alıp bir şeyler yemek istiyorum. Cuma gecesi buluşma planımız hâlâ geçerli mi?"

"Herhalde! Lucía'nın da gelmesi için uğraşacağım..." dedi Amanda hevesle. "Üçümüz birlikte çıkmayalı çok uzun zaman oldu."

Nagore kot elbisesini giyerken, Amanda da ona düşünceli bir şekilde bakıyordu. Tam eşyalarını toplayıp Amanda'yı yanağından öperek vedalaşmak üzereyken, Amanda kendini tutamadı:

"Londra'yı ve oradaki hayatını ne kadar erken unutursan, o kadar iyi... Son yıllarda, daha o bira kapağı sanatçısı ortalıkta yokken de aranız iyi değildi zaten. Unutma, tango iki kişiyle yapılır."

11. Baştan başlamak için yedi hayat

Nagore, duştan akan serinletici suyun altında Amanda'nın söylediklerini düşünerek yirmi dakikasını geçirdi. Haksız olduğu söylenemezdi, ancak nihayetinde bu kendi hayatıydı. Eğer yıllar boyu bu acı yüzünden dizlerini dövmek istiyorsa, bunu yapmaya hakkı vardı.

Düşüncelerin içinde kaybolmuşken, vakit geldi çattı ve kafe zamanında varmak için koşmak zorunda kaldı. Daha fazla gecikmemek için sandviçini yolda giderken yemesi gerekmişti.

Vardığında, Yumi hem kedileri beslemiş hem de kum havuzlarını temizlemişti. Bunun için de ona kızgın görünmüyordu.

“Veteriner normalde ikide kapanıyor ama ben iki buçuğa randevu alabildim. Zamanında orada olmak için hemen çıkmam gerek. Taşıma çantasını depodan alabilirsin.”

“Taşıma çantası.” Nagore'nin sözlüğünde yeni bir kelimeydi bu, fakat geçen gün görmüş olduğu tutacaklı plastik kasadan bahsettiğini varsaydı.

Ancak Yumi, bunu kedilerin gözlerinin önünde yapmaması gerektiğini söylemeyi unuttu. Tam tersini yapmak gerekiyordu: Gidip seçilmiş kediye bulmalı, depoya götürmeli ve kapıyı kapattıktan sonra da onu kutuya koymalıydı.

Nagore tüm saflığıyla taşıyıcı çantayı almaya gitti ve Sort'u yakalamak için kafenin ortasında çantayla öylece durdu. Onu çantayla gören kediler, hızla sıvışarak her yöne dağıldılar. Bankaların altında birkaç çift göz dikkat kesilmiş, yakalanmadan önce herhangi bir yere kaçmaya hazır şekilde onu izliyorlardı.

Nagore'yi elindeki çantayla şaşırp kalmış halde gören Yumi kıkırdayarak güldü. "Çok özür dilerim, hayatım. Sana kedilerin veterinerlerden nefret ettiğini söylemeyi unuttum. Muayene zamanı olduğundan şüphelenir şüphelenmez hemen saklanıverirler. Bir bakalım neler yapabiliriz?"

Yumi, akşam yemeğini erkenden vermeye karar verdi ve Nagore'den küçük kaplara o çok sevdikleri konserve kutularından küçük porsiyonlar koymasını rica etti. Bu mamaları salonun ortasına yerleştirdi, ancak kediler kurnazlardı ve ne planladıklarını tam olarak anlamış görünüyorlardı.

Dakikalar çok yavaş geçti. Saklandığı yerden ilk çıkan, aklını tamamen yemekle bozmuş Cappuccino oldu. Diğerleri de hiçbir şey olmadığını gördüklerinde, birbiri ardına onun yanına gitmeye koyuldu.

En son ortaya çıkan Sort oldu. Boş bir mama kabı kapmaya çalıştı, ama bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Özellikle de Cappuccino boş bulduğu tüm kaplardan iflah olmaksızın tıkindığı için.

Sonunda, Sort biraz yemeyi başardı ve Yumi de bu anı fırsat bilerek tezgâhtan atılıp, yavaşça ve gizlice onu ensesinden yakaladı.

Öteki kediler yine hızla kaçıştılar. Aslında Sort da kaçmaya yeltendi, fakat beceremedi, çünkü sımsıkı tutuluyordu.

"Nagore! Taşıma çantasını getir lütfen!"

Onu zorla kutuya koymayı başardılar. İçeri girdiğindeyse oldukça sakın görünüyordu.

"Ne kadar sakın bir kedi!" dedi Yumi. "Normalde bir yere kapatıldıklarında çılgına dönerler. Şimdi acele et yoksa veteriner kapanacak."

Nagore, Sort'un ağır olduğunu anlamakta gecikmedi. Kedi-yi korkutmamak için normal hızda yürümeye odaklandı, zira

çantada gerçekleşebilecek bir protestoyla başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Veteriner onları yeşil renkli hijyenik pantolonu ve tişörtüyle bekliyordu. Tombul bir kadındı ve çantanın içindeki yaratığa, çantayı taşıyanın duyduğundan daha çok ilgi duyuyordu.

Nagore kutunun içindeki misafiri dikkatlice dışarı çağırmak için kapağı açtığında, duvarda çerçeveli duran, bir çocuk kitabından alınmış bir sayfayı fark etti: Gabriel García de Oro'dan *La vuelta al año en 365 cuentos*.⁵

Nagore, başlığı okur okumaz, o yazının müşterilerin okuması için neden oraya asıldığını da anladı.

KORKAK BİR KEDİNİN BAŞTAN BAŞLAMAK İÇİN YEDİ HAYATI

Bir zamanlar, aşağı inememe ihtimali yüzünden ağaçlara tırmanmayan korkak bir kedi varmış. Olur da düşerse incinir diye çok yükseğe zıplamazmış. Koşarken düşebilir diye fareleri de kovalamazmış. Patileri birbirine dolanır diye yün yumaklarıyla bile oynamazmış. Hatta çok kıl yutar diye ihtiyacından fazla temizlenmezmiş. Hatta ve hatta yanlışlıkla kendini çizdi diye tırnaklarını bile çıkarmazmış. Peki ya sonra ne olmuş? Bu kedi uzun yıllar yaşamış, ama öldüğünde baştan başlamak için yedi hayati daha varmış.

Veteriner, şaşırtıcı derecede bir kolaylıkla kendisine el yordamıyla bakmasına izin veren Sort'a genel muayene yaparken,

5 Kitabın çevirisi ülkemizde bulunmamaktadır. Türkçesi: 1 yılda 365 masalla seyahat.

Nagore de d6ş6ncelere daldı. Bu hikâye onu b6t6n6yle savunmasız bırakmıştı.

Çok yakın zamana kadar, bir insan olarak birden fazla hayatı olsaydı bile, bunlardan birini dahi yaşayamayan o korkak kedinin kendisi olduğunu fark etti.

Veterinerin sesi ona uzak bir uğultu gibi geldi:

“Kedinin sağlığına iyi demek az gelir, son derece mükemmel.”

“Öyle mi?...” dedi afallayarak.

“Daha önce böyle bir kedi görmemiştim...” dedi sarı gözlerine sevgiyle bakarken. “Görünüşe göre hayattaki amacı kimse-
nin huzurunu bozmamak. Sort tam bir centilmen.”

12. İkigai nedir?

Taşıyıcı çantanın kapısı açılınca, Sort kafenin içinde gezindi, sağı solu kokladı ve hatta kendisine merakla yaklaşan öteki kedi dostlarının da onu koklamasına izin verdi.

Nagore rezervasyon listesini gözden geçirmeye tezgâhın arkasına gitti. Sonra da masaları sildi, vitrindeki keklerin iyi dizilip dizilmediğine ve kedi salonunda yeterince oyuncak olup olmadığına baktı. Kum havuzlarında birkaç “küçük armağan” fark etti ve onları çıkarmaya gitti.

Daha yalnızca ikinci günüydü, ancak bir nedenden ötürü orada bulunduğu için rahat hissetti. Her şey hazır olduğunda, mekânın spesiyali olan iki café con leche hazırlayıp Yumi'yle her zamanki masalarına oturdular.

“Bunu yapmayı sadece bir günde nasıl öğrendin, bilmiyorum... Harikulade bir çizim yeteneğin var!”

“Ah, çok da zor değildi...” Nagore iltifatı bir gülümsemeyle kabul etti. “İyi olduğum tek şey çizim yapmak. Onlarca yıl illüstrasyon ve iletişim tasarımı yaparak hayatımı kazandım... Ama sonunda tükendim ve bıraktım. Eğer bir gün sanata geri dönersem, bunu para karşılığı yapmayı kabul etmeyeceğim.”

“Seni anlayabiliyorum...” dedi Yumi düşünceli bir şekilde. “Amerika Birleşik Devletleri'nde işletme mastırı yapmıştım, Lucía'yla da orada tanıştık. Birkaç sene de Japonya'da otelcilik sektöründe çalıştım. Ama bir an geldi, kendimi öylesine yorgun ve bunalmış hissettim ki her şeyi bırakıp kendi ikigaimi aramaya çıkmaya karar verdim.”

“İkigai nedir?” diye merakla sordu Nagore.

“Yaşadığını hissettiren, seni her sabah uyandıran ve devam etmeni sağlayan sebep anlamına gelen Japonca bir kelimedir... Bazen bunu ‘tutku’ veya ‘hayattaki amaç’ olarak da çeviriyorlar. En başta, yurtdışında yaşamayı hep sevdim ve kedileri de öyle, bu yüzden birikimlerimin bir kısmını bir Avrupa seyahatine harcamaya karar verdim. Barselona’ya geldiğimde ise, buranın bir şekilde benim yerim olduğunu hissettim.” Anılarını anlatırken hüzünlü bir şekilde gülümsedi: “Bir gün, birkaç çocuğun sokakta yavru bir kediye süt verdiğini gördüm, işte o sokakta birdenbire aklıma bir fikir geldi.”

“İkigaini buldun!” diye sözünü böldü Nagore.

“Evet... Japonya’da uzun yıllardır kedi kafeleri mevcut, üstelik çok da başarılılar, bu yüzden ben de bu maceraya atılmak için yatırım yapmaya karar verdim... Lucía bana yardımcı oldu ve beni projeyi tasarlayan Sebastian’la tanıştırdı, ayrıca mekânı hazırlayabilmem için güvenilir insanlar buldu.”

O konuştuğu esnada Nagore, başka hiçbir şeye benzemeyen farklı bir pırıltı gördü Yumi’nin gözlerinde. Belki de kalbine dokunan bir ikigaisi olduğundandı... Peki ya onunki neydi?

Bunun için hâlâ bir cevabı yoktu. Hayatta kalmak ve tamamen yıkılmamak için yeterince işi vardı.

Café con lechelerini bitirdikten ve bir dilim muzlu kremalı turtayı paylaştıktan sonra çok geçmeden bir şeylerin yolunda olmadığını fark ettiler: Kedi barınağı fazlasıyla sessizdi.

Ayağa kalktıklarında yeni kedinin, etrafı yedi meraklı bakışla çevrilmiş halde cam kasanın yanındaki alçak küçük bir masanın üzerinde oturduğunu gördüler. Ağaçlardan, banklardan izleniyordu ve üç arkadaşı da zeminde durmuş, etrafında adeta küçük bir nöbet tutarak onu seyrediyorlardı.

Hepsi sanki değerli bir mesaj alma beklentisindeymiş gibi gözlerini yeni kediye dikmişti. Smokey bile oradaydı, ağacın tepesinde Chan'ın yanında oturuyordu.

Sessiz konferans kendince ilerlemeye devam etti. Yumi yaklaştıkça sadece birkaç kulak, kuyruk ve gözkapığı kıpırdadı. Sort'un yanına geldiğinde, yeni misafir ona sorgulayıcı bir şekilde hafifçe miyavladı.

Sesi o kadar ciddi geliyordu ki Nagore geri çekilmeyi seçti.

Tam o sırada ilk müşteri geldi ve toplantı dağıldı: Konuşmacı masadan çekildi ve son derece sakin halde diğerlerinin arasına karışarak mama yemeye başladı.

Öğleden sonra önceki günden daha sessizdi ve Nagore müşterilerle sohbet etmekten hoşlandığını fark etti. Artık tüm kedilerin isimlerini hatırlıyor ve insanlara onların temel özelliklerini de anlatabiliyordu.

Daha az kalabalık olduğundan, kediler de önceki günden daha az stresli görünüyorlardı.

Sebas deri cüzdanı ve devamlı gülümseyen yüzüyle geri döndü. Bu sefer kucağına devrilmeye karar veren Blue ile oynayabildi. Bu sihirli anlar sırasında, somurtkan hanımefendi Blue, huysuzluğunu bir kenara bırakabilmişti.

Figaro'nun tercih ettiği yerin ise tezgâhın üstü olduğu görünüyordu. Oradan bakınca salonu mükemmel bir şekilde gözlemleyebiliyor ve müzik çalındığında dinleyebiliyordu. Bunu her yaptıklarında kedi, gözlerini kapatıp burnunu kaldırıyor ve son derece rahatlamış halde çenesini patilerinin üstüne koyuyordu.

Nagore, mavi gözlü siyah saçlı adam tekrar geldiğinde Cappuccino ile oynamak isteyen iki kız öğrenciyle konuşuyordu (tabii kedi bu sırada Chan'ın yanında münakaşaya giren Likör'le

kavga etmekle meşgul olması bir yana, insanları bir gram bile umursamıyordu).

Adam bu kez önceki gün de oturduğu masanın üzerine özenle yerleştirdiği bir kitap ve bloknot getirmişti yanında.

Nagore onu uzaktan bir süre izledi. O öğleden sonra adamın yanına hiçbir kedi yaklaşmamış olsa da o buna aldırıyor gibiydi. Ona café con lechelerinden ikram etmek için yaklaştığında yavaşça elini kaldırdı ve şöyle dedi:

“Bugün çok kahve içtim... Ama çayınız varsa... Yeşil çay belki?” dedi bir yandan parmağıyla okuduğu yeri işaretleyip diğer yandan da bakışlarını ona doğru kaldırırken.

“Çok güzel bir Japon çayımız var. Denemek ister misiniz?”

“Olur, harika” dedikten sonra okumaya devam etti.

Nagore, adama demlikle servis isteyip istemediğini sorarken suyu ısıtmaya koyuldu.

“Çay kurabiyemiz yok ama isterseniz şahane bir havuçlu kekimiz var...” dedi Nagore.

“Sağ olun ama aslında tatlı sevmem.”

“Bir soru sorabilir miyim?”

Adam utangaç bir şekilde ona bakıyordu.

“Nasıl oluyor da kedilere yaklaştırmaya çalışmıyorsunuz? Bugün de dün de onlarla pek ilgilenmiyor gibi göründünüz... Haddim olmayan bir şey söylüyorsam affedin. Ben de onlara çok meraklı değilim ama ben burada çalışıyorum, siz değil. Eğer onlardan hoşlanmıyorsanız, neden bur...”

Adam cümleyi bitirmesine izin vermeden sözünü kesti: “Ah, hayır! Tam tersi! Onları çok severim. Öğleden sonra kitap okurken mükemmel arkadaşlık ederler. Bir şeyler öğrenmek için onlarla etkileşime girmeye lüzum yok; onların huzurunda bulunmak ve mekânlarının bir parçası olmak kâfidir.”

“Çok ilginç...” dedi Nagore, adamın bu dediğini tam olarak anlayamadan. “Hiç böyle düşünmemiştim.”

“Bence bir şeyler yapmaya o kadar alıştık ki var olma sanatını unuttuk. Kediler ise bu konuda gerçek ustalardır. Biraz oturmak ister misin? Bu arada bana sen diye hitap edebilirsin. Adım Marc.”

Bu teklif karşısında şaşkına dönmüştü. Adama adını söylerken bile Nagore’nin yüzü kıpkırmızıydı.

“Seni rahatsız etmek istemem.”

“Lafı mı olur?”

“Burada yeniyim... Aslında Neko Kafe de yeni açıldı ama durmadan bir şeyler oluyor...” derken sesi gergindi Nagore’nin. “Daha yeni başlamışken, dün sekizinci bir kedi çıktı ortaya. İşte şu.”

O sırada parkede sırtüstü yatmakta olan, özgüveni tam bir tavırla patilerini yukarı kaldırmış, kocaman uzun siyah tüylü kediyi işaret etti.

Marc onaylayarak başını sallamakla yetindi, sanki şöyle der gibiydi: “Hayatta başımıza bazen garip şeyler gelir.”

Nagore, tam koridorda bekleyen bazı müşterileri içeri kabul etmek üzere oradan ayrılacakken, siyah saçlı adam elini kaldırdı ve şöyle dedi:

“Bu kedileri sahiplendiğinizi görüyorum.”

“Evet... Neko Kafe’nin temel vazifesi bu, onlara bir yuva bulmak.”

“Öyleyse kediler hakkında az biraz bildiğim kadarıyla, göz önünde bulundurmanız gereken bir şey var. Sevdiğimiz kediyi seçen biz değiliz; hayatını paylaşmak istediği insanı seçen onlar.”

“Peki!” diye homurdandı Nagore dalgaya vurarak. “Sen, seni seçmelerini mi bekliyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

13. Zaman neredeyse her şeyin ilacıdır

Sabah serindi ve pencereyi okşayan hava, yağmur kokusunu getiriyordu. Nagore gerindi, esnedi ve kendini iyice dinlenmiş hissederek yataktan kalktı. İki günlük çalışmanın onun üzerinde bıraktığı etkiye şaşırdı. Gerçi “kedilerle iki günlük çalışma” demek daha doğru olurdu.

O çarşamba gününe başlamak için başka bir planı yoktu, nihayet mutfak ve oturma odasını temizlemeye ve düzene koymaya karar verdi. Kayısı kıvamında yumurta ve Old Amsterdam peynirli iki kızarmış ekmekten oluşan kahvaltısının ardından birkaç saatini her yeri temizlemeye ve toparlamaya ayırdı.

Anne babasıyla Skype yapma vakti gelmeden önce, kirden arınmak için çabucak bir duş aldı.

“Nago, nasılsın tatlım? Son konuşmamızdan beri uzun zaman oldu!”

Başta annesinin sesi çok uzaktan geldi; sonra daha iyi duyuldu ve okuma gözlüklü yüzü bilgisayar ekranında belirdi.

“Sadece iki hafta oldu anne. Çözmem gereken bir sürü sorun vardı.” Annesine gülümseyerek selam verdi. “Bu arada, güneydın!”

İki görüntülü konuşma arası ister iki gün olsun ister iki hafta, annesine hep sonsuzmuş gibi gelirdi. Bu konuşmalar arasında WhatsApp’tan ya da telefondan konuşup konuşmadıklarının da önemi yoktu. Skype kısmen mevcudiyetin olduğu bir araçtı.

Nagore endişeyle sordu: “Baba orada mısın?”

“Gelir Şimdi. Banyoda. Bir Şeye ihtiyaçın var mı kızım?”

“Yok yok, iyiyim.”

“Dur dur, baban geliyor...”

Annesi bir an ortadan kayboldu ve sonra ikisi birden Skype penceresinde tekrar g6r6nd6. Babasının cızırtıyla karışan sesi Ő6yle sordu:

“Merhaba canımın içi, nasıl gidiyor her Şey? İş buldun mu?”

6yle lap diye sorduğu soru Nagore’yi g6l6msetti... Her zaman doğrudan konuya girmek babasının huylarından biriydi.

“Evet, bir işim var... Ama beklediğiniz gibi değil... Benim de beklediğim gibi değil ama hayat çoğu zaman b6yledir zaten, sizce de 6yle değil mi?”

Ardından onlara hem (kedili) konuyu hem de Lucía’nın cuma sabahı yaptığı aramadan itibaren olan her Şeyi enine boyuna anlattı. Olanları sonuna kadar dinledikten sonra, anne- siyle babası çıt çıkarmadan ve kaygı içinde birbirlerine baktılar.

Sonunda sessizliği bozmaya karar veren babası oldu:

“O zaman... Herhalde d6zg6n bir iş bulana kadar geçiçi olarak yapacaksın bunu?”

“D6zg6n bir iş demekten kastın nedir, baba?”

Yine sessizlik oldu. Nagore elinin altında bir kâğıt ve kalem tutuyordu, eski alışkanlıklarını s6rd6rerek annesiyle babasının onda yaratmaya başladığı stresi azaltmak için bir Şeyler karalıyordu.

Annesi araya girdi: “G6cenme Nago, bunun korkularının 6stesinden gelmek için bir t6r terapi olduğunu anlıyorum. Korktuęun Őeylerle barışmak iyi bir Őey, değil mi babası?” dedi, hiçbir Őey s6yleyemese de kollarını ačan ve onaylamadığını g6steren bir y6z ifadesi takınan kocasına bakarak.

“Ayda bin avro kazanıyorum...” diye savundu kendini Nago-re. “6stelik g6nd6zlerim de boş. Zaten b6yle olmasaydı, şu an sizinle konuşuyor olmazdım.”

Babasının tartışmaya girmek için seçtiği an buydu. Hesap konusunda uzman olduğunu iddia ederdi, oysaki mahallelerinde daha ziyade cimri olarak tanınıyordu.

“Peki, kiraya ne kadar ödüyorsun?”

“Altı yüz avro, bildiğin üzere. Ev sahibi buraya altı ay sonra geri döneceğinden ve ihtiyacı olduğundan ötürü fiyat böyle düşük.”

“Bana çok da düşük gelmedi...” diyerek itiraz etti babası. “Faturaları ödemen ve yeme içme için dört yüz avro kalıyor.”

“İyi besleniyor musun kızım?” dedi annesi ve endişeyle ekledi: “Para gönderebiliriz eğer...”

“Bunu borç olarak kabul edebilirim, eğer daha sonra ayda elli avro olarak geri ödememe müsaade ederseniz...” dedi Nagore gururunu bir kenara bırakarak.

Bu, sonunda kendisinin kazandığı yeni bir tartışmayı alevlendirdi. Kırk yaşına yaklaşan bir kadın, emekli anne babasının yardımlarıyla geçinemezdi.

Nagore telefonu kapattığında, rahatlama ve hüznün karışımı bir duygu hissederek çalışma masasında oturur vaziyette kaldı. Her konuştuklarında, onları daha yaşlı buluyordu ve tabiri caizse “marjinal” hayatı onlara kesinlikle huzur vermiyordu.

Rahatlamak için, karaladığı eskizleri incelemeye koyuldu. Çizmeyi bırakalı aylar geçmişti ama görünüşe göre sohbet ettikleri esnada eli kendiliğinden hareket etmişti. Kocaman bıyıkları olan kedi suratları (o kahveleri yapmanın bir yan etkisi olduğunu düşündü) ve de boynunda bir rozet taşıyan siyah yüzlü uslu bir kedi çizmişti.

Sort'un tasmaında yazılı olan sözlerle ilgili biraz araştırma yapmaya karar verdi. Görünüşe göre 1934'te Amerikalı bir teolog olan Reinhold Niebuhr tarafından yazılan ve Adsız Alkolikler'in on iki aşamalı programında kullanılan bir metindi.

Bu ona Owen'ı ve son birkaç ayda yaşadıkları şiddetli kavgaları düşündürdü. Onu aldatmadan önce de gerçek anlamda bir alkol sorunu vardı ve bunu hiçbir zaman kabullenmemişti.

Yaptığı çizimi sol eliyle okşadı ve kendi kendine şöyle dedi:

“Değiştiremeyeceğim şeyler var, çünkü bunlar bana bağlı değil, ama neyse ki diğer şeyler öyle.”

14. Şekerleme şifası

Neko Kafe'nin açılışının ikinci haftasında büyük bir olay meydana geldi: Blue'nun sahiplendirilmesi. Mavimsi gri kürklü huysuz kafe sakini, Sebas'ın kucagında kalıcı bir yuva bulmuştu.

Böyle bir mucize öyle birkaç günde gerçekleşmezdi. Sebas, işler başladığından bu yana kafeye günlük ziyaretlerini sıklaştırmıştı. Son aşamada ise kahve makinesini kurdukları ve tuvaletle arka odada düzenlemeler yaptıkları sırada, kediler çoktandır etrafta koşuşturuyorlardı. Yumi, daha mekânın kapıları halka açılmadan önce orayı yuva olarak görmelerini istemişti.

Blue uysal karakterli değildi. Tam da bu yüzden Sebas, kediyi eğlendirmenin yollarını aramaktan keyif alıyordu. Mücadeleler sonunda, nihayet bu antipatik hanımefendinin kalbini kazanmıştı. Bu mutlu son, Nagore'ye önemli bir ders verdi: Ne kadar farklı olursan ol, istersen kabiledaki en somurtkan kedi ol, her zaman seni seven biri olacaktır.

Blue'nun hikâyesi, küçükken büyükannesinin sık sık dinlediği bir Miguel Ríos şarkısını aklına getirdi:

No estás sola,
alguien te ama en la ciudad⁶

6 Yalnız değilsin, şehirde seni seven biri var.

Bu, 6zg6ven konusunda çok rahatlatıcı bir ders olmuştu: O uslanmaz huysuz bile dengini bulduysa, hiç kimse aşka karşı galip gelemezdi.

Yumi'nin gururdan g6ğs6 kabarmıştı, sanki b6y6k bir 6d6l kazanmış gibiydi: Kafede bir yuva bulan ilk kediye o. İki hayat birden değişecekti.

Nagore, Blue'nun varlığına o kadar alışmıştı ki kendisini o g6n birden çok kez odanın içinde onu ararken buldu. Birlikte geçirdikleri şurede karşılıklı olarak birbirlerine saygı duyuyorlardı: Yaklaşık iki haftadır kendisine yemek verdiği için Blue, Nagore'ye; adı saldırgana çıktığı için de Nagore, Blue'ya saygılı bir mesafede duruyordu.

Hiçbir zaman ona dokunmaya cesaret edememişti, Blue daha fazla yemek almak niyetiyle ayaklarında tekrar tekrar sonsuzluk işareti çizerek hareket ettiğinde bile.

Blue gittiğinde, kediler b6t6n 6ğleden sonra bir tuhaf davrandılar.

Chan salonda geziniyor, her yeri kokluyor ve orada burada miyavlıyordu: O ve Blue genelde birlikte uyurlardı, kedi de şekerleme arkadaşını bulamayınca endişelenmiş g6r6n6yordu. Figaro'nun bıyığı 6zg6n ve asılmış g6r6n6yordu. Sanki o mavi canavar her an geri gelebilirmiş gibi beklercesine, b6t6n 6ğleden sonra dikkatle sokağı izlediği ağaçtan bir yere kımıldamadı. Yumi, bir Lang Lang CD'si çaldığında bile g6zetleme kulesinden ayrılmadı.

Tekir kedi şer Han, uzun s6redir etrafta geziniyordu, bir s6re sonra ağacın alt kısımlarından birine t6neyip tamamen hareketsiz kaldı. Belki de olanları kabullenmeye çalışıyordu.

Nihayet, arkadaşlarının d6nmeyeceğini anladıklarında, mek6nı dolduran m6şterilerin ilgilerine karşı mesafeli duran yedi kedi de uyudu.

“Güzel bir şekerlemenin gücünü asla hafife alma...” dedi Yumi, Nagore’ye kedilerin davranışlarını tercüme ederek.

Yalnızca Likör insanlarla biraz oynamaya istekli görünüyordu, ama o da her zamankinden çabuk yorulmuştu.

Tüm müşterilere hizmet ettikten sonra Nagore ve Yumi, tezgâhta soğuk birer çay paylaştılar.

“Sence bu öğleden sonra bütün çocuklar neden uyuma gereği duydular?” diye birdenbire sordu Japon kadın.

Birkaç saniye düşündükten sonra Nagore cevap verdi:

“Bu durumu açıklayan, din dersinden kalma İncil’den bir kesit hatırlıyorum. İsa ve havarileri bir gemiyle gölün karşısına geçerken onları batırma tehlikesi olan bir fırtına çıktığını anlatan bir bölüm var. Bu tehlike karşısındaki İsa, uykuya dalar. Havariler nasıl olur da dinlenmek için o anı seçtiğini anlamaz ve ona sorarlar...”

“Ben anlıyorum nedenini...” diye araya girdi Yumi. “Eğer geminin batması ya da kurtarılması insanın elinde değilse, en iyisi bir şekerleme yapmaktır. Kaosun ortasında harekete geçmek istediğinde, çoğu zaman yalnızca işleri daha da mahvetmekle kalırsın.”

“Bu kesinlikle doğru...” diye hayranlıkla karşılık verdi Nagore. “Sort’un madalyonu da tam olarak bundan bahsetmiyor mu? Neyin bize bağlı olduğunu ve neyin olmadığını ayırt etmeyi bilmek gerekir.”

Japon kadın soğuyan çayları tazeledi ve müşterilere hayal kırıklığı içinde baktı. Bugün adeta kedileri uyurken seyretmek için para veriyorlardı. Artık arkadaşı olarak gördüğü kişiye döndü ve şöyle dedi:

“Kediler uyuma uzmanlarıdır ve bu onların travmalarından iyileşme yollarından biridir. Chan Usta haricinde, Blue asla kendisine yaklaşılmamasına müsaade etmediği için diğer kedilerin

gerçekten de hiçbir zaman ondan hoşlanmamalarına rağmen, içlerinden birinin gittiğini hissediyorlar. Bu durum da bir nevi hepsini tehlikeye atıyor. Yani küçük evrenlerinin düzeni bozuldu.”

“Bu süper güçten bizde de olsa müthiş olurdu, sence de öyle değil mi?” dedi Nagore, bir kurabiyeyi ısırmadan önce. “Uyuyarak stresten uzaklaşmak... Galiba kedilerin bilgeliğini takdir etmeye başladım.”

Öğleden sonra vakit, sanki bizzat saatler de uyuyormuşçasına yavaş ilerledi. Yeni müşteriler, eskilerin yerine geldi ve Nagore de gittikçe artan bir huzursuzluk hissetti. Genelde Marc’ın uğradığı saat geçmişti ve artık bu saatten sonra da gelmezdi. Yorucu bir öğleden sonra bitmek üzereyken, son gelen müşteriler özellikle detaycılardı: Kahveyi ya çok sert ya da çok yumuşak bulmuş ve kedileri de durmadan uyandırmışlardı.

Bu tablonun ortasında, yorgunluk ve tatsızlık hislerinin onu ele geçirdiğini sezdi. “Belki de bunu Blue’dan kapmışımdır!” diye düşünmeye başladı. Kedi felsefesinin ilk kuralı “İçtenlikle dürüst ol!” hükmüne bağlı kalarak kendini gülümsemeye ya da yapmacık davranmaya zorlamaksızın, tatsızlık halinin işgününün geri kalanında ona eşlik etmesine izin verdi.

Bu karar onu bir nebze rahatlattı ve rahatsızlık seviyesi tolere edilebilir seviyelere inmeye başladı. Tam tepesinin atacağını sanırken, banklardan birinin yanında ayakta durup Sort’un Buda damgasına bakıyor ve şöyle tekrarlıyordu: “Her şeyden önce, sakinliğini koru.”

Kapanışa on dakika kalmışken telefon çaldı. Bu garipti, çünkü kimse bu kadar geç saatte aramazdı.

Yumi aramaya cevap verdi ve ardından kafenin öbür ucunda masaları silmekte olan Nagore’ye el kol hareketleri yaptı.

“Nagore, telefon sana!”

Tezgâha merakla yaklaştı, kim olabileceğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Ancak karşı taraftaki sesi duyduğunda onu hemen tanıdı.

“Marc?”

“Evet... Hâlâ orada mısın?”

“Tabii ki buradayım, duymuyor musun?” diye sordu şaşırarak. “Bugün için rezervasyonun vardı ama gelmedin. Her şey yolunda mı?”

“Seninle konuşmam gerek, Nagore. Buluşabilir miyiz?”

Nagore hayretle mırıldandı “Hımmm... Yarın buluşalım mı?”

“Bu gece olabilir mi?”

Kötü giden bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Ne oldu Marc?”

“Yüz yüzeyken anlatmam gerek. Lütfen, yarım saat sonra La Fourmi’de buluşabilir miyiz? Neko Kafe’den çok uzak değil, kattığında oraya gelmen sadece on dakikanı alacak.”

“Tamamdır.”

Nagore, iyi bir şekerlemeyle her türlü zorluk karşısında sıfırlanabilen kedilerin sükûnetine birkaç saniyede kavuşmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

15. Marc'ın gizemi

Marc, onu Fransız ismine rağmen Kaliforniya tarzı olan bir barda, önünde bir şişe Punk IPA birayla bekliyordu. Siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giyyordu; Nagore'ye ayırdığı sandalyeden koyu yeşil kravatını kaldırdı.

"Neden takım elbise giyyorsun?" diye sordu ona Nagore, ikişer öpücükle selamlaştıktan sonra. "Bir cenazeden mi geliyorsun?"

"Sayılır, ama neyse ki değil... Ben avukatım ve beklediğimden çok daha uzun süren yorucu bir duruşmam oldu."

"Duruşma mı?"

"Evet, sıklıkla duruşmalarım olur. Kentsel dönüşüm yüzünden dairelerini kaybetmek üzere olan kiracıları savunan bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyorum."

Nagore bu terimi ilk kez Londra'da duymuştu, turistlerin veya daha varlıklı insanların işçi sınıfından insanların belli semtlerdeki evlerini ele geçirebilmeleri için onları tahliye ettirmelerinden bahsediyordu.

"Ama seni bunlar hakkında konuşmak için çağırmadım..." dedi Marc, aceleyle. "Ne alırsın?" diye ekledi.

Nagore uzun zamandır alkol almamasına rağmen, bu cezbedici isme sahip mavi etiketli birayı merak etmişti.

"Seninkinden."

Marc şişesini yukarı kaldırdı ve Freddie Mercury'ye çok benzeyen garson, başparmağıyla işaret yaparak anladığını

g6sterdi. Avukat, soğuk bira masaya konulmadan 6nce itiraf etme vaktinin geldiğine karar verdi.

“Size o kara kediyi bırakan bendim.”

Nagore konuşmadan bekledi. Garson Punk IPA ile geldiğinde, biradan kocaman bir yudum aldı. Daha 6nce denediği t6m biralardan daha acıydı tadı.

“Tuvaletteki kedi, hatırladın mı?” diye devam etti. “Onu ben yaptım. Onu oraya bırakan bendim.”

“Peki...” Nagore laflarını seğmeye çalışırken d6ř6nd6. “Bir kediyi tuvalete bırakmak, onu sahiplendirmek için en geleneksel y6ntemlerden biri değil ama artık onunla biz ilgileniyoruz zaten.”

“Bunu fark ettim ve size sonsuz teşekk6r ediyorum. O kedi benim için çok 6nemli.”

“O zaman onu neden terk ettin?” Nagore 6fkesini gizlemeye çalıştı. “Seninle çok daha iyi bir hayatı olurdu.”

“Yapamam. Kira s6zleşmem evde hayvan bulundurmayı açıkça yasaklıyor. Ben de eskiden beri orada oturduğum için evi kaybetme riskini g6ze alamam. Bir sivil toplum kuruluşunda avukat olarak aldığım maaşla Barselona’da bir daireye de param yetmiyor.” Ve konuyu tamamen değiştirerek kaygıyla sordu: “Sence biri Sort’u sahiplenir mi?”

Bu noktada Nagore artık kendini dizginlemeyi başaramadı.

“Bu senin için neden 6nemli? Onu orada terk eden sensin!”

“O 6nemli... Ve sadece benim için değil.”

Marc birasından bir yudum aldıktan sonra y6z6n6 onunkine yaklaştırdı ve alçak sesle anlatmaya başladı:

“Yaklaşık iki yıl 6nce Vallvidrera’da Tibidabo ormanlarının yakınında çok m6tevazı bir evde yaşayan yaşlı bir adamla tanışmıştım. Oraya bisikletle giderdim, ta ki kaza yapana kadar. Bir virajda devrildim ve başımı keskin bir kayaya çarpınca

kafam yarıldı. Bisiklet sürerken yanıma telefon almama gibi kötü bir huyum vardı o zamanlar, bu yüzden bulduğum ilk evin kapısını çaldım.”

Biradan aldığı ikinci yudum, Nagore’ye diğeri kadar acı gelmedi. Kendini bu hikâyeye iyice kaptırmıştı.

“Orman gibi bir bahçesi olan çok küçük bir evdi...” diye devam etti Marc. “Sahibinin adı Elías’tı, ak saçlı ve sakallı, çok kibar, ihtiyar bir adamdı. Sirtında kamburu vardı ve hareket ederken zorlanıyordu. Gençliğinde ilkyardımda çalışıyormuş ve bir ilkyardım çantası vardı, böyle olunca temizlenmeme yardım etti, ben de telefonundan bir doktora ulaşabildim. O zamandan beri hem cep telefonumu hep yanımda taşımaya hem de iyi olup olmadığını görmek için her pazar onu ziyaret etmeye başladım.”

“Bu onun için çok büyük bir iyilik olmalı...” diye yorum yaptı Nagore, etkilenerek.

“Benim için de öyle. Bu ihtiyarın üstüne gitgide daha çok düştüm... Görünüşe bakılırsa o da bana çok düştü. Hiç değilse düzenli olarak başka kimsenin onu görmeye gittiğini sanmıyorum. Bir sürü kitabı vardı ve kitaplarına ‘onlar’ diye hitap ederdi, Elías kitaplara böyle derdi ve yalnız hissetmemek için tek ihtiyacı olan şey sessiz ve iyi huylu bir kediymi.”

“Sort’tan mı bahsediyorsun?” diye sordu Nagore, ondan bahsettiği apaçık olsa da.

“Evet, ona arkadaşı gibi davranırdı. Ona rozetli tasmaını Elías yaptı. Yaklaşık üç hafta önce onu görmeye gittim ve kapının açık olmasına rağmen onu orada bulamadım. Kedi oturma odasındaydı, sanki sahibinin dönüşünü bekliyormuş gibi pencereden dışarı bakıyordu. Onu orada bırakamazdım; çok yalnızdı ve acıkmıştı.”

“Ya ne yaptın?”

“Birkaç geceliğine bir arkadaşın evine götürdüm ve sonra da yerel gazetede bir kedi kafesi açılacağını okudum, böyle olunca onu size getirmeye karar verdim. Onu kabul etmeyeceğinizden korktum ve nasıl bir süreç izlemem gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden senin meşgul olduğun bir anda onu tuvalete bıraktım.” Marc avuçlarını birleştirip şöyle dedi: “Size sorun yarattığım için çok üzgünüm... Lütfen, özrümü kabul edin.”

“Ne hikâyeymiş ama! Bir kutu getirdiğini hatırlıyorum, evet... Ancak içinde kaçak bir misafir getirdiğini asla tahmin edemezdim. Neden gelip Yumi’ye de bundan bahsetmedin? Ben kafede sadece bir garsonum, mekân sahibi o...”

“Son iki haftadır Sort’u gözlemliyorum ve senden gerçekten çok hoşlanıyor.”

“Nasıl yani?”

“Bunu iyi anlarım, küçükken evimizde bir sürü kedi vardı. Sana Yumi’den daha yakın, bu yüzden seni görmek istedim. Bugün onun eski sahibinin yerini öğrendim. Vall d’Hebron Hastanesi’ne yatırılmış, ben de yarın onu ziyarete gideceğim.”

“Yani?” Nagore hiçbir şey anlamadan dinlemeyi sürdürdü.

“Benimle Eliás’ı görmeye gelmeni istiyorum. Yarın değil de, mümkünse haftanın başka bir günü.”

“Neden ki?”

“Çünkü sevgili kedisine en yakın kişi sensin ve Sort’un nasıl olduğunu ona anlatman gerekiyor.”

“Peki kediye üstümüze yıktığından beri her gün kafeye gelen sen, bunu yapamıyor musun?”

“Senden sadece bir iyilik yapmanı istiyorum... Sort seni seçti, beni değil.”

16. Buda'nın gözleri

İki gün önce başlayan bir sıcak hava dalgasının zirvesinde, kediler ve insanlar çok sıvı tüketiyorlardı, öyle ki kafede meşrubat kalmamıştı. Nagore siparişe aynı saatte işyerine vardı ve içeceklerle buzların içeri geçirilmesine yardım etti. Karşısında, patronunun yanı sıra iki tane de klima bulduğuna sevindi.

“Sonunda gelmesi süper oldu!” diye sevinçle haykırdı Nagore ona sarıldığı esnada.

Yumi bir Japon'a göre fazla sevecen olsa da (bunu genelde bizzat kendisi söylerdi), bu beklenmedik sevgi hareketi onu hazırlıksız yakalamış, adeta ürkek bir kedi gibi geriye sıçramıştı.

İkisi de içtenlikle güldüler.

“Galiba sarılmalara alışmak için daha çok zamana ihtiyacım var...” dedi Yumi, tedirgin olup. “Bugün kim gelecek biliyor musun? Lucía öğleden sonra için rezervasyon yaptırdı. Onu görmek için sabırsızlanıyorum!”

“Ah! Bu harika.”

Her nedense bu haber Nagore'yi heyecanlandırmamıştı. Üçü birlikte dışarıda partileyeli neredeyse bir hafta olmuştu, ama o gece arkadaşlarının konuşmalarına o kadar yabancı hissetmişti ki o zamandan beri de bir daha görüşmemişlerdi.

Buzdolaplarını doldurduktan sonra Nagore kedilere bakmaya gitti.

Kediler montajcılarının duvarı delerken çıkardığı seslerden çok rahatsız olmuştu. O kadar korkmuşlardı ki sonunda hepsi birden tuvaletin küçük koridoruna sığındı.

Yumi onlara birkaç minder getirdi.

Epey gergin görünüyor ve mümkün olduğunca bir arada kalmaya çabalıyorlardı. Chan ve Sort koridor girişini gözlercesine ortada dimdik durmuş, salona doğru bakıyorlardı.

Bu belki de Negore'nin, Smokey'yi aynı anda bu kadar ke-diyle etkileşim halindeyken ikinci görüşüydü. Klima kurulur kurulmaz 30 derece sıcaklığı katlanılabilecek şekilde çabucak 24'e düşürdü. Kediler de sıcaktan tükenip süründükleri son günlerle kıyaslayınca, müşteriler gelmeye başladığında rahatlamış ve çok daha hareketli görünüyorlardı.

Yumi ve Nagore, Neko Kafe'nin bu keyifli ortamı sayesinde her gün daha da dolmaya başlayacağından eminlerdi.

O öğleden sonra gelen ilk müşteriler çok hareketli bir şekilde lak lak eden ve birbirlerine histerik jestlerle çeşitli kedilerin yerlerini söyleyen üç havalı kızdı.

İçlerinden biri ellerini çırparak bağırdı: "Kızlar! Bakın, bakın! Kiki burada!"

Nagore ıglık atmamalarını ve ellerini ırpmamalarını rica etmek için masalarına yaklaştı. Bağıran kız anında özür diledi ve yeşil gözlü cılız kara kedinin aynı onun en sevdiği film karakteri olan Kiki'ye benzediğini söyledi.

Kedilerin olduğu filmlerden daima kaçındığından, neden bahsettiğini bilmeden kızı dinledi.

"Hangi film?"

Üç kız birden cevap verdi: "*Küçük Cadı Kiki*."

"Miyazaki'nin stüdyosundan bir anime..." diye açıkladı birinci kız. "*Komşum Totoro* ve de *Ruhların Kaçışı*'nı yapan kişi."

“Peki o cadı filminde ne oluyor? Bu arada, bu kedinin ismi Smokey...” dedi Nagore, başka bir masanın altından onları güvenli bir mesafeden izlemekte olan söz konusu kediyi işaret ederek.

“Nicky genç bir cadıdır...” diye açıkladı az önce bağırان kız. “Son senesinde sınavı geçmek için büyü becerilerini öğreneceği bir yer bulması gerekiyor. Kiki de ona bu görevde yardımcı olan kedisi. Aynı şuna benziyor.”

Onu işaret ettiklerini gören Smokey, salonun sonuna doğru koşmaya devam edeyim derken kızların masasına savrularak o meteor gibi kaçışlarından birini yapmaya koyuldu.

“Ucunda fare olan uzun çubuklardan bir tanesini kullanırsanız, Smokey sizinle oynamaya gelebilir...” diye onlara öneride bulundu Nagore.

Kızlar bu önerisini kabul etti ve birkaç dakika içinde Smokey etraflarında dans ediyor, bir yukarı bir aşağı sıçırıyor, fareyi yakalamaya çalışıyordu.

Marc o gün de gelmedi.

Nagore, her ne kadar saçma olsa da onu özlediğini fark etti. Anlattıkları çok dokunaklı olmasına rağmen, önceki gece onun hikâyesinden keyif almıştı.

Eğer Marc cuma günü boş olursa onunla birlikte ihtiyarı ziyaret etmeye hastaneye gitmeye karar verdi.

Kız arkadaşları saat yedi buçuğa doğru adeta bir kasırga gibi geldiler. Nagore ve Yumi bir süre onların yanlarında oturdu.

“Lucía, Nagore’yi bana önerdiğin için sana teşekkür etmem gerek. Kedilerle arası harika!”

Sonra da üçü birden, Neko Kafe’nin duvarlarının, Nagore’nin çizimlerini ve resimlerini asmak için güzel bir yer olacağı konusunda hemfikir oldukları bir münakaşaya giriştiler.

“Hâlâ aktif değilim, ama fikrin için teşekkürler Lucía. Londra’daki galeriden ayrıldığımdan beri sanatla ilgili her şeyden tiksiniyorum... Kedilerden bile daha çok.”

Amanda araya girdi. “Deme böyle! Bir ‘miyav’ bile demeden hemencecik üstesinden geleceksin.”

Kendi esprisine gülerken diğerleri de ona katılmıştı.

Japon kadın yardımına geldi. “Aceleye gerek yok. Her şeyin bir zamanı vardır, değil mi Nagore? Kedilerden dinginliği öğrenmeye çalışıyoruz.”

O anda, ikisi aralarında sanki diğer iki kadının göz ardı ettiği bir sırrı paylaşıyormuş gibi, kendini Yumi’ye daha yakın hissetti.

“Bana olağanüstü café con lecheler hazırladığın söylendi...” dedi Lucía. “Bana bir tane getirebilir misin?”

“Bir tane de bana!” diye bağırdı Amanda.

“Sen onları hazırlarken, ben de buradaki işini kutlamak için sana getirdiğim küçük hediye bulayım...” dedi Lucía heyecanlanarak.

Nagore, kahve makinesinin olduğu yerden arkadaşlarını izledi. Sadece Amanda kedilerden çok hoşlanmış gibi görünüyordu, hatta bir iki tanesini sevmek için çağırmaya çalıştı, ama ona yüz vermediler. Yalnız Likör ona yanaştı ama Amanda’nın elinin yaklaştığını görünce birden dört ayağının üstüne sıçradı ve yukarı fırladı.

Nagore masaya bıyıklı kahveleri servis ettiğinde Lucía ve Amanda şaşırıp kaldılar.

“Sen harikasin!” diye haykırdılar.

“Evet, çok yetenekli...” dedi Yumi gururla.

Lucía daha sonra çantasından küçük bir kesekâğıdı çıkardı ve Nagore’ye uzattı.

“Bak senin için ne buldum? Öyle ahım şahım bir şey değil, sadece bir kolye ama bence hoşuna gidecektir.”

Nagore inci rengindeki yumuşak kâğıdı açtı ama içinde hiçbir şey bulamadı.

“Şey... Lucía, bu boş.”

“Ne?” Paketi elinden kaparak haykırdı: “İnanmıyorum! Bir yerde düşmüş olmalı. İnanılmaz. Son zamanlarda amma çok şey kaybediyorum.”

Dört kadın birden gittikçe daha geniş alanlara ilerleyerek masanın etrafına bakmaya koyuldu. Kısa bir süre sonra, kafenin tüm misafirleri de bu aramaya dahil olarak masalarının etrafında gümüş madalyonlu bir zincir aradılar. Ayrıca tuvalet koridorunu ve hatta bekleme salonunu bile taradılar ama hiçbir şey bulamadılar.

Lucía yıkılmıştı.

“Çok üzgünüm, Nagore... Başka bir tane almaya çalışacağım. Çok yazık!”

“Endişelenme, tatlım...” dedi Nagore, onun elini ellerinin arasına alarak. “Eğer gerçekten benimse, muhakkak ortaya çıkacaktır.”

Herkes gittiğinde, Nagore kendini bitkin hissetti.

Çok uzun bir gün olmuştu. Kediler klimanın serinliğine ek olarak, artık yalnız kaldıkları için de rahatlamış görünüyordı. Sanki gün daha yeni başlamış gibi oynamaya başlamışlardı.

Smokey tezgâhın yanındaki masada uyukluyor olsa da, her zamanki gibi bir gözü yarı açık, her şeyi kontrol ediyordu. Nagore, bu kedinin hiçbir zaman uyumadığı, her zaman harekete geçmeye hazır olduğu sonucuna vardı. Eğer bir kediyse, başına ne gelebileceğini asla bilemezsin.

Smokey aniden, sanki bir av g3rmüş gibi masadan yere atladı. Giriş tarafına doğru yürüdüğü esnada gerindi, sonra da pencere ve sokağa yakın olan kedi ağacının yanına sürünerek gitti.

Kedi yerde bir şeyle oynamaya başlamıştı. Nagore patilerinin arasında bir parıltı fark etti ve onu korkutmamak için yavaşça yaklaştı: Pençeleri henüz o şeye temas etmemişti. Gidip yanına oturunca, Smokey bakışlarını ona doğru kaldırdı ve miyavladı. Sonra da odanın öbür ucuna kaçtı.

Kedinin oynadığı yeri incelediğinde, ucunda bir kolye ucu asılı olan ince gümüş bir kordon buldu. Arkasını çevirdi ve Buda'nın gözleri sembolünü gördü: İki kaş, iki göz, ikisinin arasında çok ince spiral şeklinde bir burun ve kaşların ortasında da üçüncü gözü simgeleyen bir nokta.

Gözlerine inanamıyordu!

Smokey kolyeyi bulmuştu. Nagore fotoğrafı Lucía'ya şu mesajla gönderdi: "Bana bahsettiğin kolye bu mu?"

Cevap gelmekte gecikmedi: "Onu bulduğuna çok sevindim!"

"Onu Smokey buldu!" diye cevap yazmaya başlamıştı, ancak kedinin kayıp kolyeyi bulmuş olmasının sadece kendisi için bir önemi olduğunu fark etti.

Smokey'nin kesinlikle sihirli güçleri vardı. Meraklı hareketleri, ona şöyle der gibiydi:

Dikkatini verirsen, fırsatların her yerde olduğunu fark edersin.

17. Öğretmenin mektupları

Asansör yavaşça yukarı çıkarken, Nagore kalp atışlarını işitebiliyordu.

Anda olmayı hatırlamak için kolyesini takmıştı. Beyaz tenis ayakkabıları, kot pantolonu ve turuncu bluzuyla tuhaf bir uyumu vardı. Marc telefondan mesajlarına cevap verdiği esnada, o da aynada kendine baktı. Belki de yeni bir saç kesiminin zamanı gelmişti; saçları uzun süredir aynıydı.

İkinci kattaki asansörden indikten sonra 201 numaralı odaya gittiler. Kapı yarı açıktı, bu yüzden kapıyı çalmadan içeri girdiler.

Yataklardan biri boştu ve diğerinde ise kel kafalı, uzun beyaz sakallı bir ihtiyar vardı. Uyuyordu. Göğsündeki birkaç düğmesi açılmış mavi pijamanın altından nefes alan gövdesinin yavaş hareketi görülebiliyordu.

Gidip koridorun sonundaki bir otomattan biraz çay veya kahve almaya karar verdiler. Geri döndüklerinde adam artık uyanmıştı.

“Marc...” İhtiyar, kollarını uzatmış sarılmak isterken kahverengimsi gri gözleri ışıldadı. “Seni gördüğüme sevindim, geldiğin için teşekkürler!”

“Bak, yanımda kimi getirdim!” diye bağırdı Marc, bir gülümsemeyle karşılık verirken. “Seni, Nagore’yle tanıştırayım, kendisi Sort’u bıraktığım kafede çalışıyor.”

Nagore ona selam verdi ve yatağın kenarına oturdu. Adam onun elini tuttu ve yarım dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sadece kızın yüzünü inceledi. Çok memnun görünüyordu. Sonunda konuştu:

“Marc bana sizin kedi kafesine Sort’u nasıl getirdiğini anlattığında gülmekten öleceğim sandım. İyi bir sürpriz oldu!”

Gülmeye çalıştığında, sanki nefes darlığı çekiyormuş gibi kuru öksürük tuttu.

“Bana bir bardak su verir misiniz, lütfen?”

Nagore komodinin üzerindeki bardağı ona uzatırken, Marc da onlarla oturmak için bir sandalye çekti.

“Daha iyi misin, Elías?” diye sordu yerleşirken.

“Benim yaşım için ‘daha iyi’ demek çok görecelidir. Doksan sekiz yaşına geldiğinde, hayatta kalmanın zaten bir başarı olduğunu anlayacaksın. Bazı günler hareket edebiliyorum, diğer günler ise yatakta kalıyorum. Benim seçeneklerim bunlar.”

Yeni bir öksürük nöbeti onu susturdu. Sonra akciğerlerine daha fazla oksijen doldurmaya çalışarak elini göğsüne koydu.

Onun konuşmamasının daha iyi olduğunu anlayan Nagore, utangaçlığını yenerek şöyle dedi:

“Elías, Sort’un sana selamı var. O çok saygılı ve sakin bir kedi... Onu birkaç hafta önce veterinerine götürdük ve her şey yolunda. Neko Kafede hiç arkadaş edinmedi, ama onlara ihtiyacı var gibi de durmuyor.”

“Elbette ihtiyacı yok...” diye alçak sesle mırıldandı Elías. “Sort kendi kendine güzelce yetebilen bir kedidir, tabii onu mutlaka yeniden görmek isterim.”

Elías yine öksürdü, ama bu kez öncekinden daha az. Marc ve Nagore’den yastıklarını kabartmalarını rica etti.

Daha sonra biraz su içti ve rahat bir pozisyonda arkasına yaslandı. Enerjisinin bir kısmına tekrar kavuşmuş gibiydi.

“Hatırladığım kadarıyla hep kedilerle yaşadım. Haliyle, er ya da geç tavan arasındaki fareler ve kertenkeleleri avlamak için sonunda beni terk ettiler. Emekli olmadan önce bir lisede edebiyat öğretmenliği yapıyordum. Orada kullanılmayan üst avluda bir kedi kolonisi vardı, ben de onlarla ilgilenirdim...” Geçmişe yaptığı yolculuktan heyecan duyan Elías’ın gözleri parlıyordu. “Güzel bir kitap, sıcak bir çay ve kucağımda bir kedi... Bu dünyada daha büyük bir mutluluk olabilir mi?”

“Peki öğrencilerinizle iletişimi sürdürüyor musunuz?” diye tatlı tatlı sordu ona Nagore.

“Pek çoğuyla...” diye karşılık verdi gururla. “Her kurs bitiminde bana mektup yazmaları için onlara posta adresimi verirdim. Elektronik postalara ya da saçmalıklara falan cevap vermem. Ama biri benim için bir kâğıda birkaç satır yazma, bir zarfın içine koyma, adresimi yazma ve bir posta kutusuna koyma zahmetine girerse, ona tüm sevgimle karşılık veririm.”

Marc ve Nagore, sesi titreyen yaşlı adamı daha iyi duyabilmek için biraz daha yaklaştılar.

“Bu mektupların hepsini saklarım... İlkinden sonuncusuna kadar. Şahane bir elle yazılmış mektup koleksiyonum vardır. Cesaretim kırıldığında onları tekrar okurum ve hayatım yeniden renklerle ve sükûnetle dolar. Bazen de onları Sort’a okurum. Tüm hatıraları ezbere bilir.”

Nagore, ihtiyar Elías ona mektupları okurken o koca kedinin sarı gözlerini açtığını hayal ederken gülümsedi.

“Mektupların gücünü anlatan müthiş bir kitap var...” diyerek tekrar su istemeden önce yüksek sesle düşündü. “Yazarı Ángeles Doñate, kitabın adı da *El invierno que tomamos cartas en el asunto*. Postacılık işinin kaldırılmak üzere olduğu bir köyü anlatıyor. Bunun olmasını engellemek adına komşular, hayatlarını anlatmak için birbirlerine ardı ardına mektuplar yollamaya başlıyor. Beni ağlatmıştı!”

Bütün bunları anlatırken Elías çok solgun ve çok küçük görünüyordu.

“Biraz dinlenmen gerek...” dedi ona Marc, elini onun omzuna koyarak. “Enerjini seni görmeye geleceğimiz bir sonraki güne saklamalısın, öyle değil mi Nagore?”

Elías başıyla onayladı ve Öyle fısıldadı:

“abuk dn, etrafta gençlerin olması bana iyi geliyor.”

Sonra gözleri, istemsiz olarak yorgunluktan ötürü kapandı.

18. Saklı bir hazine

Pazar sabahı Nagore, Londra'da kendine veda hediyesi olarak aldığı kırmızı bir defteri ortalığı altüst ederek aramaya girişti.

Buda'nın gözlerinden ve Smokey'nin dikkatinden ilham alarak, nihayet bir dizi kitabın arasındaki hazinesini bulmayı başardı. Bunun üstüne, ayrıca yazmak için bir şeye ihtiyacı olduğunu fark etti. Bu da onu rengi fark etmeksizin, yazı araç gereçlerini bulmak adına dairesinde bir başka arama faslına girişmeye mecbur bıraktı. Sonunda kanepeye oturduğunda, sehpa da Neko Kafé'de çalışmanın artılarının ve eksilerinin olduğu listeyi buldu. Bu liste, o anki ruh halinden çok uzak görünüyordu. O kadar çok şey olmuştu ki... Hâlâ hayallerini gerçekleştirmeden büyümekten korkan yalnız bir kızdı, ama içinde bir şeyler değişiyordu.

Kırmızı defteri açtı ve yumuşak boş sayfaları okşadıktan sonra eline bir çizim kalemi aldı. İçinde dans etmekte olan tüm bu değişimlere şekil vermek için çizgiler çizmesi gerekiyordu. Bunu kelimelere dökmeyi beceremese de, son üç haftadır o kadar çok şey yaşamıştı ki kendinin farkına zar zor varabildi.

Küçük bir burun, badem şeklinde iki belirgin göz, iki kulak eskiziyle başladı. Sonra da bir rakun yüzü ve birkaç kedi bıyığı ekledi. Ardından gözlere biraz ışık ekledi ve bittiğinde, yüz çok canlı görünüyordu.

Altına şöyle yazdı:

İçtenlikle dürüst ol.

(Başkalarının ne dediğı zerre kadar umurunda olmasın.)

Cappuccino

Daha aşağıya, siyah burunlu koyu bir kürk çizdi ve karanlık-taki iri ve ısıltılı gözlerin belirginleşmesi için ışık ve gölgelerle oynadı.

Üç hafta boyunca neredeyse her öğleden sonra onlarla yaşadktan sonra, kedilerin her birini mükemmel bir şekilde görselleştirebiliyordu artık.

Bu ikinci illüstrasyonu bitirdiğinde, altına şöyle yazdı:

Her şeyi sükûnetle karşıla.

Sort

Bu iki eserden çok memnun olmuş halde çizmeye devam etti. Sıra şimdi de yarı açık gözüyle ona uykulu bir ifade veren, beyaz ve tüylü surata gelmişti. Bu uslu yüzü çapraz konmuş kollarla, ufka bakan bakışlarla destekledi. Aşağıdaki cümleyi yazdı:

Bir nefes al.

(İyi bir şekerleme sorunları hafıfletir.)

Chan

Gittikçe kendine güveni artan Nagore, sayfayı çevirdi ve dördüncü bir kediyi çizmeye koyuldu. O da siyahtı, fakat Sort kraldan çok daha küçük ve cılızdı. Onun sözü şöyleydi:

Dikkatini verirsen, fırsatları her yerde bulabilirsin.

Smokey

“Yedi usta da defterimde ölümsüzleşti artık...” dedi içinden Nagore kendisiyle gurur duyarak. Not defterini dikey pozisyona getirerek fincana yasladı ve bütün bu eserlerine hayran kaldı.

Tıpkı pazar dinlenmesine geçmeye hazır bir kedi gibi kanepeye uzandı ve anlayamadığı iki şeyi düşündü: Birincisi, eskiden kedilerden neden bu kadar nefret ettiği ve ikincisi ise nefret etmeyi neden bıraktığı idi. Hiç mantıklı değildi bu durum.

Bu tikanıklığın üstesinden gelmenin hayatına hoş sürprizler getirdiğini fark etti. Belki de eskiden nefret ettiği şeyin kediler değil de, aslında eski varoluş tarzı, kurban rolü, korkuları ve bitmeyen olumsuz alışkanlıklar ve düşünceler sarmalının olduğunu düşündü.

Kanepeden kalkmadan, Amanda'nın kişisel gelişim dergileri arşivinden getirdiği eski bir *CuerpoMente* sayısını eline aldı. Dergiyi orada unutmuştu, bu tam da ona göre bir hareketti.

Juli Peradejordi'nin *Korkuluk* başlıklı bir makalesinin üzerine post-it yapıştırılmıştı. Dalgın bir halde okumaya başladı, ancak oradaki fikir hemen dikkatini çekti.

O bana korkuluğun gerçek manasını anlattı. Tohumları yemesinler diye kuşları öldürmeye çalışan bir labradora benzediği için, ilkönce onları korkuttuğu doğrudur. Ancak korkularının üstesinden geldiklerinde bir fırsat çıkar ortaya, çünkü korkuluk tam da yiyecek bulabilecekleri yeri işaret etmektedir. Bu harika değil mi? Aradığımız hazine, korkularımızın altında yatar.

19. Duygusal stretching

Neko Kafe her gün dolmasına rağmen, başka bir sahiplenme olmadı, yine de Sebas arada sırada Blue ile durumların nasıl olduğunu anlatmak için uğramaktaydı.

Her öğleden sonra, açılıştan yarım saat önce Nagore ve Yumi, hayatlarındaki son havadisleri paylaşırken birer bardak soğuk yeşil çay içme ritüelini sürdürdüler. Onlar sohbet ederken, Sort da yakındaki bir banktan onları izliyor, bazen de sanki dediklerini anlıyormuş gibi kulaklarını oynatıyordu.

Odanın her tarafına dağılmış öteki kediler ise şekerleme yapmakla meşguldüler. Likör ve Chan pencerenin altındaki minderde uyurken, Figaro da tezgâhın üstündeki her zamanki yerinde özenle yalanıyordu. Şer Han ve Smokey hiçbir yerde görünmüyorlardı, Cappuccino ise klimanın hemen önündeki bir masanın üstünde mışıl mışıl uyuyordu.

“Nagore, eğer mümkünse senden bir iyilik istiyorum...” dedi Yumi, birden saçlarını bir tokayla toplarken. “Pazar sabahı kocam gelecek, ben de günümü onunla evde geçirmek istiyorum. Gelip kedilere baksan sorun olur mu? Burada uzun süre durmana lüzum yok, kum havuzlarını temizlesen ve onlara mama ve su versen yeterli. Bunun için sana ayrıca ödeme yapacağım tabii ki.” Nagore, oluşmaya başlayıp da henüz şekillenmemiş bir yakınmayı bastırmak durumunda kaldı. Pazar günü için özel bir planı olmasa da, bu onun biricik izin günüydü.

“Olur, tabii ki, sorun değil.”

Konfor alanı gittikçe genişlemekteydi.

“Ayrıca ağustosta da on gün tek kalabilir misin bilmek istiyorum. En yakın dostum Tokyo’da evlenecek ve kutlamayı kaçırmak istemiyoruz.” Nagore’nin bunalmış ifadesi karşısında şöyle açıklama getirdi: “Ağustostaki açılış saatlerini beşten sekiz otuza yapmayı düşündüm. Merak etme, sana aynı şekilde ödeme yaparım. Herhangi bir sorun yaşayacağını sanmıyorum, zaten her şeyi biliyorsun, kedileri tanıyorsun...”

Yumi, Nagore’ye Studio Ghibli kızları gibi kocaman gözlerle bakıyor ve kabul etmesi için yalvarıyordu.

“Önce süresiz bir sözleşme imzalayabiliriz. Neko Kafe için senden daha iyi biri olduğunu düşünmüyorum.”

Nagore bir anlığına hiçbir şey söyleyemedi. Bir pazartesi günü yemek saati için kaldırabileceğinden çok daha fazla bilgi vardı. Kedilerle bu kadar uzun süre yalnız kalmamıştı hiç!

Hiçbir duygu belirtisi göstermeden kendini geri tutarak onun cevabını beklemekte olan Yumi’nin yüzünü süzerek derin bir nefes aldı.

“Yumi, çok nazıksın, sana minnettarım. Tabii çocuklarla sadece iki haftalığına tek kalma fikrinden hoşlanmasam da, herhalde bununla başa çıkabilirim. Süresiz sözleşme konusuna gelince... Bunu bir güven göstergesi olarak seve seve kabul ediyorum, ancak burada ne kadar süre kalacağım ile ilgili bir şey söyleyemem. Belki de benim ikigaim hayatımı etrafımda kedilerle geçirmek değildir.”

“Gayet iyi anlıyorum...” diye karşılık verdi Yumi duygulanarak. “Her şey geçicidir, tıpkı hayatın kendisi gibi, ama seninle bir aradayken bunun keyfini sürmek istiyorum.”

Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve Nagore’ye sarıldı, o da bu harekete çok şaşırdı.

“Az önce bana sarıldın...” dedi Nagore, şaşıarak.

“Evet.” Yumi gülümsedi. “Kültürünüzün bazı geleneklerini daha sık uygulamak istiyorum aslında.”

Nagore karşılık vermek yerine, o da Yumi’ye sarıldı.

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim...” dedi, kalpten kalbe hissedilen bir kucaklamayla onu sararak.

“Tamam, tamam...” diye karşılık verdi Yumi, gergin bir kırdamayla sardığı kollarını hafifçe gevşetirken. “Uyum sağlamak için de biraz zamana ihtiyacım var!”

Kafenin dış kapısını açma vakti geldiğinde, Nagore gözücuyla, Likör’ün uyanırken gerindiğini gördü. Gel gör ki kedi ters bir hareket yaptı ve minderden kayıp düştü.

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken yerde şaşkın şaşkın esneyerek uyandı.

Nagore tekrar yanından geçerken, kedi her zamanki esnemelerini yapıyordu. Kedisiz-pazar-yok durumunu ve o kabiley-le yalnız kalacağı haftaları düşünmemek için egzersizlerini izlemek üzere Likör’ün yakınındaki bir sandalyeye oturdu. Bunu çok komik buldu.

Yavru kedinin yanında olmadığını fark eden Chan, buna karşılık kendisi de gerindi ve genç dostunu yastığın ortasından izledi. Likör sırtını kamburlaştırıp poposunu ve kuyruğunu kaldırdı. Sonra küçük vücudunu öne doğru itti ve bacaklarından aldığı destekle omurgasını başından başlayarak doğrulttu. Oldukça tuhaf bir dizi hareketin ardından kendi kuyruğunu buldu ve daireler çizerek onu kovalamaya başladı. Minik kediten ilham alan Nagore de, ilk müşteriler gelirken birkaç esneme hareketi yapmaya karar verdi. “Öğleden sonra dörtte parlayan kuvvetli güneş öğle tatilini uzatmıştır...” diye geçirdi içinden.

Sırtını rahatlatmak ve ciğerlerine hava doldurmak için kollarını yukarıya ve geriye doğru esnetti. Gövdesini çevirirken bir nefes verdi. Sonra kaslarını harekete geçirdi ve öne eğilerek be-

lindeki y6k6 hafifletti. Lik6r yanındaki bir masaya atladı ve ona adeta yeni başlayan bir 6ğrencinin hocasını izlediğı gibi baktı.

Nagore ayağı kalkmak için omurlarını yavaşça yuvarladı ve Lik6r'e g6z kırptı, o da karılığında bir miyavla onay verdi. Hemen sonra, kedi masadan atlayarak yiyecek aramaya gitti.

"Haklıymışsın..." dedi ona Nagore, kalçalarına masaj yapmak için daireler çizerek hareket ettirirken. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum!"

Arka odadan, tezgâhın arkasından Yumi'nin kafası gör6nd6.

"Ne dedin?"

"Lik6r'le konuşuyordum!" diye evap verdi ona Nagore. "Az 6nce bana v6cudu rahatlatmanın zihni de 6zg6rleştirdiğini 6ğretti de."

"Bu ufaklık çok haklı. Sağıklı olmanın yarısı esnekliğini korumaktır! Ayrıca sadece bedenden bahsetmiyorum. Esnek bir zihin, mutluluğun 6nkoşuludur. Katı olmak, yaşama sevincini t6ketir. Aslına bakarsan her iki katılık da birbiriyle ilişkilidir..." dedi Yumi, bir s6re d6ş6nd6kten sonra. "Kafamızın içinde katı olduğumuz her durum, v6cutta da ifadesini bulur, bu y6zden bedeni 6zg6rleştirmek, sabit fikirlerimizi terk etmenin ilk adımıdır."

Nagore bunun gayet mantıklı olduğı kanısına vardı. Aynı zamanda hem patronu hem de arkadaşı olan kişiyi d6ş6n6nce, onun için de durumların epey zor olabileceğini fark etti.

"Yumi, muhtemelen sen de Avrupa'da bir Japon olarak benden çok daha fazla zorluğun 6stesinden gelmek zorunda kaldın."

"Belki evet, ama ben konfor alanımı test etmeyi, yeni şeyler 6ğrenmeyi ve yeni durumlara veya insanlara uyum sağlama-yı severim. Tabii bu kendimi kaybetmek anlamına gelmediğı m6ddete." Ardından bir an d6ş6n6p şöyle ekledi:

"Roma'dayken Romalılar gibi davran, ama kendin olmayı bırakmadan."

20. Elías'ın gezintisi

Nagore metrodan çıktığında, yazlık mokasenlerin ona neredeyse bir kedinin hafifliğiyle yumuşak ve sessizce yürümesine izin verdiğini fark etti. Hastaneye giden sokakta bazı kavaklar sararmaya başlamıştı. Aynı renkteki elbisesi, olması gerekenden daha mutlu halde yürürken rüzgârda dalgalanıyordu, çünkü Marc'ı görecekti.

Midesinde kelekler olduğunu ve Marc'ın dikkatini çekmek için stratejiler düşündüğünü kendisine itiraf etmek durumunda kaldı. Böyle hisler yaşamayalı uzun zaman olmuştu! Bu aynı zamanda hem eski, hem yeni, hem tuhaf, hem de olağan bir şeydi. Ne kadar çok çelişki vardı...

Marc onu girişte bekliyordu. Nagore'yi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. Krem rengi yazlık bir pantolon ve somon rengi bir tişört giyyordu.

"Gelmeye zahmet ettiğin için bir kez daha teşekkür ederim. Elías planımızdan çok mutlu olacak. Hastaneden ilk kez çıkacak!"

Nagore başını sallayarak gülümsedi. Dili sanki görünmez bir yavru kedi tarafından yenmiş gibiydi.

Elías gezintiye hazır görünüyordu. Tekerlekli sandalyede kestiriyordu ve üstünde lacivert bir süveterle hafif, yazlık giysiler vardı.

Marc onu uyandırmak için elini biraz okşadı.

"Günaydın, hocam! Bu kızla birlikte dünyayı keşfetmeye geldik."

Yaşlı adamın düşler diyarından dönmesi birkaç saniye sürdü.

“Eğer öğrenme şansım varsa, nereye gidiyoruz acaba?” diye sordu mutluluk ve bitkinlik karışımı bir duyguyla.

“Sürpriz bir güzergâh” diye yanıtladı Marc. “Tıpkı hayatta olduğu gibi.”

Sorunsuz geçen taksi yolculuğu boyunca, üçlü neşeyle sohbet etti. Yarısı yaya kaldırımı olan 29 numarada durduklarında, Elías'ın gözlerindeki parıltı onu getirdikleri yeri tam olarak anladığını gösteriyordu.

Bu planda işbirliği yapan Yumi, Neko Kafe'nin kapısında yardım etmek için onları bekliyordu bile.

Elías tekerlekli sandalyeyle içeri girdiğinde kediler uyanmaya, gerinmeye ve ortalıkta gezinmeye başladılar, sonra da su içip, yemek yiyip birbirlerini kovalayarak kaynaştılar.

“Bu harika...” Elías'ın göğsü ara sıra genişliyor gibiydi. “Burası şahane bir yer!”

Yumi onu bir masaya götürdü ve ona mekânın özel café con lechesinden isteyip istemediğini sorduğunda, ihtiyar bu teklifi memnuniyetle kabul etti.

Kahveyi hazırladıkları esnada, kedinin biri koridorun derinliklerinden tiz bir miyav sesi çıkardı. Saniyeler sonra masanın yanına gelmiş, koklamak için burnunu kaldırıyordu.

Elías, sözler ya da hareketler sarf ederek çağırmasına gerek kalmadan ona şefkatle baktı. Kedi, sarı gözlerini Elías'tan ayırmadan ona her zamanki ketumluğuyla yaklaştı. Sonunda, yumuşak bir sıçrayışla kucağına uzandı. İhtiyar, kedi avuçlarını koklayabilsin diye ellerini açtı ve sonra da onu nazikçe selamladı:

“Merhaba, Sort... Seni özledim.”

Kedi, onu gördüğüne sevindiğini ifade etmek için Elías'ın avuçlarına kafa attı.

“Buraya gelenle aynı kedi olduğuna inanmakta zorlanıyorum...” diye yorum yaptı Nagore, şaşırarak. “O çok ürkek ve utangaçtı.”

“Daha sadece bir yavruyken tanıştı Elías’la...” diye açıkladı Marc. “Ve sanılanın aksine, kedilerin mükemmel bir hafızaları vardır.”

Kedilerin her biri oldukları yerden Elías ve Sort’un yeniden buluşmasını pür dikkat seyrediyorlardı. Bunu fark eden ihtiyar şöyle bir yorum yaptı:

“Görünüşe göre Sort bir nevi sessiz lider olmuş...”

Tam o sırada Cappuccino, ayakkabılarını ve tekerlekli sandalyesini incelemek için ona doğru koşmaya karar verdi.

“Cinsini biliyorum...” Elías dizlerine patilerini koyan kedinin kafasını okşarken onu selamladı. “Sen bir karayak Siyam kedisisin. İlk örnekleri, Siyam ve Amerikan kedisi melezi olarak 1960’larda Birleşik Devletler’de kayda geçti.”

“Bildiklerinizden etkilendim, hocam...” diyerek alaya vurdu Marc.

“Bu kedi dev gibi...” dedi Nagore, bir yandan ona bıyıklı kahvesini servis ederken. Sonra kediye Elías’tan aldı. “Hep başkalarının yerini kapmak istiyor. İlgi odağı olmaya bayılıyor.”

“Hiç sorun değil!” dedi heyecanla Elías. “Mavi gözlü bir bebeğe benziyor.”

Önündeki café con lechenin köpüğünün üzerine özenle çizilmiş minik kedi yüzüne hayranlıkla baktı.

“Marc, belki de hastaneye yatmış olmam hiç de fena olmadı. Yoksa bu kedi kafesini hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Hatta Sort’tan haberim olmadan ölmüş bile olabilirdim. Onu tekrar gördüğüm için çok mutluyum. Herkese çok teşekkür ederim!”

Yumi, yaşlı öğretmenle konuşmayı arzu ettiği için Marc’tan tercümanlık yapmasını istedi:

“Nagore buraya geldiğinde ailurofobisi olduğunu biliyor muydunuz? Kedilerden korkuyordu. Şimdi ona baksanıza.”

“Pekâlâ, onu iyileştirdikleri bal gibi de ortada. Kediler, ger- çek benliğimizle tekrar bağlantı kurmamıza yardımcı olurlar. Süper güçleri vardır! Ve negatif enerjileri temizleyebildikleri de doğrudur.”

Bu noktada Elías, bu kadar duygudan sonra kestirmeye ihti- yacı olduğunu söyledi, böylece diğerleri konuşmaya alçak sesle devam etti.

Sort, patisini ihtiyarın kucağından kımıldatmadı ve elinin üstünde hareketsizce tuttu.

“Uyandığında hastaneye dönmek daha iyi olacak. Çok yor- gun görünüyor...” dedi Marc. “Sort’u da bizimle götürebilmek isterdim, ama sağlık merkezlerinde bu lükse hâlâ izin yok.”

“Sort’u ne yapacağız peki?” diye sordu Nagore, kaygılanarak. “Yakın zamanda sahibine geri dönebileceğini zannetmiyorum... Onu sahiplendirme listesine koymalı mıyız, yoksa Elías’ın onu alıp alamayacağını bekleyip görmek daha mı iyi olur?”

“Karar vermek için aceleye lüzum yok...” diye rahatlatarak güvence verdi Yumi. “Bir iki kedi fazla barındırmak bize őim- dilik yük olmaz.”

Yaşlı adam gözlerini açtı ve Nagore’ye bakarak şöyle dedi:

“Neden ona sormuyorsunuz?”

21. Kedi dili konuşmayı bilir misin?

MARC: Bugün işin bitince gelip seni alabilir miyim? Sana şimdiye kadar söyleyemediğim bir şey var. (Elías hâlâ çok mutlu, her şey için çok teşekkürler! Sen ve Yumi muhteşemsiniz.)

WhatsApp mesajı, semtteki hayvan barınağı Gats de Gràcia'ya giden Nagore'ye ulaştı. Görevli zaten Yumi'yi tanıyordu ve Neko Kafé'ye girmeyi bekleyen iki ya da üç kedi için bir "bekleme listesi" hazırlıyorlardı.

Oradan doğruca işe gitmesi gerekiyordu. Randevuya çıkmak için uygun kıyafetler yoktu üzerinde. Geniş paçalı keten bir pantolon ve kolsuz siyah bir tişört giyiyordu. Tek aksesuarları bir çift kırmızı küpesi ve aynı renkteki yüzüğüydü. Makyaj bile yapmamıştı ve hazırlanmak için eve uğrayacak vakti yoktu, yoksa geç kalacaktı.

Cep telefonunun kamerasını ayna olarak kullandığında bütünüyle darmadağınık olduğunu gördü. Saçlarını topuz ya da atkuyruğu yapmak zorunda kalacaktı.

Kıvırcık sarı saçlı yaşlı bir kadın tarafından karşılandı. Kadın onu kocaman bir gülümsemeyle merkeze götürdü, bir yandan da Blue'yu sordu. O, Neko Kafé'de vitrini olan o barınağın ilk sahiplendirilen kedisiydi.

"Mekânın içmimarı ona delicesine âşık oldu ve Blue da ondan hoşlanmış görünüyordu. Sonunda, bir haftadan biraz uzun bir süre önce ayrıldı."

“Bazen mucizeler gerçekleşir, 3zellikle de yakınlarda bir kedi varsa...” dedi kadın, Nagore’yi peyzajlı bir avlunun bulunduğu binanın arka tarafına g3t3r3rken. “En fazla yirmi beş kedilik yerimiz var ve şu anda yirmi iki tane var. Bu arada, kedi dili konuşmayı bilir misin?”

“Ne dedin?” dedi Nagore, şaşkınlık içinde. “Kedi dili de ne demek?”

“Kedilerin iletişim kurmak için yaptıkları işaretleri yorumlamaktan bahsediyorum. Miyavlama spektrumları sınırlıdır, ancak kediler v3cutlarını kullanarak çoklukla kendilerini ifade ederler.”

“Aslında, bu konuda pek bir şey bilmiyorum...” dedi Nagore.

“Merak etme, sana bir giriş dersi vereceğim. Bak!”

Kadın, verandaya girmeden 3nce ona birkaç kart uzattı ve Nagore’ye okurken oturması için işaret etti:

Kediler beden dili aracılığıyla iletişim kurarlar ve hareketleri, v3cutlarının d3rt parçasıyla ifade edilir: kuyruk, kulaklar, g3zler ve baş. Kuyruğun dilini yorumlamak en kolayıdır:

Kuyruk sonunda bir dalga şeklinde ya da dalgasız olarak kalkıyorsa: mutluyum.

Kuyruk d3zensizce sallanıyorsa: gergin ya da sinirliyim.

Kuyruk titriyorsa: seni g3rd3đ3me çok sevindim.

Kuyruk aşağıda veya toplanmışsa: korkuyorum.

Kuyruk aşağıda ve t3yleri elektriklenmişse: korkuyorum ya da saldırıya uğramış hissediyorum.

Kuyruk “N” şeklinde ve t3yleri elektriklenmişse: aşırı saldırganlık.

G3zlerin dili biraz daha karmaşıktır. Bir kedinin g3zlerine asla doğrudan bakma, zira bunu saldırganlık

olarak yorumlayabilir. Kedilerde öpücüğün karşılığı, senin olduğun yöne bakıp gözlerini kısmaları ve sonra da asaletle başka yere bakmalarıdır.

Baş ve kulaklar da çok şey ifade eder:

Kulaklar geriye yatıyorsa: korku, endişe, saldırganlık.

Dil dışarıdaysa: sorun, endişe.

Başı, sırtı veya kuyruğu bir kişiye veya hayvana sürtnesi: selamlama ritüeli, sahiplenme göstergesi.

Kafa atması: dostluk, şefkat.

Yüzü koklaması: kimlik doğrulama ihtiyacı.

Islak burnunu sürtnesi: şefkat.

Yalaması: tamamıyla sevgi belirtisi.

Öte yandan kartlar, kedilerin başka hayvanlarla iletişim kurmak için tısladığını veya mırladığını, insanlara ise sadece miyavladığını anlatıyordu.

Mırlamaları genelde memnun oldukları anlamına gelse de, aynı zamanda bir yerlerinin ağrıdığı ya da başlarına kötü bir şey geldiği anlamına da gelebilir.

Nagore, kedilerin kulaklarında otuz iki kas olduğunu, bıyıklarının sinir uçlarıyla dolu olduğunu ve nispeten yakın zamanda sayılan, yaklaşık dört bin yıl önce evcilleştirildiklerini öğrendi. Bu nedenle kendi isimlerini bilirler, fakat sahiplerine itaat etmekle hiç mi hiç ilgilenmezler.

Okumayı bitirdiğinde, barınakta çalışan kadına döndü ve şöyle söyledi:

“Henüz kedi dili bilmiyorum, ama tüm bu bilgileri kulağıma küpe yapacağım. Yine de senden bir iyilik istemeliyim... Bu kadar çok tanımadığım kedinin olduğu bir alana girmek beni biraz korkutuyor. Belki onları benimle tanıştıracabilir ve bana

hangisinin hangisi olduğunu biraz anlatabilirsin. Olası adaylar listesini bu şekilde yaparız.”

“Elbette, olur Nagore. şimdi Yumi’nin seni neden seştiğini anlıyorum! Onlara karşı şok saygılısın. Belki g3n3n birinde sana sadece kafasını değil, bir de poposunu s3rten bir kedi bulursun. O zaman kendini şanslı sayabilirsin işte.”

“Neden ki?” diye sordu şaşırarak.

“ř3nk3 bu, senin şok 3zel olduğun anlamına gelir. Hiç değilse o kedi işin.”

22. Acı-tatlı bir kutlama

Nagore, kabul edilebilir bir görünümüne sahip olduğunu umarak Marc'ı bir gülümsemeyle selamladı. Yanaklarına birkaç öpücük kondurduktan sonra ona şöyle sordu:

“Neden gözlük takıyorsun?”

“Genelde lens takarım ama bugün gözlerim yorgun. Son birkaç gündür bilgisayar karşısında çok fazla zaman geçiriyorum... Ve şimdi, inanılmaz bir deneyime hazır mısınız?”

“Bilmem ki...” dedi Nagore, dudaklarını ısırırken. “Konunun ne olduğunu söyleyebilir misin? Bana anlatmak istediğin şeyi çok merak ediyorum.”

“Bunu çok özel bir yerde öğreneceksin. Ama önce oraya gitmeliyiz.”

Bunu diyen Marc, ona bir kask verdi ve kaldırırma park edilmiş eski bir Lambretta'yı işaret ederken kendi kaskını taktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Nagore, büyülenerek.

“İleriye. Bu yüzden sıkı tutun!” dedi Marc kaskından dolayı boğuk çıkan sesiyle.

Mobilet çalıştığında, Nagore beline sımsıkı sarıldı. İnce deri ceketini o kadar hoş kokuyordu ki yüzünü omuzlarının arasına gömmek için kendini tutmak zorunda kaldı.

Gizemli güzergâha gece olmak üzereyken vardılar. Restoranın girişi, ateşböceklerine benzeyen küçük ışıklardan oluşan

elenklerle aydınlatılmıştı. G3revli kişi, kasklarını aldı ve şehre bakan manzaralı bir masaya kadar onlara eşlik etti. Kuşbakışı manzara enfesti ve çok hoş bir dağ havası esiyordu.

“Bu yer muhteşem! Tam olarak neredeyiz?” diye sordu ona Nagore parlayan ve mutlu g3zlerle.

“Tibidabo’da bir yerdeyiz...”

“Burada b3yle restoranlar olduğunu bilmiyordum. Ama s3ylesene, kutlayacak bir şey mi var? Elías iyileşti mi?”

Marc başını salladı. “Ne yazık ki Elías’ın durumu pek iyiye gitmiyor. Onu d3n g3rd3m ve gittikçe zayıflıyor. Ama kendisi mutlu ve huzurlu. Olacak şeyler onu korkutmuyor. D3n bana bir daha evine hiç d3nmeyeceğini d3ř3nd3ė3n3 s3yledi... Bir avukat olarak vasiyetini hazırlamasına yardımcı oluyorum. Bunu d3ř3nmek garip, ama doğrudan mirasçıları olmadığından her şeyini sağlama alarak bırakması gerekiyor.”

Nagore az kalsın sol eliyle onun omzuna dokunacaktı ama sonra elini masaya koydu.

“ok 3zg3n3m, Marc. Ne olursa olsun, uzun ve mutlu bir 3m3r geçirdiğini d3ř3n3yor.”

“Her şey gerçekten de yolunda.” Marc masadaki sudan bir yudum aldı. “Babamı uzun zaman 3nce kaybettiğimden onunla vakit geçirmek benim için çok g3zeldi. Ama biz buraya h3l3 hayatta olan biri için yas tutmaya gelmedik!”

Nagore ona meraklı bir bakışla bakarken sordu. “Ya ne için geldik?”

“3ncelikle Sort ve Elías’ın yeniden bir araya gelmelerine kadeh kaldıralım. Ve sonra da...” Kadehlere biraz daha şarap d3kerek teatral bir şekilde haberini verdi: “Bir kadeh de bana, Cenevre’de yeni teklif edilen iş için kaldıralım!”

G3zleri Nagore’nin tepkisini dikkatle izliyordu. Kızın y3z3ndeki g3l3mseme donup kalmış gibiydi.

“Peki bu tam olarak nasıl bir iş?” diye sordu ona, kendini sevinmeye zorlayarak.

“Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği için çalışacağım. Hâlâ inanamıyorum! Pozisyona başvurduğumdan bu yana bir yıldan uzun süre geçti... Altı kez mülakata girim, ama çoktan elendiğimi düşünmüştüm. Ta ki bu sabah nihayet cevap alana dek.”

“Bu harika bir haber, Marc... Evet, kutlamak gerek!” dedi Nagore, üzgün olup olmadığına karar vermeye çalışırken.

Henüz Marc’tan hoşlandığını ona göstermeye cesaret edememişti, aslında daha çok bunu saklamaya gayret etmişti. Bunu birçok kez olduğu gibi, yine çok geç fark etti.

Akşam yemeğini söyledikten sonra, Marc gözlüklerini temizlemek için çıkardı, Nagore de midesinde hissettiği tüm kelebekleri kovmaya çalıştı. Bu zordu. Marc’la çok ciddi niyetleri olduğundan değildi, ancak onunla birlikte olmaktan keyif almaya başlamıştı. Bu, yakında sona erecek bir olasılıktı.

“Ne zaman gidiyorsun?”

Marc cevap vermeden önce biraz şarap içti ve Nagore’nin gözlerinin içine baktı.

“Başvurum onaylandı, ama kabul eder miyim bilmiyorum hâlâ. Şu anda şüphelerim var.”

Nagore, ses çıkarmamaya özen göstererek yavaşça nefes almak için kendini zorladı. Bedeni iyisinden bir iç çekmek istiyordu, ama bunu yaparsa duyguları anlaşılırdı. Bu düşünce, Nagore’nin aslında onun da duygularını bilmesini istediği sonucuna varmasına neden oldu. Bu yüzden bir iç çekti.

Marc da aynı şekilde düşünceli bir iç çekti.

“Bu pozisyona başvurmamın üzerinden çok uzun süre geçti... O zamandan beri hayatımda birçok şey oldu. Hayat bir oyunsa eğer, artık tahtada aynı yerde durmuyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Bazen ben de aynısını hissediyorum.”

“Ŗu anda gitmeli miyim yoksa gitmemeli miyim bilmiyorum. Elías’ı bu halde bırakmak istemiyorum, bu da birkaç ay sürebilir. Ayrıca çözüme kavuşturmak istediğim başka konular da var...” dedi Marc. Sonra da Nagore’nin az önce ona sorduğu soruya geri dönerek cevap verdi: “İki hafta sonra işe başlamalıyım. Karar vermek için çarşambaya kadar sürem var.”

“Yani, maaşı çok iyi olacak, değil mi?” Nagore, şeytanın avukatını oynadığı için kendinden nefret etti, ama eğer Marc’ın hayali Birleşmiş Milletler için çalışmaksa, o kimdi ki bunu engelleyecekti?

“Evet, maaşı iyi. Ama para her şey değildir, sence de öyle değil mi?”

“Yani, bazen çok yardımcı olabilir...” diye karşılık verdi, kendi durumunu düşünerek. “Ama haklısın, bazen sezgilerinin söylediklerini dinlemek daha önemlidir. Sana da böyle mi oldu?”

“Onun gibi bir şey.”

Yemek geldiğinde her şey öyle lezzetli ve büyüleyici görünüyordu ki Nagore bunun gelecekteki aşkıyla romantik bir yemek olmadığına, aslında arkadaş olmaya başlayan kişilerin muhtemel bir vedalaşması olduğuna kendini inandırmak için çok çaba sarf etti.

Kuaföre gitmek için biraz tasarruf etmesi gerektiğini geçirdi aklından. Saçlarını uzun bırakmak istiyordu, ama bakımsız olmalarına müsaade edemezdi. Bir de, eğer mümkünse yeni, şık bir elbise bulmak... O zaman belki...

“Ne dersin Nagore? İsviçre’ye taşınırsam beni ziyarete gelir misin?”

“Herhalde!” diye cevap verdi ona Nagore, bir gözünü kırparak.

Kadehlerini tokuştururken “Lanet olası İsviçre!” diye geçirdi aklından ve kadehi bir dikişte bitirdi.

23. Figaro'nun hediyesi

Nagore haftanın geri kalanında o akşam yemeğini aklından çıkaramadı. Marc'ı da öyle... Annesiyle babasından borç almasına ve ilk maaşına rağmen -bu tam ücret olmasa da- kuaföre gitmeye veya yeni bir elbise almaya gücü yetmiyordu.

O pazar sabahı patronuna söz verdiği gibi kedilere bakmaya gitti ve sonra da bir süre yüzmek için sahile indi. Düşüncelerini berraklığa kavuşturmaya çalıştı, fakat pek de başarılı olamadı.

Pazartesi günü Yumi, arkadaşının her zamankinden daha düşünceli olduğunu fark etti, ama bu, ya Nagore'nin elinde değildi ya da ona detay vermek istemiyordu. Derin düşüncelere dalmıştı, müşteriler kedileri sevmek için peşlerinde koşarken, o Figaro'ya odaklanmıştı.

Tezgâhın üstüne çıkan yarım bıyıklı kedi, özenle tüylerini yalıyordu. Görüntüsü seyircilerin bakışlarını cezp ediyordu.

Nagore, özel bir cazibeye sahip olmayan sokak kedisinin bu hareketini, bir özgüven göstergesi olarak gördü. Atasözünün de dediği gibi, "Önce can, sonra canan" ya da aynı şekilde:

"Sen kendini sevmezsen, kimse seni sevmez."

O, Figaro gibi kendini beğenmiş bir kedi değildi, ama yine de görünüşüne biraz daha özen göstermenin iyi olabileceğini düşündü. O kendisini sevmiyorsa, başkası onu nasıl sevebilirdi ki?

Bu derin düşüncelerin eşliğinde, öğleden sonra huzurlu geçti. Amerikalı bir çift, Figaro tarafından baştan çıkarılmıştı ve kedi tüm asaletiyle yerinden kımıldamazken, uzun süre boyunca onu sevip durdular.

Nagore, m6zik sever kediye onurlandırmak için, o 6ğleden sonra m6şterilerin caf6 con lechelerine onun orantisız suratını çizdi.

Hintli bir turist, fincanının k6p6ğünde Figaro'nun kahve beyaz y6z6n6 g6sterirken, kediyle fotoğraf çektirmek bile istedi.

"Bu kediye 6şık oldum..." dedi Amerikalı kadın hesabını 6derken. "Şu komik bıyığını g6rd6n m6? Onu bizimle eve g6t6rmeyi çok isterdim! Ama bunun m6mk6n olduğunu sanmıyorum..."

"Yolculuk yapmak onun için işkence olurdu, tatlım..." dedi adam, karısının elini okşayarak. "Ama Portland'a d6nd6ė6m6zde bir kedi sahiplenebiliriz."

Kadın karşılık vermedi, ucunda t6y takılı olan kordonla oynadığı Figaro'dan tamamen b6y6lenmiştii. Kedi kordonu başarsız bir şekilde yakalamaya çalışıyordu. Sonunda kadın onu almasına izin verdi ve Figaro tezg6htan sırt6st6 d6şerek oyuncadı d6rt patisiyle tuttu.

Tezg6hın o y6ksekliğinden d6şt6ė6nde, ş6phesiz canlarından birini kaybetmiştii. 6fkesini g6stermek istemeyerek, yarım bıyığıyla Neko Kaf6'nin başıka bir yerine gitti.

Bu şahsiyeti eve g6t6remeyecek olmanın verdiği acı, Amerikalı kadının g6zlerinden okunuyordu.

Sonra Nagore'ye ş6kran dolu bir şekilde baktı ve şöyle dedi:

"Harikulade caf6 con lecheler için teşekk6rleri! Ve ayrıca onlar için yarattığınız b6y6leyici ortam için de! Bizi çok duygulandırdı. Eve d6nd6ė6m6zde muhakkak bir kedi sahipleneceğiz."

"Bu bir zevkti..." diye karşılık verdi o da. "Eminim seçtiğiniz kedi yanınızda çok mutlu olacaktır. Bizi ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz!"

Onlara Yumi'nin her zaman yaptığı reveransın aynısından yaptı.

Çift mekândan ayrıldıktan sonra masayı temizlemeye gittiğinde neredeyse kalbi duruyordu. Üstünde “Lütfen bunu Figaro’yu mutlu etmek için kullan” yazan elli avroluk bir banknot vardı.

Nagore, parayı masadan aldı ve hâlâ tüylerini temizlemeyi sürdüren kediye göstermeye gitti.

“Az önce elli avro kazandın! Sen müthişsin, Figaro... Bu parayı seni rol modeli olarak almak için saklasam ve kendime biraz çekidüzen versem olur mu?”

Oldukça kedilere göre bir tavırla, onu duymamış gibi davrandı. Tek endişesinin kürkünün tertemiz halini yeniden kazanmak olduğu görünüyordu. Nagore, minnettar olduğunu göstermek ona da tıpkı bir balerin gibi reverans yaptı.

Rock yıldızı olmadan önce, Mick Jagger’ın şöyle bir şarkısı vardı:

“Param yok, ama onu nerede harcayacağımı iyi bilirim.”

Nagore’nin durumu da aynıydı, tabii elli avroluk banknotun artık cebinde olması dışında.

24. Kara şövalye

“Elías bizi terk etti.”

Nagore telefonunu kulağına bastırmış halde, donakaldı. Az önce alarmı çalmış ve tam duş almaya giderken Marc aramıştı.

“Bu sabah uyanmadı...” diye devam etti Marc. “Hastaneden daha yeni haber aldım.”

Ne diyeceğini bilemeden sessiz kaldı. O anda ağzından çıkan her lafın boş olacağını düşünüyordu.

“Onun yanında olmayı isterdim, Nagore, ama Elías tam da bu yüzden gece yarısı gitmeyi seçti. Aynı Sort gibi, kimseye rahatsızlığı dokunsun istemiyordu...” Daha fazla söz sarf edemeyecekmiş gibi bir durakladı, ama sonra eklemeyi başardı: “Senin için bir şey bıraktı. Cenazesi birkaç saat sonra. Gelmek ister misin?”

“Orada olacağım. Birazdan görüşürüz, Marc.”

Telefonu kapatır kapatmaz Yumi’yi aradı ve ona Elías’a veda etmek istediğini açıklayarak geç kalacağını söyledi. Açılış saati neredeyse gelmişti.

“Elbette, olur Nagore. Lütfen oraya gittiğinde bizim adımıza güzel bir buket çiçek al. Atalarıyla yeniden bir araya gelirken yolunu bulabilmesinde yardım etmesi için ona bir mum yakacağım.”

Nagore neredeyse hiç kimsenin olmadığı cenaze evine geldiğinde, bir buket çiçeği sandalyeye yasladı ve sonra da Marc’ı selamladı.

“Geldiğin için çok teŖekk6rler. Daha çok insan gelecektir belki ama bir bilgim yok.” İ ekti. “Burada g6receğin iki 6 kiŖi onunla aynı odayı paylaŖan hastalardı. BaŖhemŖire onları bizzat aradı. Elías kendini sevdirdirdi.”

Nagore yanına geldi ve sordu:

“Sana sarılabilir miyim?”

Marc baŖıyla onayladı ve Nagore onun nabzının sıklaŖtıldığını fark etti. Marc’ın omuzlarının titrediğini hissetti. Hatta omuzları biraz yukarı çıkımlı g6r6nd6. Sarılmayı bıraktıklarında, ceplerini aradı ve ona Nagore’nin adının yazılı olduğu k66k beyaz bir zarf uzattı.

“Bir duruŖmaya gitmem lazım, ona son yolculuğunda bile eŖlik edemeyeceğim...” dedi h6z6nlenerek. “T6ren bitene kadar burada kalabilir misin? Senin en yakını olduğunu s6yledim.”

“Tabii ki...” diye cevap verdi Nagore, elinde o mektupla.

“ok teŖekk6r ederim, Nagore.” Marc ona yanağından bir 6p6c6k vererek veda etti. “6n6mde 6lgın bir hafta var ama hafta sonu buluŖabiliriz.”

“G6zel olur...” diye yanıtladı, iek buketini yeniden eline alarak.

T6ren bittikten sonra Nagore, bir s6re yakınlardaki bir parkta oturdu. Birkaç dakika boyunca mektubu elinde tutmaya devam etti. Daha 6nce hiç 6lm6Ŗ birinden bir mesaj almamıŖtı, 6b6r taraftaki birinin onunla konuŖabilmesinden etkilenmiŖti.

Ferahlamak için saçını topuz yaparak topladı ve mektubu açtı. G6zel yazıyla yazılmıŖ iki sayfa vardı.

Sevgili Nagore:

Bu mektubu sizin kedi kafesine yaptığımız geziden sonra yazmaya başladım. Sort'u bir kez daha görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini anlata-mam, ama maalesef bir daha ne onunla ne de başka biriyle buluşabileceği-mi sanmıyorum. Gittikçe daha da zayıfladığımı hissediyorum, tıpkı sönmek üzere olan bir mum gibiyim.

Bütün bunları sana anlatıyorum, fakat üzgün değilim. Sizi tanımak bana hayatın tadını geri getirdi. Her şeyin bir nedenden ötürü olduğundan eminim. Her şeyin tam olarak bu şekilde olması gerektiği hissine kapılı-yorum. Marc'ın Sort'un sorumluluğunu üstlenebilmesi, onu sizin kafeye getirebilmesi, sonra da Yumi'yle senin ona bakabilmeniz için benimle ta-nışması gerekiyordu... Ve hayat önünüze daha neler getirecek kim bilir, tabii ben bunları görmek için orada olamayacağım.

Gücüm yok, biraz dinlenmem gerekiyor. Sonra devam ederim.

İşte mektupların büyüğü budur: Onlara istediğinde başlayabilir, devam edebilir ve son verebilirsin. Artık az zamanım kaldı ve çözmemiz gereken şeyler var.

Bugün bana huzur elçimiz Sort ile ne yapmanızı istediğimi sordun. O eskilerden bir centilmendir, benim minik savaşçımıdır.

Senin hakkında çok az şey biliyorum Nagore, ama bu boş odada otur-muş merak ediyorum, acaba sen Sort'u sahiplenmek ister miydin? Kedilere karşı özel bir merakın olmadığını biliyorum, ama dokunduğun ilk kedi o olduğu için belki de aranızda özel bir bağ vardır.

Hemen karar vermek zorunda değilsin. Bunu düşünüürken acele etme. Bu mektup sana ulaştığında ben uzak diyarlara gitmiş olacağım, bu yüz-den seni sonsuza kadar bekleyebilirim.

Sen ve Yumi'den tek isteğim, sen kararını tam vermeden Sort'u sahiplen-dirme listesine koymamanız. Şimdiden çok teşekkür ederim.

Hastaneye yatırılmadan önceki son zamanlarımda, bu kedi bana gerçekten de şifa verdi. Ne zaman acı çeksem, hemen anlardı. Sonra da yanıma uzanır, bir şekilde bana dokunurdu.

Bununla birlikte söyleyecek başka bir şeyim yok. Yürekten aradığın her şeyi bulmamı dilerim ve lütfen her anın tadını çıkar: Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Benim için üzülme. Dolu dolu bir hayatın ardından huzur içindeyim ve şimdi sırada ne var merak ediyorum. Öteki tarafta bir şeyler olmalı, sence de öyle değil mi?

Eğer öyleyse, günün birinde birbirimizi göreceğiz, ancak umarım ki buna daha çok vardır.

Sana, Marc'a ve Yumi'ye tüm sevgilerimle. Son saatlerimi aydınlattığınız için teşekkür ederim.

Elías

Rüzgâr, Nagore'nin topuzdan gevşemiş saçlarıyla oynayarak nazikçe esiyordu. Havanın ensesini okşamasını daha iyi hissetmek için gözlerini kapattı. Sonra yanaklarından aşağı iki sessiz damla düştü.

Elías'ı, kucığında Sort'la düşününce yüreği burkuldu.

Ne yapacağını bilmiyordu, tüm bu olanları, en çok da Elías'ın ölümünü sindirebilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Mektubu saklamaya karar verdi ve toplu taşıma kullanmak yerine, kafeye kadar düşünceli bir şekilde yürüdü.

25. Merak kediyi kurtardı

Eşinin gelişinden bu yana, Yumi daha mutlu ve daha canlı olamazdı. Eşi ondan oldukça büyüktü, işlere bir el atmak niyetiyle her gün Neko Kafe'ye geliyordu.

Yapı olarak içekapanık olduklarından, Nagore uzak mesafe ilişkilerini yürütmeyi nasıl başardıklarını hayal bile edemiyordu.

Çift bir sonraki pazartesi on günlüğüne gidecek ve bu süre boyunca kendisi de mekândan sorumlu olacaktı. Eski günlerdeki gibi panik atak geçirmemek için bunu pek düşünmemeye çalışıyordu.

O hafta sonu boyunca, kendisi iki tam gün dinlenebilsin diye, Yumi'yle kocası küçük bir telafi mahiyetinde kedilere bakacaklardı.

Marc ona buluşmaktan söz etmişti ama bir daha da aramamıştı. Nagore ona yazdığında ise sıcak, fakat düz bir cevap vermişti.

Belki yaşlı dostu için yas tutuyordu ya da çalışmaktan başını kaldıramıyordu. Belki de ikisi birden...

Bu belirsizlik karşısındaki Nagore, o hafta sonu için küçük bir tatil hayal etmeye başladı. Sadece ormanda uzun bir yürüyüş yapmak için bile olsa şehirden kaçması gerekiyordu ama bir otele para verebilecek durumu da yoktu.

Bu arada, ağustos ayının o öğleden sonraları her zamankinin yarısı kadar kişi geliyordu. Neko Kafe'nin penceresinden merakla bakan aklı havada birkaç turist haricinde, şehir uyuyordu; yumuşak, rahat ve kedili ortam her yere yayılmıştı.

Nagore soğuk çaylar ve bıyıklı kahveler arasındaki boş zamanlarda defterinde çalışmalar yapıyordu. En çok da sessiz, oyuncu ve bazen de meraklı kabilenin eşliğinde çizim yaparken keyif aldığını fark etmişti.

Kedilerin Olimposu Likör'ü çiziyordu. Onun ışıltılı gözlü, dağınık kürklü ve uçları her yöne bakan koca bıyıklı komik, kızıl kafasını taslak olarak çizdi. Çizimin altına da şöyle yazdı:

Esnek ol, ama olduğun kişiyi unutma.

Likör

Daha önce o kibirli bakışı ve yarım bıyığıyla müzik sever kedinin güzel bir portresini yapmıştı. *His Master's Voice*⁷ filmindeki gibi yanına bir müzik kutusu kondurmayı düşündü, ama sonunda sadece çiziminin altına cümlesini yazdı.

Görünüşüne dikkat et,

seni kimin izlediğini asla bilemezsin.

(Ve en çok da kendini sev.)

Figaro

Altı çizimini de memnuniyetle incelerken Yumi'nin ona arkadan yaklaştığını fark etmemişti. Üstelik yalnız değildi: Hep kafasına göre hareket eden tekir kedi Şer Han da Nagore'nin ne yaptığını bilmek istiyordu. Daha o fark etmeden masaya atladı ve resimlerle dolu küçük defteri kokladı.

"Sana çok gerçekçi göründüler de koklayasın mı geldi?" diye dalga geçti, tam da Şer Han kalemlerinden birini patisiyle itip yere düşürürken.

⁷ *Efendisinin Sesi*, bir Macar filmi.

Nagore tam ona kızacakken, küçük kaplan çoktan saklanacak bir yer aramak için fırlamıştı bile.

“Stilin çok hoşuma gitti...” dedi Yumi, kalemi alıp yanına otururken. “Hem canlı hem de çok özgün.”

“Teşekkürler...” diye yanıtladı Nagore utanarak. “Bunlar sadece birkaç eskiz. Olan her şeyi özümsememe yardım ediyorlar.”

Yumi, Nagore’nin ona göstermek istediğinden çok daha fazlasını anlamış gibi, derinlemesine ona baktı. Nagore, onunla geçirdiği haftalarda Japonların başkalarının alanına girmemeye özen gösterdiklerini anlamış, bu özelliklerini de çok sevmişti.

Şer Han, kalem uçabiliyor mu diye kesin olarak öğrenmek istedi, bu yüzden masaya tekrar hücum etti ve pençesiyle yanlamasına kaleme vurduktan sonra onu boşluğa attı. Ardından da hemen üstüne atlayıp onu yerde yuvarladı.

Nagore hiç sinirlenmedi, aksine bu sıçrayışları eğlenerek izledikten sonra ikinci defa kediden kalemi aldı ve ona üzerine tüy tutturulmuş en sevdiği oyuncağını verdi. Malum bu kadar hareketli olunca, oyuncağı bazen kafenin kara deliklerinden birinde kaybolabiliyordu. Kediye iyi tanıyan Nagore, onun ulaşamayacağı bir yerde her zaman bunun gibi yedek bir tane oyuncak saklardı.

“Nagore, bence Şer Han istediğimiz şeyi elde etmek için girişimci olmamız gerektiğini gösteriyor. Belki de tüylü oyuncağı çıkarmanı istiyordu ama bunu anlatmak için kalemini birkaç defa çalmaktan başka bir yol bulamadı.”

“Bence sadece merak ettiği için onunla oynuyor...” dedi Nagore, gülümseyerek. “Elimde hareket eden kalemi gördü, sonra da canlı mı diye merak etti.”

“Merak kediye öldürdü...” diye ezbere konuştu Yumi. “Oysa ben bu atasözünün hep yanlış olduğunu düşünmüşümdür. Bizi öldüren, merakın olmamasıdır. Bir insan hayal etmeyi bıraktı-

ğında, artık farklı bir şey olmasını beklemediğinde veya konfor alanının dışına çıkmaya cesaret edemediğinde ölmeye başlar. Belki de Şer Han'ımızın vermeye çalıştığı gerçek ders budur.”

“Merak kediye kurtardı... Haklısın, kulağa çok daha iyi geliyor.”

Japon kadının, karşıdan adeta banzai⁸ stilinde saldırmak için seçtiği an buydu.

“Sen Marc’a ne olduğunu merak etmiyor musun?”

Nagore gözleriyle Şer Han’ın topla oynadığı coşkulu oyunlarını takip ederken omuzlarını silkti. “Elimden ne gelir ki? Ortada bir sebep olmadan onu arayıp sıkıntı vermek istemiyorum.”

Tam o anda çözüm, tıpkı bir yıldırım gibi aklına geldi:

Ev! Bir zamanlar Elías’ın evi olan yeri görmeyi kesinlikle çok istiyordu.

8 Banzai saldırısı, Japon askerlerinin Pasifik Savaşı sırasında kullandığı insan dalgası saldırısı taktiğini ifade eden bir terimdir. Müttefik kuvvetler bu terimi kullanmıştır. Tenno Heika Banzai bağırışından türemiştir ve banzai olarak kısaltılmıştır. Banzai saldırıları, hazırlıksız askerleri yenerek savaşın sonunda başarı elde etmiştir.

26. Değişim denklemi

Cuma sabahı Nagore, kuaföründen uzun zamandır beklediği randevuyu aldı ve baştan çıkarıcı Figaro'nun da izniyle kendine, güzel bir elbise bakma lüksünü tanıdı. Londra'dan döndüğünden beri ilk kez denediği yeni saç kesimiyle, yeni benliğinin ortaya çıkması için eski derisini söküp atmış gibi hissediyordu. Yele gibi saçlarının yarısının gittiğini gördüğünde, keyifle özgürleştiğini hissetmişti.

Bir de üstelik, hatlarını ortaya çıkaran krem rengindeki pamuklu bir elbiseyi indirimde bulmuştu, oldukça mutluydu. Onu üzerine geçirip eski giysilerini bir çantaya koyduğunda, Marc'ı aramaya hazırdı artık.

“Şimdi konuşabilir misin?”

“Evet, ara verdim. Sesini duymak ne hoş!”

“Aynı şekilde...” dedi Nagore tereddütle. “Bu hafta Elías'ı çok düşündüm ve gerçek şu ki eğer ev kötü bir durumdaysa belediye ona el koymadan ya da yıkmadan önce onu görmeyi çok isterim. Beni oraya götürüp göstersen olur mu? Yarın cumartesi, çalışmıyorum.”

“Tabii, sorun değil.” Sesinde belli bir şaşkınlık vardı. “Anah-tar hâlâ bende ve sanıyorum sana evi göstermeme kimse aldırış etmez. Sana da uyarı, yemekten sonra seni alabilirim.”

“Harika!”

Sonunda daha 6nceki t6m buluşmalar gibi doğaçlama olmayan bir randevusu vardı, Nagore kendi kendini kutladı. Hazırlanmak için zamanı olacaktı.

Aslında o cuma g6n6 adeta su gibi akıp geçmişti. Midesindeki kelebekler geri d6nmüş ve sakındığı düşünceleri onunla alay eder olmuştu.

Tezgâhta onun dönüşümünü izleyen Figaro'yu örnek alarak, bu kez arzu ettiği gibi parlamaya karar verdi.

O cumartesi sabahı çabucak geçti. Uzun g6r saçları mükemmel bir kesime kavuşmuştu ve adeta yıldızsız bir gece gibi parlak ve simsiyahtı. Krem rengi elbise ona çok yakışmıştı: Fevkalade bir V yakası ve omuzlarından zarafetle d6k6len kısa kolları, dar bir beli ve dizlerinin birkaç santimetre altına kadar inen, aynı renkte dantel süslemeli bir eteği vardı. Nagore, kumaşın bedenini sarma biçimine bayıldı.

Evdeki dahili telefonu, Marc'ın İngiliz dakikliğiyle kapıda beklediğini bildirdiğinde hazırdı ve makyajını yapmıştı.

Kıyafeti tamamlamak için yumuşak mokesenlerini giydikten sonra çantasına küçük bir şişe su koydu ve motora binmek için kot bir ceket giydi.

Onu binadan çıkarken g6ren Marc, şaşkınlığını gizleyemedi.

“Nagore... Farklı görünüyorsun!”

Kısa g6r saçlarını bir o yana bir bu yana savururken cıve yaparak sordu:

“İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?”

“Konu sen isen, her zaman iyi anlamdadır...” dedi Marc, ona kaskı uzatırken.

İssız sokaklar, t6neller ve virajlardan geçtikleri yirmi hoş dakikanın ardından, ihtiyar 6ğretmenin yaşadığı Vallvidrera'daki

eve vardılar. Şehir arkada, görüş alanının dışında kalıyordu. Nagore bir ormanın ortasında olduğu hissine kapılmıştı.

Dövme demirden kapı, yabani otlarla dolu küçük bir bahçeye geçmelerini sağladı. Evin sahibinin uzakta olduğu haftalar boyunca, görünen o ki doğa üstün gelmişti.

Yabani sarmaşıklar mütevazı evin soluk beyaz duvarlarını kaplamıştı. Bu yerde zaman durmuş gibiydi.

Marc, çift kanatlı ahşap kapıyı anahtarıyla açtı ve Nagore'nin burnuna uzun zamandır kapalı kalmış evin kendine özgü kokusu çarptı.

"Buraya en son giren benim. Sort'u bir kutunun içinde kafe-ye götürmeye gelmiştim..."

Pencereleri açtıktan sonra odaları dolaştılar. Her şey çok ince bir tozla kaplıydı. Hareket ettiklerinde ve güneş panjurlardan içeri girdiğinde, havada asılı kalan toz, altın gibi görünüyordu.

İki kocaman ve konforlu koltuğun bulunduğu oturma odası, çift sıra halinde yerleştirilmiş kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Bütün oda bir kütüphaneye benziyordu. Çok daha küçük bir çalışma yerinde eski bir ahşap masa, her yerde daha da fazla kitap ve kâğıt vardı.

"Elías, bana mektup koleksiyonunu bu odada, rafların altındaki büyük kutularda muhafaza ettiğini söylemişti. Sayfanın altına karbon kâğıt koyduğundan, öğrencilerine yazdığı kendi mektupları da var burada. Eski moda bir adamdı..." dedi Marc, duygulanarak.

"Bir arabayla geri gelip bu kutuları götürmeliyiz..." dedi Nagore kararlı bir ses tonuyla. "Bu yazışmaların kaybolmasına izin veremeyiz."

"İyi de onlarla ne yapacağız?"

Nagore, ne zaman bir fikri olsa yaptığı gibi dudaklarını ısırarak ve açıkladı:

“şimdilik saklayacağız. Sonra ben her birini cevabıyla eşleş-tirir, yazıya d6kebilirim. Belki g6n6n birinde d6zenlenebilirler. Bir 6ğretmen ve 6ğrencilerinin yarım asırlık yazışmaları... Çok hoş değil mi?”

“Bence bu harika bir fikir...” dedi Marc, onu ahşap merdi-venlerden yukarı davet ederken.

Nagore, banyodaki boş kum havuzunu g6rd6ę6nde bir h6-z6n sancısı hissetti.

“Bu Sort’un herhalde, değil mi?”

“Evet, yanında g6t6rmek isteyebileceğin başka şeyleri de var: mama kapları, oyuncak topları, en sevdiği minderi...”

Nagore, mesajı gayet iyi anlasa da cevap vermedi ve Marc’ı sessizce takip etti. 6st katta Marc, Elías’ın yatak odasını, eski k6vetli bir banyoyu ve k6çük bir terasa aılan inanılmaz dere-cede huzurlu ve sakin misafir odasını g6sterdi.

“Biraz tamirata ihtiyaçı olmasına rağmen, bu harika bir ev Marc... Buraya ne olacak?” Marc ormana bakan sandalyelerden birine oturdu ve Nagore’ye de oturmasını s6yledi.

“Ben de tam olarak bunu konuşmak istiyordum.”

Nagore’nin meraklı bakışları karşısında onun ellerini tuttu ve biraz ellerine baktıktan sonra, g6zlerinin içine baktı. Nagore nefesini tutmuştu.

“Elías inatçı bir ihtiyardı. Bir devlet kurumuna bağışlanması için vasiyet yazdırmaya onunla notere gitmemize rağmen, daha sonra vasiyetini değiştirmek için bensiz bir daha gitmiş. şaşır-madım, birçok yaşlı, bunu hayatlarının sonunda yapar.”

“Sonra?”

“Evi bana bıraktı Nagore... Bunu 6l6m6nden birkaç g6n sonra 6ğrendim. O y6zden bu mektupları bir yere g6t6rmeye gerek kalmayacak.”

Marc, Nagore'nin şaşkınlığını eğlenceli, çocuksu bir gülümsemeyle izledi. Onu böyle duygulanmış görmeye bayılıyordu ve enerji dolu silueti de onda oldukça samimi bir his uyandırıyor.

İkisi de ayağa kalktıktan sonra korkuluklara yaslanan Nagore ona şöyle sordu:

“Evle ne yapacaksın? Cenevre’ye gittiğin zaman, kiraya vermeyi planlıyor musun?”

“Nagore!” İsmi öyle bir ciddiyetle telaffuz etmişti ki, Nagore genç adamın ne söyleyeceğini gözlerine bakarak tahmin etmeye çalışmak için biraz daha yaklaştı.

“İş teklifini geri çevirdim.”

Aniden bakışlarını Marc’tan uzaklaştıran Nagore sordu:

“Ama neden? Şu anki işinden çok daha iyiydi, değil mi? İstedğin bu değil miydi?”

Konuşmaya devam etmek için Nagore’nin ona yeniden bakmasını bekledi:

“Teklifi geri çevirdim çünkü hayatta istediğim her şey zaten burada.”

Sonra Nagore’nin şaşkınlığından faydalanarak onu dudaklarından nazikçe öpüverdi.

27. Eski eve yeni can

Dört ay sonra, müteveffa öğretmenin evi yeniden canlılık kazanmıştı. Daha doğrusu, üç tane can daha kazandı. Orijinal yapıya olabildiğince saygı duyan Sebas'ın küçük bir tadilatından sonra Marc, Nagore ve Sort, ormandaki o küçük yere yerleşti.

Birkaç sahiplenme belgesini imzaladıktan sonra Nagore, Yumiden kediye yeni yuvasına götürme ritüeli için bir günlük izin istedi, tabii bu durumda aslında eski yuvasına dönmüş oluyordu.

Kuşkusuz, kara şövalyeyle ilgili diğer her şey gibi, bu da eşi benzeri olmayan bir sahiplenmeydi.

Nagore eve geldiğinde hemen taşıma çantasını yere bırakıp kapağını açtı.

İlk birkaç saniye hiçbir şey olmadı; sonra ise meraklı, minik, siyah bir burun, kocaman bıyıklar ve yine en az bir o kadar siyah olan iki yanak, dışarıyı araştırmaya koyuldu.

“Evine hoş geldin, Sort...” dedi Marc. Duygulanmıştı. “Tekrar hoş geldin.”

Kedi, taşıma çantasından dışarıya burnunu, kulaklarını, bacaklarını ve kuyruğunu oynatarak yavaşça çıktı. Her ne kadar bir sürü değişiklik yapılmış olsa da, daha önceden tanıdığı araziye, sarı gözlerindeki kocaman olmuş gözbebekleriyle tekrar keşfediyordu.

Marc öğle yemeğini hazırlamak için mutfığa çekilmişti. Sort dikkatli bir şekilde etrafta dolaşıyordu. Nagore ise bu küçük canavar artık gerçek yuvasında olduğu için kendisini nasıl

hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Kedinin evdeki ilk adımlarını izlerken, bir yandan da hayatındaki her şeyin bu kadar kısa sürede nasıl da değiştiğine hayret ediyordu.

Taşıma çantasını bir kenara bıraktıktan sonra Marc'la buluşmak için mutfığa gitti.

"Teşekkürler..." dedi o sırada, bir tahta üstünde sebze kesen Marc'a arkadan sarılarak. "Bundan altı ay önce, kırklı yaşlarımda bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Marc da Nagore'nin sarılmasına karşılık vermek için ona doğru döndü.

"Doğum günün kutlu olsun, aşkım. Hediyelerinin bir kısmını almaya hazır mısınız? Sebzeler bekleyebilir."

İki dakika sonra, Nagore salondaki masanın üzerinde bir kutu açtığı esnada, Sort bu sahneyi kanepeden en ufak bir detayı kaçırmaksızın izliyordu. Kutunun içinde muhteşem bir fırça koleksiyonu, her renkten boyalar ve suluboya için kaliteli kâğıtlar, bunların yanı sıra bir sürü çeşit kalem, çini boyası ve karakalem vardı.

Tüm bu hazineleri titizlikle incelemek için masaya oturdu ve daha Marc'a bir öpücükle karşılık vermeden önce, bu hediye tam olarak ne için kullanacağını biliyordu. Aylar önce başladığı işi bitirmenin zamanı gelmişti.

Nagore çalışmasından başını kaldırdığında akşam olmuştu bile. Kollarını ve sırtını esnetti, saatlerdir kıpırdamamıştı.

Bütün öğleden sonra yanında nöbet tutan Sort da esnedi ve kaslarını esnettikten sonra arkasını döndü.

"Gelsene, Marc, şuna bak! Sence nasıl olmuş?"

Marc okuduğu kitabı kanepeye bıraktı ve merakla Nagore'ye yaklaştı.

Masanın ortasında A1 boyutunda, büyük bir suluboya kâğıdı gördü. Daha yakından görebilmek için kâğıda eğildi ve bakışları, Blue sahiplendirildikten sonra Neko Kafe'de kalan, kendine has yedi kedinin çizimlerinde gezdi.

Kafede, bu bilge ustalardan geriye sadece iki tane kalmıştı, ama Yumi onların da yeni yılın başında bir yuva bulacaklarına inanıyordu.

“Bu, Yumi'nin Noel hediyesi...” dedi Nagore, gururla. “Sence beğenecek mi?”

“Buna hiç şüphem yok! Buna bakınca, bir kedinin insanın hayatını nasıl değiştirebildiğini görüyorum...” diye karşılık verdi etkilenerек. “Hatta yedi taneyseler daha fazla bile değiştirebilirler.”

“Biliyor musun? Galiba bu kediler, bilgelikleri ve kendi hallerinde olmalarıyla, içinde tutsak kaldığım duvarları yıkmamda yardımcı oldular.”

Yaşam için ilk kedi kuralı

İçtenlikle dürüst ol.

(Başkalarının ne dediği zerre kadar umurunda olmasın.)

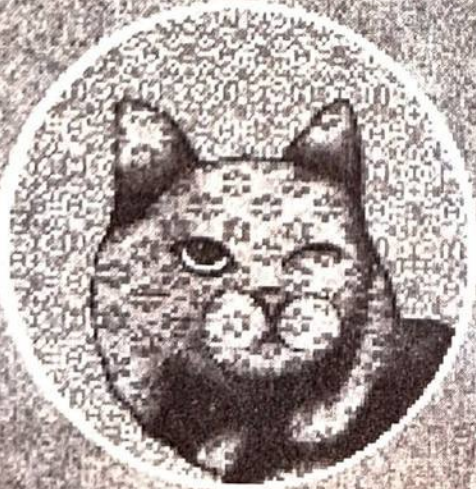
Cappuccino

**Yaşam için ikinci
kedi kuralı**

Her şeyi sükûnetle karşıla.

Sort

**Yaşam için üçüncü
kedi kuralı**

Bir nefes al.

(İyi bir şekerleme sorunları hafifletir.)

Chan

**Yaşam için dördüncü
kedi kuralı**

*Dikkatimi verirsen, fırsatları her
yerde bulursun.*

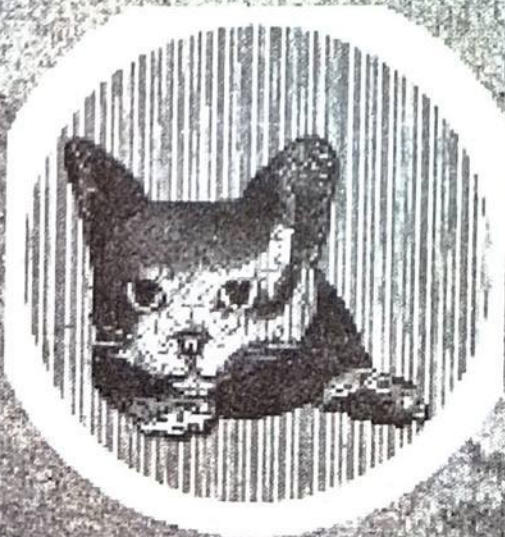
Smokey

**Yaşam için beşinci
kedi kuralı**

*Görünüşüne dikkat et, seni kimin
izlediğini asla bilemezsin.
(Ve en çok da kendini sev.)*

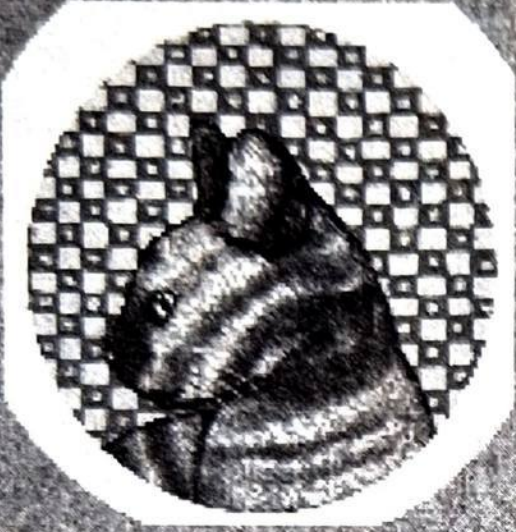
Figaro

**Yaşam için altıncı
kedi kuralı**

Esnek ol, ama olduğun kişiyi unutma.

Likör

***Yaşam için yedinci kedi
kuralı***

Merakını beslemeyi asla bırakma.

Şer Han

Kedilerin son dersi:

Yedi (ya da dokuz) cana ihtiyacın yok.

Bir tanesiyle de mutlu olabilirsin!

Teşekkürler

Neko Kafe, Barselona'daki Espai de Gats, Cat Cafe ve ruhları ateş ve su kadar kendine has ve de farklı olan iki kedimiz Billy (takma adıyla Cappuccino) ve Sort'un (takma adıyla Sort) ilhamları olmadan olmazdı. İlham perilerinden gelen kedi öpücükleri için teşekkürler.

İlk romanımı yazmamda bana rehberlik ettiğin için teşekkürler, Francesc: Senin uzman gözlerin olmadan *Neko Kafe* de şu anki haliyle var olmazdı.

Onlar daha çok köpeklerden hoşlansa da bu hikâyeye inandıkları için Sandra Bruna Ajansı'na, özellikle Sandra ve Berta'ya teşekkürler. Sizler olmasaydınız *Neko Kafe* çekmecemin karanlığında kalırdı.

Özenli editlemeleri için Iago Fernández ve David Monserrat'a teşekkürler.

Yedi ustayı orijinal çizimleriyle hayata geçirdiği için müthiş Laura Stagno'ya teşekkürler.

Ayrıca, kedilere veya köpeklerle, kuşlara, farelere, ineklere, atlara baktığın için sana da teşekkür ederim sevgili okur. Dün-

yanın her yerindeki kedi kafeleri ziyaret ettiğin, hayvanları sahiplendiğin ve onlara yardım ettiğin için, başka bir canlıya zarar vermekten kaındığın için teşekk6rler. Her hayat kutsaldır. Bu hik6yeyi okuduğun için teşekk6r ederim.

Nagore'nin hayatı, sevgilisinden ayrıldığından ve işsiz kaldığından bu yana üst üste gelen felaketlerle dolup taşmıştır.

Kirasını geciktirdiği için dairesini kaybetmek üzereyken, eski bir dostu ona sıra dışı bir iş bulur: Müşteriler tarafından sahiplenilmeyi bekleyen yedi kedinin bulunduğu bir kafeterya olan Neko Kafe'de garsonluk yapmak.

Nagore kedilerden korkmasına karşın, her biri başka başka karakterlere sahip olan bu hayvanlardan yaşam hakkında oldukça fazla şey öğrenebileceğini fark edince çekinerek başladığı yeni işi eğlenceli bir serüvene dönüşüp hayatını umulmadık derecede renklendirecektir.

Tüm dünyada ünlenen kedi kafelerinden birinde geçen, Anna Sólyom'un bu büyüleyici romanı, mutlu olma sanatı hakkında ilham verici, heyecanlı ve özgün bir hikâye anlatıyor.

18.90

DESTEK
DÜKKAN

KDV'den muafır.

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
[athicabooks](#) [athicabooks](#) [athicabooks](#)
[athicabooks](#) info@destekyayinlari.com

